

Giới thiệu Dính Nàng Thật Chặt

Dính Nàng Thật Chặt câu chuyện của tác giả Tử Tâm xung quanh cuộc sống đầy thăng trầm của phận nữ nhi đầy nội tâm, ý chí mạnh mẽ trải qua các cuộc tìm kiếm thứ quý giá gặp được nam nhân.

Nàng tới nước Lâu Lan để tìm kiếm bảo vật gia truyền ngọc Như Ý mang theo bao nhiêu sự cố vũ từ người quen cho đến người lạ mới gặp khiến nàng không khỏi nghi ngờ.

Ngay cả bé ăn mày nàng vô tình cứu cũng vô cùng tin tưởng nàng ai ngờ rằng nghĩa phụ của bé ăn mày chính là Lâu Lan Vương là người thật sự “mến chuộng” nàng đúng là việc rất rõ ràng...

Bạn đang đọc truyện *Dính Nàng Thật Chặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong truyền thuyết của Phật giáo, thiên thần chia làm tám loại, được gọi là Long Thần Bát Bộ hay Thiên Long Bát Bộ.

Trong tám loài có Già Lâu La, là một đôi chim khổng lồ cánh vàng.

Nghe nói rằng, khi nó giang rộng đôi cánh, có thể đến ba trăm ba mươi sáu vạn cây số, mỗi ngày ăn năm trăm con rắn nhỏ cùng với một con rắn độc lớn. Lại nghe nói trên đầu có một cái bửu to, bên trong bửu chính là ngọc Như Ý.

Bởi vì cả đời ăn rắn, trong cơ thể Già Lâu La tập trung rất nhiều độc khí, sau cùng vì chất độc phát tác mà tự thiêu. Sau khi ngọn lửa thiêu cháy thân thể, thì chỉ còn lại một viên Ngọc Như Ý thanh khiết màu lưu ly.

Vì thế có người nói, ngọc Như Ý chính là hồn của Già Lâu La, về phần nó có ẩn hàm ma lực hay không thì không thể nói hết trong vài ba câu.

Đồn rằng, ngọc Như Ý có thể trị trăm bệnh, có thể hiểu hết lòng người, có thể dự đoán được tương lai, có thể biến đá thành vàng, có thể trẻ mãi không già...

Dần dần, mọi người vì tìm ngọc Như Ý, không ngại bốn ba nghìn núi vạn sông, ngay sau đó liền diễn ra một trận tranh giành, cướp đoạt điên cuồng, đầm máu.

Vài năm trôi qua, thế gian chìm trong gió tanh mưa máu, tiếng kêu than dậy khắp đất trời. Trên cao, Phật Đà vì hành động ngu xuẩn của loài người ở mặt đất mà rơi lệ.

Nước mắt ngưng tụ thành mây, mây hợp thành trận giông tố lớn, mưa to làm nước sông dâng nhanh, hủy đi tất cả mọi thứ có trên mặt đất, mà ngọc Như Ý cũng biết mất không rõ tung tích.

Có người nói, để tránh lặp lại vết xe đổ, Phật đà đã thu hồi lại hồn của Già Lâu La, ngọc Như Ý từ đó được bộ tộc Vu thị canh giữ, mấy trăm năm qua, người nhận trách nhiệm bảo vệ cũng được truyền từ đời này sang đời sau.

Năm 2003 - Đài Bắc

Vào nửa đêm, con gió nhẹ thổi đi khí hậu oi bức ở vùng đất này ra phía sau, để lại một sự mát mẻ hiếm có. Người đi qua những con phố Đài Bắc, nếu không dùng chân quan sát cẩn thận, sẽ rất khó nhận ra những con hẻm nhỏ xíu xen lẫn với những mái nhà thấp bé.

Cảnh lá xào xạc lay động đón gió, gốc cây đa cổ thụ nhìn như trăm năm nằm bên tòa nhà trệt tạo nên sự đối lập với quan cảnh âm ỹ của thành phố.

"Ai... ta tựa hồ có thể cảm nhận được tháng này linh động dường như lại yếu đi rất nhiều." Bên trong nhà trệt thấp bé, Vu Thục Tâm dựa vào cửa sổ, mở miệng than thở.

"Ta cũng như thế, cho nên khi nhất trưởng lão gọi đến, ta liền vội đến ngay đây", Vu Điện Tinh mặc y phục màu đỏ đáp lời, trong tay nàng nắm một viên đá cuội sáng lóng lánh.

Tỉ mỉ nhìn một chút, một mặt đá cuội tỏa sáng lấp lánh giống như vàng nhưng một mặt trong lòng bàn tay nàng chỉ là một viên đá cuội bình thường.

"Nói như vậy, Tử Đồng cũng do trưởng lão gọi đến?" Vu Thục Tâm liếc mắt nhìn Điện Tinh một cái, sau đó tầm mắt cùng hướng về cô gái ngồi xếp bằng ở một bên mặt thềm.

Nàng kia mặc áo trắng thuần, hai mắt khép chặt, hơi thở thâm chậm, tựa như đang tiến vào cảnh giới sâu xa.

"Hơi thở của ta ngày càng khó điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, cảm ứng chuyển động linh mạch cũng ngày càng yếu đi". Một hồi lâu sau, Vu Tử Đồng mặc áo trắng mở mắt ra liếc nhìn, đôi con ngươi màu tím, lấp lánh giống như hắt ra ánh sáng thủy tinh.

"Tử Đồng nói không sai, hiện tại ta không thể ngủ, phải sờ tay người ta mới có thể đoán được trong lòng đối phương suy nghĩ cái gì" Thục Tâm rời khỏi khung cửa sổ, đi tới phía trước thềm, đá bay đôi giày, ngồi xuống xếp bằng.

"Nhất trí, xem ra Gia tộc Vu thị đến đòi chúng ta là phải chịu như vậy." Diễm Tinh đi theo tới, đưa tay tùy chỗ ném đi viên đá cuội "Các người nhìn xem, ta biến đá thành vàng, chỉ có thể duy trì trong ba phút."

Nói như vậy là nói phóng đại, vừa rồi biến vàng, căn bản chỉ có thể biến một mặt đá cuội thành vàng.

Ba người quét mắt về phía viên đá bị ném ra xa, chỉ thấy vốn nên là thỏi vàng óng, nhưng giờ phút này mặc kệ nhìn ngang nhìn dọc, nhìn xuôi nhìn ngược, tảng đá vẫn là tảng đá.

"Diễm Tinh, ta thấy ngươi và ta, kẻ tám lạng người nửa cân. Ta xem ngươi biến đá thành vàng đừng nói ba phút, hiện tại muốn ba mươi giây cũng là vấn đề." Thục Tâm ngồi xếp bằng, khuôn mặt nàng biểu lộ nét đồng cảm cùng cảnh ngộ.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, rơi vào một mảng trầm mặc không nói nên lời.

Bộ tộc Vu thị, nguyên là hậu duệ của phù thủy thượng cổ, mang theo sứ mạng bảo vệ ngọc Như Ý.

Chính vì bảo vệ ngọc Như Ý, nên người kế thừa của phù thủy, tự nhiên sẽ có được năng lực đặc biệt siêu nhiên mà người thường không có.

Nhưng mà, trải qua từng thế hệ kế thừa, siêu năng lực của bộ tộc Vu thị thế hệ sau kém đi nhiều so với thế hệ trước.

Để thảo luận vấn đề này, trưởng lão Vu thị từng tụ tập cùng nhau, lật lại gia phả, đọc hết lịch sử của bộ tộc, cộng thêm cùng chung cảm nhận linh động phát khí, thế mới biết, vì đi qua ba niên đại, truyền nhân của Vu tộc có người vì sơ sót mà để thất lạc ngọc Như Ý. Tuy rằng, sau đó tìm được ngọc Như Ý về nhưng vì rơi vào trần thế linh ngọc khó tránh khỏi bị long đong dẫn đến linh lực của bộ tộc Vu thị cũng theo đó mà dần dần yếu đi.

"Nói như vậy, Thục Tâm biết trưởng lão gọi chúng ta đến có việc gì sao?" Diễm Tâm mở lời dò hỏi.

Vu Thục Tâm không nói, chỉ lắc lắc đầu.

"Ta có thể biết trước nơi này ba phút sau sẽ xảy ra chuyện." Vu Tử Đồng ngồi lẳng lặng, đột nhiên sửa lại tư thế ngồi, duỗi thẳng hai chân ra, đôi con ngươi màu tím hiếm thấy của cô ấy, không ngờ tỏa ra ánh sáng làm người ta mê muội.

"Đừng nói với ta, trưởng lão muốn chúng ta đi sửa lỗi!" Vu Thục Tâm ngồi xếp bằng một bên, đưa một tay chạm nhẹ vào Tử Đồng một chút, đã nghe rõ ràng được đáp án trong lòng nàng ta.

Thục Tâm, đọc tâm, nàng am hiểu nhất thuật đọc tâm, mặc dù thỉnh thoảng có lỗi sai nhưng độ chính xác có thể đạt tới bảy mươi phần trăm.

"Cái gì? Sửa lỗi gì?" Vu Diễm Tinh chạy lên phía trước kiểm tra về viên đá cuội nàng vừa quăng, réo lên thật ảo não.

Vu Thuật của nàng lại có thể sắp ngang cấp với ma thuật, ba mươi giây?! Vừa nghĩ tới chỉ có thể duy trì ba mươi giây nàng không khỏi rủ hai vai xuống như con sư tử cái bị đánh bại.

Vu Tử Đồng nín thở ngưng thần, năng lực biết trước của nàng không lưu loát. "Ông ấy muốn chúng ta đi sửa chữa lại thời đại sai lầm."

"Trời ạ, không phải muốn đưa chúng ta đến nơi đó chứ?" Vu Diễm Tâm kinh ngạc liên tiếp thổi khí vào viên đá cuội.

Hai người nhìn nàng, nhún nhún vai, mặt chỉ biết cười khổ.

"Công lực của mấy trưởng lão còn có thể sao?" Diễm Tinh hoài nghi hỏi.

"Về điểm này ba người các ngươi không cần lo lắng" Chợt một thanh âm từ trên trời giáng xuống.

Ba người theo bản năng ngẩng đầu, đưa mắt một vòng lại chỉ có thể nghe thấy âm thanh, không thấy một ai.

"Ba người các ngươi mau ngồi xếp bằng xuống đi, hôm nay ta có thể tìm đủ trưởng lão của bộ tộc Vu thị, sử dụng công lực mọi người mới có thể đưa các ngươi đi làm nhiệm vụ" Thanh âm lại truyền đến lần nữa.

"Cháu mặc kệ" Vu Diễm Tinh chu miệng kháng nghị.

Muốn chuyển các nàng đến không gian khác, làm không tốt người nào dừng ở triều đại nào cũng không biết, ngộ nhờ không trở về được thì phải làm sao?

"Không phải do ngươi không muốn, đừng quên đây là trách nhiệm của bộ tộc Vu thị." Âm thanh lại truyền tới, lúc này trầm đục như sấm. "Nếu như ngươi không ngồi đằng hoàng, một lúc nữa rơi xuống lỗ hồng thời gian, lúc đó không ai cứu được ngươi."

"Tốt thôi, tốt thôi..." Không cam lòng, Vu Điền Tinh ngồi trở lại bên Tử Đồng và Thục Tâm.

"Các ngươi nhất định phải nhớ kỹ, đưa các ngươi đến nơi ấy, chắc chắn là niên đại ngọc Như Ý bị thất lạc, cho nên bất luận dùng phương thức nào, nhất định phải đoạt lại ngọc Như Ý, thề bảo vệ ngọc."

Trưởng lão vừa nói xong, tức khắc bốn phía sáng đỏ rực như lửa, cảm giác như lửa đốt rất nhanh bao phủ cả ba người.

Cả ba dần dần cảm thấy mê man, thân thể dần dần lướt nhẹ, dường như đang cưỡi mây đạp gió.

"Trưởng lão, sau khi chuyện này thành công, chúng ta cần làm gì để quay về ..."

Trong ba người không biết ai là người hô lên câu hỏi, tiếng còn chưa dứt, người đã biến mất vào không trung...

Về phần đáp án__

Khó giải...

Mà ba người bị phái đi thi hành sứ mệnh bảo vệ thiên hạ, tất nhiên cũng không thể nghe thấy lời than nhỏ cuối cùng của trưởng lão.

"Ba nha đầu, vĩnh biệt, các ngươi nên tới không gian đó, bảo vệ thật tốt ngọc Như Ý, tin rằng linh ngọc sẽ mang đến cho các ngươi một mối nhân duyên tốt."

*****

Chương 1.1

Con đường tơ lụa, tên gọi đúng như ý nghĩa của nó, vì mua bán tơ lụa mà hình thành con đường giao thương.

Con đường giao thương này không những kéo dài trăm dặm mà còn có ảnh hưởng rất lớn đến lịch sử giao lưu văn hóa từ đông sang tây.

Hàng hóa phía đông chuyển sang phía tây, hàng hóa phía tây chuyển sang phía đông, thương nhân qua lại nơi đây, trên con đường tơ lụa giao thông tấp nập rải rác hết ba mươi sáu quốc gia.

Những người lão làng thường đi qua con đường quan trọng này gọi ba mươi sáu quốc gia đó là ba mươi sáu nước Tây Vực.

"Lâu Lan" là cửa khẩu quan trọng nhất đóng bên ngoài phía Tây, cũng là trung tâm của ba mươi sáu nước. Sứ giả nhìn nhau nói, cảnh tượng phồn vinh ở nơi đây tuyệt đối không thua kinh đô ở Trung Nguyên, thương nhân trao đổi nhau trong chợ, tuy chỉ là tòa thành biên giới quốc gia, nhưng phong thái, khí phách to lớn vẫn không hề suy giảm.

Khách điểm Yêu Long, là một trong những khách điểm nổi tiếng của thành Lâu Lan.

Chường quây là một người Hán, lúc trẻ là người vận chuyển hàng hóa lui tới giữa Lâu Lan và Trung Nguyên. Sau này khi lớn tuổi, ông định cư ở Lâu Lan thành, mở khách điểm buôn bán.

Sáng tinh mơ, mặt trời vừa lên, khách điểm Yêu Long đã huyền áo tiếng người, người đến ăn sáng đông ngẹt.

Trong phòng, một cô gái ngồi trước chiếc bàn đồ bằng gỗ cây liễu đặt ngay bên cạnh cửa sổ. Nàng đội nón, quanh nón quàng một lớp lụa trắng mỏng che đi diện mạo của nàng, thân mặc quần áo trắng, nàng giống như tiên nữ xuống trần.

Căn cứ vào cách ăn mặc của nàng, liền biết nàng không phải người Lâu Lan.

"Cô nương, đồ ăn sáng của cô." Chường quây bưng món ăn ăn cần đi đến bên cạnh bàn.

Vu Tử Đồng chỉ trầm mặc, đưa tầm mắt đang đặt ngoài cửa sổ, hướng ông chủ gật đầu một cái.

"Cô nương, ta thấy ngươi mặc trang phục này, hẳn là đến từ Giang Nam?" Chường quây cẩn thận đặt đĩa thức ăn xuống.

Hắn chú ý đến vị cô nương mặc y phục trắng như tuyết này, quần áo tơ lụa nhẹ như cánh ve là xuất phát từ Giang Nam, không những kỹ thuật thêu tinh xảo mà chất vải còn thuộc hàng tuyệt phẩm.

Vu Tử Đồng không nói, bị đưa đến thời không này đã ba tháng, đi theo cảm ứng linh động của ngọc Như Ý, nàng từ Giang Nam tìm kiếm dọc theo hướng Bắc, trên đường đi qua Kinh Châu rồi ghé Đồng Quan, vào Đôn Hoàng lại ra Hà Tây, sau khi đi khỏi thành Gia Dự, rốt cuộc đã đi đến Lâu Lan.

"Cô nương, người trăm ngàn lần đừng hiểu lầm, ta hỏi như vậy, không phải vì bắt chuyện mà thuần túy vì nhớ nhà tha thiết." Thấy nàng không nói gì,

chường quầy sợ có sự hiểu lầm.

"À?" Gương mặt dưới lớp màn che cuối cùng cũng có động tĩnh. "Không biết ông chủ là người địa phương nào?"

Thanh âm của nàng thật tự nhiên, đầu tiên khiến chường quầy hơi hoảng hốt rồi sau đó vội vàng hoàn hồn.

"Cô nương, ta là người Dương Châu, lúc trẻ là người vận chuyển hàng hóa, Nam Bắc sông Trường Giang, chạy từ quan nội ra quan ngoại. Mấy năm nay tuổi cao, cũng dành dụm được chút tiền, ở thành Lâu Lan này mở nơi đây để định cư."

"Ừm" Chỉ đáp một tiếng nhẹ nhàng, Vu Tử Đồng cầm lên cái bánh bao, xé một miếng nhỏ, bỏ vào trong miệng nhai. "Nói như vậy, ông chủ rất quen thuộc với thành Lâu Lan này?"

Chường quầy nở nụ cười hai tiếng ha ha "Không dám nói quen thuộc, nhưng nếu so với quê hương, thì nơi này có thể là quê hương thứ hai của ta"

Vu Tử Đồng tạm thời ngừng động tác ăn bánh bao, về mặt dưới màn che thoáng giương lên cao.

"Ta cũng đến từ Dương Châu." Bị trưởng lão của gia tộc đưa vào vòng xoáy thời gian, vừa tỉnh lại, nàng đã thấy mình ở Dương Châu.

"Thật là vừa khéo" Gặp đồng hương ở nơi đất khách, chường quầy trong lòng hết sức vui mừng. "Cô nương, người đến Lâu Lan vì hôn ước?"

Bộ dáng dưới khăn che mặt khẽ lắc đầu.

"Nếu không..." Chường quầy nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng. "Là kinh doanh?"

Từ Đồng lại lắc đầu, trả lời một câu "Ta tới tìm đồ"

"Tìm đồ?" Trong mắt chường quầy hiện lên nghi ngờ.

"Mấy tháng trước, bọn đạo tặc đánh cướp bảo vật gia truyền của ta." Từ Đồng bịa ra một lý do tùy ý.

Bộ dáng chường quầy như bừng tỉnh hiểu ra. "Cho nên cô nương mới từ Giang Nam đến nơi này?"

Vu Tử Đồng gật đầu từ chối cho ý kiến.

"Là vật cực kỳ quý giá sao?" Chường quầy đoán.

Có thể khiến một người từ Giang Nam lên đường đến Trường Thành phía Bắc tìm kiếm, nhất định định là vật báu vô giá?

"Không, chỉ là viên ngọc lưu ly, nó quý ở ý nghĩa chứ không phải ở mặt giá trị." Nàng chậm rãi giải thích, sợ rước lấy phiền toái không cần thiết, nhưng lại không thể không thông qua chường quầy để hỏi thăm tin tức.

"Đã là vật bị đánh cắp..." Chường quầy trầm tư một lúc sau, trong đầu lóe lên tia sáng. "Cô nương, cô không ngại đến tìm kiếm ở khu chợ phía Đông một chút chứ?"

Khu chợ phía Đông tụ tập rất nhiều con buôn, đừng nói là một viên ngọc Lưu Ly, hễ là san hô mã não có giá trị, trân châu Phi Thúy, món đồ cổ quý giá, cần cái gì đều có.

"Chợ phía Đông?" Về mặt Vu Tử Đồng đông lại, nghiêm túc hỏi.

"Chẳng qua... Cô nương, nếu cô quyết định đi đến khu chợ phía Đông, chỉ sợ cô nên ở lại đây thêm một đến hai ngày" Chường quầy chợt nhớ tới.

Vu Tử Đồng khẽ giương cao mắt. "Vì sao?"

"Bởi vì mấy ngày nay chợ phía Đông ngừng buôn bán"

"Hả?" Nàng nháy mi mắt.

"Đây là sự kiện trọng đại nhất ở Lâu Lan trong vài chục năm trở lại đây. Các thế gia vọng tộc chính vì việc tuyển tú nữ mà bận bịu không có thời gian rảnh rỗi để buôn bán. Ngay cả các thương nhân bên ngoài, người thất nghiệp, cũng hơn nửa biết được quy cũ trong thành, chỉ có thể góp mặt xem náo nhiệt."

"Tuyển tú nữ?" Con người Vu Tử Đồng chợt lóe, trực tiếp rút ra trọng điểm trong lời nói ông chường quầy.

"Lâu Lan vương tuyển phi" Chường quầy lại nói.

"Vậy không phải giống như hoàng đế Trung Nguyên tuyển tú nữ?" Vu Tử Đồng hỏi.

"Không, không... Khác biệt lớn với Trung Nguyên..." Chường quầy đang muốn nói tiếp, chỉ nghe bên ngoài nhà trọ chiêng trống vang trời, tiếp đó có một

đoàn người ngựa đi qua, ngay chính giữa đoàn người có mấy vị cường tráng nâng một chiếc nhuyễn kiệu. Bên trong kiệu là một cô gái mặc trang phục màu đỏ.

"Người kia là tú nữ ?" Vu Từ Đồng hỏi.

"Đúng vậy." Chương quỳ đưa tầm mắt quay trở lại, nở nụ cười hai tiếng.

"Người còn chưa nói, nơi này tuyển tú khác biệt thế nào so với Trung Nguyên ?" Bưng chén sữa chua trên bàn lên, Từ Đồng hơi vén chiếc khăn che mặt, nhấp một ngụm nhỏ.

Ánh mắt chương quỳ liếc trộm nâng, dưới chiếc khăn che mặt màu trắng kia là một dung mạo xinh đẹp, thiếu chút nữa mất hồn.

"Ách, bởi vì từ trước đến nay Lâu Lan vương không có chính phi"

"Chính phi ?" Vu Từ Đồng cười khẽ, tiếp tục uống chén sữa chua trong tay. "Có sự khác biệt sao ?" Mỹ nữ hậu cung không phải rất nhiều.

"Cô nương, cô đây có thể có chuyện không biết." Chương quỳ nhìn không được lại vụng trộm liếc nhìn nàng thêm một cái. Với vẻ bề ngoài của cô nương này, đủ để khiến đám mỹ nữ dự tuyển kia hạ xuống một bậc.

"Hả?" Chân mày hơi nhíu cao, Từ Đồng buông bát sữa chua trong tay, cuối cùng cũng tìm được một chút hứng thú.

"Khác hẳn với hoàng đế Trung Nguyên, cả đời Lâu Lan Vương chỉ tuyển tú nữ một lần, mà chính phi là từ các tú nữ kia lựa chọn ra, còn nữa, chỉ có chính phi mới có thể sinh hạ người thừa kế Lâu Lan Vương." Chương quỳ đề thấp giọng nói, không khí thoáng chốc trở nên có chút thần bí.

Từ Đồng cười cười, không chấp nhận điều vô căn cứ, thiết không thể sinh người thừa kế, mà con của vợ cả nhất định là người tôn quý, chẳng phải hoàng triều Trung Nguyên cũng tuân theo đạo lý ấy sao ?

"Chương quỳ, đạo lý này không khó biết"

Liếc mắt nhìn nàng một cái, chương quỳ mơ hồ đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, lắc đầu. " Cô nương, chuyện không phải như cô suy nghĩ"

"Hả?" Từ Đồng nháy mắt.

"Quy định qua các thời kỳ của Lâu Lan, trong thời gian tuyển tú, chính phi phải thông qua "Phù thủy" ở Phật tháp chỉ định." Chương quỳ nói tiếp.

"Phù thủy?" Tiếng Từ Đồng thản nhiên.

"Đúng vậy" Chương quỳ hạ thấp giọng nói. "Hơn nữa, ít người gặp qua bộ dáng của Phù thủy , nhưng bà ấy sẽ xuất hiện bất ngờ trong buổi lễ"

"Hả?" Từ Đồng đối với phù thủy trong lời chương quỳ đề cập đến, dậy lên vài phần tò mò.

"Cô nương, cô một mạch từ Dương Châu đến đây, coi như là tăng thêm hiểu biết, đi xem đại hội tuyển tú một chút đi , biết đâu có thể gặp mặt Phù thủy một lần."

"Ừ" Vu Từ Đồng hơi gật đầu một cái.

*****

Chương 1.2 :

Đêm khuya, thành Lâu Lan vào ban đêm không nóng bức như ban ngày, nhiệt độ hạ xuống rất nhanh.

Gió mạnh cuốn cát bụi bay đầy, che phủ cả một vùng trời.

"A cha, e rằng bão cát sắp nổi lên rồi." Cánh cửa sổ gỗ bị người từ bên trong chậm rãi mở ra thành một khe hở hẹp.

Một bé gái chừng mười hai, mười ba tuổi thò đầu ra.

"Vu Nguyệt, khép cửa sổ lại đi, người có ra thẳng bên ngoài nhìn thì cũng không thể đem Dạ Minh thúc của người đến ngay được." Ánh nến trên bàn chấp chôn, phía sau bàn, một người đàn ông thân hình cao lớn đang ngồi .

Hắn chính là người đứng đầu nước Lâu Lan - Ngạc Đồ Khắc.

Trong ánh nến chấp chôn, có thể lờ mờ nhìn ra hắn có một vầng trán cao rộng, một đôi lông mày đen đậm. Đôi con ngươi của hắn lợi hại, giống như con dã ung bay liệng trên bầu trời, vừa sắc bén vừa có thần. Sống mũi thẳng, cánh mũi dày, hết thảy nói lên hắn khác hẳn huyết thống người Trung Nguyên, bờ môi mím chặt, hiện ra sự tin của hắn cùng khí thế vương giả trời sinh.

"A cha, tâm sự của con không nói người cũng đoán được." Vu Nguyệt dễ dàng kéo cửa sổ, ngáp một cái nhàm chán, bước đi thong thả đến bên cạnh

bàn.

Cha mẹ Vu Nguyệt vốn là thương nhân đến từ Trung Nguyên thường lui tới con đường tơ lụa, mấy năm trước trên đường tới Lâu Lan, giữa đường gặp giặc cướp mà chết. Vừa lúc dẫn quân ngang qua, Ngạc Đồ Khắc cứu được nàng dưới đao của bọn cướp. Vì vậy nàng gọi Đồ Khắc là "A cha".

Ngạc Đồ Khắc thả Hán thư trong tay. "Nếu một chút tâm tư nhỏ nhoi đó của ngươi ta cũng không thể đoán ra thì làm sao làm A cha của ngươi?"

Nha đầu này làm cho người khác yêu thích, vừa tinh quái vừa thân thiết, đáng yêu nên hắn mới nhận nàng làm nghĩa nữ.

"Phải, phải, A cha không chỉ là A cha, còn là Lâu Lan Vương ngày kiểm tỷ bạc" Vu Nguyệt vừa nói vừa che miệng cười, đối với nghĩa phụ này, tâm tư nàng ngàn phần kính trọng. "A cha, người nói Dạ Minh thúc khi nào sẽ đến?"

Liếc nhìn nàng một cái, môi mỏng Ngạc Đồ Khắc cong lên, cười khê.

"Biết là ngươi không kịp đợi. Thế nào, không phải người đã tới hay sao?"

Hắn giương con mắt liếc xà nhà một cái, chậm rãi nói: "Dạ Minh huynh, người đã đến rồi, đừng ở mãi trên mái nhà, hiện tại bão cát sắp nổi lên, cẩn thận toàn thân dính bụi."

Rèn luyện võ thuật từ nhỏ, khiến khả năng nghe của hắn tốt hơn người bình thường rất nhiều.

"Ngạc Đồ huynh, không ngờ một năm trở lại đây, khả năng nghe của ngươi tốt hơn không ít" Cửa gỗ theo tiếng bị đẩy ra, một bóng người xông vào từ ngoài phòng, trong nháy mắt, hắn đã đứng ngay trước bàn.

"Đã lâu không gặp." Tư Đồ Dạ Minh chấp tay.

"Dạ Minh huynh cũng thế." Ngạc Đồ Khắc từ ghế đứng lên, khí phách bên ngoài không hề thay đổi, một tay đặt lên vai hắn.

"Dạ Minh thúc" Một bên Vu Nguyệt quần tới. "Người không thể lại gạt ta lúc này, người ta đợi một năm, chờ người quay lại từ quan nội để có thể nhìn một chút"

Dạ Minh nhìn nàng, nói: "Ta không hứng thú làm bà vú của tiểu nha đầu nhà ngươi." Hắn đưa tay đến vò rối đầu tóc dài của nàng.

Vu Nguyệt lắc đầu, né sự phá rối của hắn. "Ta không phải là tiểu nha đầu." Nàng lui ra hai bước, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

"Ngươi không phải sao?" Dạ Minh ít khi cùng người tranh cãi, khê lên tiếng.

"A cha, người xem Dạ Minh thúc lại khi dễ người ta." Tự biết không thể cãi hơn người, Vu Nguyệt quay san cầu cứu Đồ Khắc.

Ngạc Đồ Khắc lắc đầu cười một tiếng. "Vu Nguyệt, đêm đã khuya, ngươi về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta cùng Dạ Minh có chút chuyện quan trọng cần bàn"

Vu Nguyệt có chút không đành nhưng vẫn nghe lời lui xuống. "Dạ Minh thúc, người không thể thừa dịp ta về phòng lúc này mà lên lút chạy trốn." Trước khi khép cửa, nàng không quên dặn dò nhiều lần.

Nhìn bóng dáng của nàng biến mất dần ở cửa chính, Ngạc Đồ Khắc kéo ánh mắt trở về.

"Nha đầu kia thích ngươi" Vu Nguyệt thật hồn nhiên, hoạt bát, yêu ghét cũng không giấu diếm.

Dạ Minh cong môi cười nhẹ. "Đối với ta mà nói, nàng quá nhỏ"

"Nhưng đợi thêm vài năm, nha đầu kia cũng đến tuổi mười sáu" Ngạc Đồ Khắc lại có cách nhìn khác hắn.

Dạ Minh ngừng lại, mới hỏi: "Ngạc Đồ, ngươi gấp rút muốn ta gọi người một tiếng nhạc phụ như vậy sao?"

Lông mày dương lên cao, Ngạc Đồ Khắc nở nụ cười sang sảng mấy tiếng. "Đừng làm cho ta già đi, tuổi của ta và người cũng không trên dưới nha"

Trong lòng hắn biết Dạ Minh đối với Vu Nguyệt cũng có cảm tình, chỉ e ngại tuổi nàng quá nhỏ.

"Huống chi, lúc trước nhận nha đầu này làm nghĩa nữ, cũng là do ngươi ở bên cạnh giục dục."

Trong một chuyến đi đến Trung Nguyên, hắn quen biết với người bạn tốt Dạ Minh này, mà hai người trên đường cùng nhau trở về Lâu Lan, ở sa mạc cứu được Vu Nguyệt.

Dạ Minh im lặng không nói, dường như suy nghĩ cũng quay trở về vài năm trước.

"Thời gian qua thật là nhanh." Hắn thờ dài cảm thán. "Đúng rồi, Đồ Khắc, ngươi năm nay cũng hai mươi tám tuổi rồi?"

"Ừ" Ngạc Đồ Khắc gật đầu, lông mày vì lời này mà hơi nhíu lại.

"Năm nay tuyển tú sao ?" Trên đường tới Lâu Lan, hắn đã thấy qua vài người vội vàng vào thành tham gia tuyển tú nữ.

"Người cũng biết, phù thủy đã lớn tuổi." Nhắc đến chỗ khó xử, Ngạc Đồ Khắc thở dài thật sâu.

"Nói như vậy, vì sao bà ấy không tuyển tú sớm vài năm ?"

Khóe miệng Ngạc Đồ Khắc thoáng gợi lên một nụ cười bất đắc dĩ. "Bà ấy nói thời cơ chưa tới."

"Khi nào mới đến? Bây giờ ? Khi thể trạng của bà ấy không lạc quan ?" Dạ Minh chấp hai tay sau lưng, thông thả đi qua đi lại mấy bước.

Nhìn hắn, Ngạc Đồ Khắc trầm mặc một hồi, rồi sau đó liền chuyển đề tài.

"Giang Nam vẫn không thấy có tin tức."

Người thừa kế Phù thủy đến thời đại này đã ngừng lại, nên bọn họ theo cảm ứng linh lực của bà đến Giang Nam tìm kiếm người con gái họ Vu.

"Ta tới đây một chuyến cũng là để cùng người thương lượng việc này." Dạ Minh liếc mắt nhìn hắn một cái, cuối cùng ngừng bước. "Nếu tìm không được người kế nhiệm phù thủy, hoặc là phù thủy vì bệnh đã nặng mà mù quáng tùy ý chỉ định một chính phi trong đám tú nữ cho người, Ngạc Đồ, người chấp nhận được sao ?"

"Dạ Minh, người không thể hiểu được tầm quan trọng của Phù thủy ở quốc gia của ta." Mặc dù trong lòng hắn ngàn lần không muốn, nhưng đây là quy định của tổ tông.

"Đu quan trọng để người tự hủy đi nửa đời hạnh phúc ?" Dạ Minh lắc đầu than nhỏ, trong lòng có một chút cảm động, chua xót.

Ngạc Đồ Khắc trầm mặc một lát, sau đó thở một hơi dài.

"Người nói không phải không có lý, nhưng đây là truyền thống không thể không theo, huống chi phụ vương ta cùng mẫu hậu không phải rất hạnh phúc sao ?"

"Cái này gọi là người tự mình an ủi." Dạ Minh thông thả đi đến bên cạnh, nâng một tay đặt lên vai hắn.

"Tóm lại, ta hi vọng người có thể suy nghĩ thấu đáo."

Hơi ngẩng mặt, trong mắt Ngạc Đồ Khắc hiện lên một tia sáng. "Với tình huống lúc này, xem ra cũng chỉ có thể đi từng bước từng bước."

Liếc mắt dò xét hắn một cái, Dạ Minh lắc đầu thở dài. "Nếu Lâu Lan thiếu đi phù thủy thì sẽ như thế nào ?"

Ngạc Đồ Khắc bước đến bên cửa sổ, đưa tay đẩy cửa sổ ra thành một khe hở hẹp, thấy ngoài cửa sổ bụi mù che phủ không trung.

"Tựa như bầu trời đầy cát bụi lúc này vậy."

Lâu Lan giống như một ốc đảo giữa sa mạc, tổ tông rất tin, phù thủy mang đến hạnh phúc ấm no cho ốc đảo này, làm cho sứ giả, thương nhân lui tới trên con đường tơ lụa đều có thể dừng chân ở đây, mang phồn vinh cho quốc gia này.

Đi đến bên cạnh hắn, Dạ Minh liếc mắt nhìn hướng ngoài cửa sổ. "Nghe người nói vậy, người đối với linh lực của phù thủy cũng rất tin tưởng không nghi ngờ ?"

Giang Nam, Giang Bắc, Trung Nguyên, quan ngoại, hắn du lịch không ít nơi, cũng gặp qua không ít thầy tế, thần côn. Nếu chịu khó cẩn thận quan sát, kỳ thật không khó để nhận ra những người này chẳng qua có chút kỹ năng đặc biệt để lừa gạt người khác.

Đóng cửa sổ lại, Ngạc Đồ Khắc xoay mình. "Dạ Minh, những lời đại bất kính như thế không thể nhắc đến."

"Người đã thấy qua bà ấy thể hiện thần thông ?" Dạ Minh nhắc cao lông mày, tựa hồ không tính im miệng.

"Có lẽ nói người không tin." Ngạc Đồ Khắc liếc mắt nhìn hắn một cái, đi hai bước rồi dừng lại. "Khi còn nhỏ, ta từng lâm trọng bệnh, ngự y vốn đã bó tay hết cách, cuối cùng mẫu hậu ôm ta đi Phật tháp cầu xin phù thủy, phù thủy nói nàng không cần lo lắng, hai ngày sau bệnh của ta tự nhiên sẽ khỏi hẳn."

"Quả thực là hai ngày sau khỏi hẳn ?" Dạ Minh thông thả đi đến chiếc ghế dựa bên cạnh, tự mình ngồi xuống.

"Phải" Ngạc Đồ Khắc cười, cũng theo đó ngồi xuống ở một cái giường khác. "Tin cũng được, không tin cũng được, ta biết muốn thuyết phục người không dễ, nhưng phù thủy dự đoán trước rất nhiều chuyện, quả thật đều đã xảy ra."

"Ồ" Đêm minh khẽ cười một tiếng, lông mày khơi lên cao.

Nhìn biểu tình của hắn không cho là đúng, Ngạc Đồ Khắc nghiêm mặt nói : "Bao gồm cả việc ta và người quen biết."

"Hả?" Dạ Minh sững sốt, việc này quả thực làm cho hắn có chút giật mình.

"Dạ Minh, người cũng biết tính tình của ta." Ngạc Đồ Khắc cười. "Ta sẽ không nói dối người."

"Cái này..." Dạ Minh sắc mặt hơi trầm xuống.

Mặc dù hai người mới quen biết nhau vài năm, nhưng hai bên đã hiểu nhau, tôn kính nhau, tình cảm hơn hẳn anh em ruột thịt.

Dạ Minh hiểu rõ, với tính cách Ngạc Đồ Khắc, không có khả năng lừa gạt hắn.

"Ngạc Đồ, như vậy..." Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị tiếng bước chân nổi lên từ bên ngoài thư phòng cắt đứt.

"Vương, nữ hầu ở Phật tháp đến truyền lời." Ngoài cửa truyền tới tiếng nói của người theo hầu hân Đạt Nhĩ Khắc.

Liếc nhìn Dạ Minh một cái, sắc mặt Ngạc Đồ Khắc trầm xuống, đáp lời ngoài cửa.

"Đạt Nhĩ Khắc, cho người ta vào đi." Trễ thế này, Phật tháp còn phái người đến, hay là...

"Đồ Khắc, ta..." Dạ Minh nghĩ tự bản thân mình nên rời đi.

"Không quan trọng." Sau đó, Ngạc Đồ Khắc liền thấy Đạt Nhĩ Khắc đẩy cửa ra, dẫn người hầu gái đi vào.

"Vương." Nữ hầu quỳ xuống, Đạt Nhĩ Khắc lui ra ngoài.

"Phật tháp có việc?" Ngạc Đồ Khắc hỏi.

"Vâng, phù thủy làm phiền Vương đến Phật tháp một chuyện." Nữ hầu nói.

"Hả, cần truyền ngự y sao?" Ngạc Đồ Khắc không thể không nghĩ tới điềm xấu.

"Phù thủy nói không cần, chỉ muốn gặp Vương, nói là có chuyện quan trọng." Nữ hầu vẫn không ngẩng đầu, lát sau, dường như nhớ đến chuyện quan trọng, lại nói: "Vương, phù thủy còn nói muốn gặp một vị là Dạ Minh công tử."

"Gặp ta?" Dạ Minh nheo mắt lại, quả thực là hoảng sợ.

Liếc mắt nhìn hắn một cái, Ngạc Đồ Khắc đầu tiên là sững sốt, sau đó môi chậm nở một nụ cười nhạt. "Người lui xuống trước đi, nói với phù thủy ta và Tư Đồ công tử sẽ tới trong chốc lát"

"Vâng" Nữ hầu lên tiếng trả lời, rất nhanh lui ra ngoài.

Cho đến khi bóng dáng của nàng hoàn toàn biến mất, Dạ Minh mới từ trong kinh ngạc nhanh chóng phục hồi lại.

"Ngạc Đồ, ta và người quen biết nhau, người thật đúng là không nói với phù thủy?"

"Ừ, ta đã nói rồi, có những chuyện không thể qua được mắt bà ấy." Ngạc Đồ Khắc gật gật đầu, hắn biết sự tự tin của Dạ Minh đã bắt đầu dao động, năm đó hắn không phải đã từng ném trái sao?

"Dạ Minh đi thôi, phù thủy vẫn đang chờ chúng ta."

*****

Bạn đang đọc truyện *Dinh Nàng Thật Chật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Phù thủy ở Phật tháp, cao chừng mười thước, là công trình xây dựng cao nhất ngay trung tâm thành Lâu Lan.

Bên trong, thang gỗ tựa vào vách tường của tháp, lượn vòng theo đó mà lên cao. Ánh sáng ở tháp mặc dù không mờ昧 nhưng tuyệt đối không sáng rõ làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí.

Đọc theo bậc thang đi lên, dưới sự dẫn dắt của nữ hầu, bọn họ rất nhanh đi tới đình tháp.

Đình tháp là một gian phòng nhỏ có ngăn cách, tựa như không gian ngăn chia giữa phòng khách và phòng ngủ.

Nữ hầu tay cầm đèn đi tới trước cửa, chưa kịp mở miệng thì bên trong truyền đến giọng nói nhỏ bé yếu ớt ____

"Đề cho Vương và Tư Đồ công tử đi vào, người có thể lui xuống."

Thị nữ không chút do dự, đẩy cánh cửa. "Vương, công tử, xin mời."

Nàng cầm cây nến đi đến đặt ở góc phòng, rồi lui ra ngoài rất nhanh.

"Vương, mời ngài ngồi."

"Phù thủy, có cần ta cho mời ngự y đến một chuyến?" Ngạc Đồ Khắc chọn một cái ghế gần đó ngồi xuống.

"Không cần, ý tốt của Vương, lão nô đã biết nhưng sinh mạng mỗi người đều có số đã định." Giọng của phù thủy lúc này trở nên rất nhỏ, rõ ràng nàng đã suy yếu. "Huống chi, số chết của ta đã tới, sợ rằng ngày giờ còn không nhiều."

Ngạc Đồ Khắc mím môi, chau mày.

"Vương, ngài không cần vì lão nô rời đi mà thương tâm, ông trời đều sớm có an bài mọi thứ." Lúc này, phù thủy cuối cùng cũng từ một góc tối đi ra nhưng trên mặt bà lạnh lợi, hiền hòa nhìn không ra chút thần sắc có bệnh.

"Vương, nàng đã tới Lâu Lan."

"Người đã ở Lâu Lan?" Ngạc Đồ Khắc ngăn ra. Phù thủy bước đi thong thả đến bên cạnh Dạ Minh. "Tư Đồ công tử, Vương có thể cùng người kết thành bạn tốt thật là may mắn của Lâu Lan."

Dạ Minh sùng sốt, biểu hiện ánh mắt không thể tin.

"Đều chảy trong người huyết thống hoàng tộc, hai người có thể gìn giữ thiên hạ trăm năm yên ổn." Phù thủy nói tiếp, xoay người lại, nàng có chút khó khăn đi trở về chỗ ban đầu, ngồi xếp bằng ở đệm trúc.

"Dạ Minh?" Ngạc Đồ Khắc xoay qua Tư Đồ Dạ Minh đang vì phù thủy nói ra thân phận mà hết sức giật mình.

Dạ Minh nhún vai cười một tiếng. "Ta bất quá là chỉ là hậu duệ công chủ, là phù thủy nâng đỡ."

Góc tối truyền đến hai tiếng cười nhẹ, "Tư Đồ công tử, người đứng là khiêm tốn, tương lai không lâu, ở Trung Nguyên sẽ cùng nổi lên phân tranh, người sẽ một lòng giúp Vương thống nhất giang sơn."

"Trung nguyên sẽ nổi phân tranh?" Dạ Minh lo lắng nhăn mày lại.

"Đây là thiên cơ." Phù thủy không muốn nói nhiều hơn nữa. "Người chính là thân phận tôn quý, dưới một người trên vạn người"

Dạ Minh trầm mặc, đối với thần lực của phù thủy mà Ngạc Đồ Khắc nhắc tới, hắn luôn luôn giữ thái độ nghi vấn, nhưng hôm nay hắn không thể không tin.

Bởi vì thân phận của hắn, ngay cả Ngạc Đồ Khắc cũng không biết, mà phù thủy có thể biết rõ toàn bộ.

"Vương, về tung tích người Vu tộc mất tích, không nên phái người đi tìm nữa." Giọng nói bà phù thủy lại truyền tới, đem Ngạc Đồ Khắc tạm thời lâm vào trầm tư hồi thần.

"Không nên tìm nữa?" Ngạc Đồ Khắc không hiểu.

Nếu người đã tới Lâu Lan, phạm vi có thể nói thu nhỏ lại rất nhiều, không phải nên tìm cho ra người sớm một chút hay sao?

"Vương, ngài không cần lo lắng, hết thảy đều có nhân duyên." Trờ bàn tay, phù thủy liếc nhìn lòng bàn tay một cái, ngay sau đó khép hai mắt lại.

"Ngược lại chuyện chọn tú, phải theo kế hoạch tiếp tục tiến hành."

"Nhưng người chưa tìm." Hắn khác hẳn với hoàng đế Trung Nguyên, không cho rằng tuyển nhiều tú nữ nhét vào hậu cung là phúc phận.

Nếu không phải vì nghĩ đến người thừa kế ngôi vị Lâu Lan vương, thật sự hắn cũng đồng ý lời nói của Dạ Minh, lấy vợ, tuyển phi đều vì tình yêu.

"Đúng vậy, không biết phù thủy có thể công khai Ngạc Đồ bằng lòng nạp mấy vị tú nữ vào cung hay không?" Nửa đùa nửa thật, Dạ Minh cố ý hỏi.

Phù thủy nhìn hắn một cái, buồn cười một tiếng, sau đó ho khan mấy tiếng.

"Vương, rất nhiều chuyện là thiên ý, là định mệnh, hết thảy tùy thuộc duyên số, không thể kháng!" Nói xong những lời cuối cùng này, phù thủy liền nhắm lại hai mắt, không hề nhiều lời nữa.

"Dạ Minh, phù thủy muốn chúng ta đi." Ngạc Đồ Khắc vỗ vai Dạ Minh.

Nhưng Dạ Minh trong lòng không can tâm. "Phù thủy..." Hắn còn muốn lãnh giáo chút nữa.

"Đi đi, thời điểm đến tự nhiên sẽ có định số."

Đây là câu nói sau cùng của phù thủy, sau đó Dạ Minh xoay người cước bộ đuổi theo Ngạc Đồ Khắc, hai người ôm hai tâm sự khác nhau rời khỏi Phật tháp.

*****

"Công chúa à, nếu để Đại vương biết người lại chuồn ra ngoài cung chơi đùa, nhất định sẽ bị trách phạt." Tiểu nha hoàn theo bên người Vu Nguyệt - Cận Xuân, tận tình khuyên bảo.

"Người không nói, ta không nói, thì có người nào biết chứ?" Vu Nguyệt lời kéo nàng, bắt đầu đứng lên đi dạo trên đường phố.

"Công chúa à, ta nghĩ vẫn là không nên, ngộ nhờ có người nhận ra thì phải làm sao bây giờ?" Cận Xuân sợ hãi nói.

"An tâm đi, hai ta giả trang thế này, đừng nói bọn lính ở cửa nhận không ra, cho dù là bị A cha bắt gặp, cũng không thể nhận ra chúng ta." Vu Nguyệt đắc ý mà hướng trên người mình vỗ vỗ.

Trang phục tiểu ăn mày mặc trên người này, thế nhưng đủ làm cho nàng suy nghĩ mất vài ngày mới nghĩ ra được diệu kế.

Nàng nhìn một chút trang phục tiểu mần mày mặc trên người, muốn lần vào điều tra tình hình tham gia tuyển tú bất kỳ chỗ nào, quả thực có thể nói là dễ dàng.

Dĩ nhiên, Vu Nguyệt đã sớm quyết định, nàng muốn đem những nữ nhân tới tham gia tuyển tú này, hảo hảo bình luận một phen, ghi chú nhiều một chút, trở về sẽ gặp a cha bẩm báo toàn bộ.

"Công chúa à" Cận Xuân trong lòng thấp thỏm, bất an, đang muốn tiếp tục khuyên can, tiếc rằng hai người đã đến chợ.

Phía trước chiêng trống vang trời, mắt thấy một đám người tham dự tuyển tú ngay đối diện, ngăn trở giữa hai người.

"Cận Xuân, người nói bộ dạng này như thế nào?" Vu Nguyệt vừa quay đầu, mới giật mình thấy tỷ nữ của mình đã lạc đầu mất. "Cận Xuân, người ở đâu?"

Nàng bắt đầu có chút hốt hoảng ở trong đám đông tìm người.

Mặc dù nàng thường trốn ra khỏi cung chơi nhưng chưa từng bị bỏ rơi một mình.

Ở trong đám đông, cái đầu nhỏ nhắn vốn là Vu Nguyệt bị chen lấn, lao đảo mấy bước, hai tay của nàng vội vàng đẩy mọi người ra.

Cuối cùng, ở khoảng khắc nàng cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, thân thể lại khuyh đảo bỏ về phía trước.

"Ai nha!" Trong nháy mắt ngã nhào, hai khuỷu tay Vu Nguyệt bởi vì chà sát với mặt đất mà đau đến thiếu chút nữa khóc lên.

Còn chưa kịp bò dậy, Vu Nguyệt vừa mới ngẩng đầu, trong nháy mắt cả người sợ choáng váng.

Một con ngựa, một con tuấn mã nổi con điên, thẳng hướng nàng xông tới.

"Á _____" Vu Nguyệt thét chói tai, mắt thấy con ngựa sẽ dẫm đạp lên người nàng.

Bỗng chốc, một bóng dáng màu trắng, bay vút ra từ trong đám người, kéo nàng từ dưới đất lên trong ngàn cân treo sợi tóc, sau đó xoay người, lập tức bắt đầu cương thật nhanh.

Đột nhiên xuất hiện việc ngoài ý muốn, quần chúng tạo thành một trận xôn xao.

Nhưng sau khi bạch y nhân tựa vào con ngựa, nhẹ giọng nói nhỏ vài câu bên tai, con ngựa rất nhanh yên tĩnh lại mà mọi người mới thấy rõ ràng, bạch y nhân này chính là một cô gái.

Theo động tác quay đầu chậm rãi của nàng, tất cả mọi người ở đây đều không khỏi mở miệng.

"Ồ, đúng là một đại mỹ nhân."

"Đúng vậy, đúng vậy, là tới để tham gia tuyển tú sao ?"

"Người nhìn nàng xem, chân mày như liễu nguyệt, mắt sáng như sao, môi tựa hoa anh đào..."

Về mặt Vu Tử Đồng chán nản bỏ qua một bên, cực kỳ chán ghét những lời xoi mói này.

Nếu không phải tình thế cấp bách, một lòng muốn cứu người, cũng không rót cái nón lụa trắng đội trên đầu, dẫn đến dung mạo mình bại lộ trước mặt mọi người.

Không chân chờ, nàng nhặt lên chiếc nón rơi một bên, xoay người thật nhanh, biến mất trong đám người.

*****

"Công chúa à , nếu để Đại vương biết người lại chuồn ra ngoài cung chơi đùa, nhất định sẽ bị trách phạt." Tiểu nha hoàn theo bên người Vu Nguyệt - Cận Xuân, tận tình khuyên bảo.

"Người không nói, ta không nói, thì có người nào biết chứ ?" Vu Nguyệt lời kéo nàng, bắt đầu đứng lên đi dạo trên đường phố.

"Công chúa à, ta nghĩ vẫn là không nên, ngộ nhờ có người nhận ra thì phải làm sao bây giờ ?" Cận Xuân sợ hãi nói.

"An tâm đi, hai ta giả trang thế này, đừng nói bọn lính ở cửa nhận không ra, cho dù là bị A cha bắt gặp, cũng không thể nhận ra chúng ta." Vu Nguyệt đắc ý mà hướng trên người mình vỗ vỗ.

Trang phục tiểu ăn mày mặc trên người này, thế nhưng đủ làm cho nàng suy nghĩ mất vài ngày mới nghĩ ra được diệu kế.

Nàng nhìn một chút trang phục tiểu ăn mày mặc trên người, muốn lần vào điều tra tình hình tham gia tuyển tú bất kỳ chỗ nào, quả thực có thể nói là dễ dàng.

Dĩ nhiên, Vu Nguyệt đã sớm quyết định, nàng muốn đem những nữ nhân tới tham gia tuyển tú này, hảo hảo bình luận một phen, ghi chú nhiều một chút, trở về sẽ gặp a cha bẩm báo toàn bộ.

"Công chúa à " Cận Xuân trong lòng thấp thỏm, bất an, đang muốn tiếp tục khuyên can, tiếc rằng hai người đã đến chợ.

Phía trước chiêng trống vang trời, mắt thấy một đám người tham dự tuyển tú ngay đối diện, ngăn trở giữa hai người.

"Cận Xuân, người nói bộ dạng này như thế nào ?" Vu Nguyệt vừa quay đầu, mới giật mình thấy tỷ nữ của mình đã lạc đầu mất. "Cận Xuân, người ở đâu ?"

Nàng bắt đầu có chút hốt hoảng ở trong đám đông tìm người.

Mặc dù nàng thường trốn ra khỏi cung chơi nhưng chưa từng bị bỏ rơi một mình.

Ở trong đám đông, cái đầu nhỏ nhắn vốn là Vu Nguyệt bị chen lấn, lao đảo mấy bước, hai tay của nàng vội vàng đẩy mọi người ra.

Cuối cùng, ở khoảng khắc nàng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, thân thể lại khuynh đảo bỏ về phía trước.

"Ai nha !" Trong nháy mắt ngã nhào, hai khuỷu tay Vu Nguyệt bởi vì chà sát với mặt đất mà đau đến thiếu chút nữa khóc lên.

Còn chưa kịp bò dậy, Vu Nguyệt vừa mới ngẩng đầu, trong nháy mắt cả người sợ choáng váng.

Một con ngựa, một con tuấn mã nổi con diên, thẳng hướng nàng xông tới.

"Á _____" Vu Nguyệt thét chói tai, mắt thấy con ngựa sẽ dẫm đạp lên người nàng.

Bỗng chốc, một bóng dáng màu trắng, bay vút ra từ trong đám người, kéo nàng từ dưới đất lên trong ngàn cân treo sợi tóc, sau đó xoay người, lập tức bắt đầu cương thật nhanh.

Đột nhiên xuất hiện việc ngoài ý muốn, quần chúng tạo thành một trận xôn xao.

Nhưng sau khi bạch y nhân tựa vào con ngựa, nhẹ giọng nói nhỏ vài câu bên tai, con ngựa rất nhanh yên tĩnh lại mà mọi người mới thấy rõ ràng, bạch y nhân này chính là một cô gái.

Theo động tác quay đầu chậm rãi của nàng, tất cả mọi người ở đây đều không khỏi mở miệng.

"Ồ, đúng là một đại mỹ nhân."

"Đúng vậy, đúng vậy, là tới để tham gia tuyển tú sao ?"

"Người nhìn nàng xem, chân mày như liễu nguyệt, mắt sáng như sao, môi tựa hoa anh đào..."

Về mặt Vu Từ Đồng chán nản bỏ qua một bên, cực kỳ chán ghét những lời xoi mói này.

Nếu không phải tình thế cấp bách, một lòng muốn cứu người, cũng không rót cái nón lụa trắng đội trên đầu, dẫn đến dung mạo mình bại lộ trước mặt mọi người.

Không chần chừ, nàng nhặt lên chiếc nón roi một bên, xoay người thật nhanh, biến mất trong đám người.

*****

Vu Từ đồng có thể khẳng định cảm giác của mình, có người đi theo nàng.

Quay trở lại trước khách điểm, nàng cố ý quẹo vào một cái ngõ cụt, lách mình sang một bên trốn sau bó củi.

"Kỳ quái, rõ ràng nhìn thấy nàng quẹo vào, như thế nào lại không thấy ở đây?" Vu Nguyệt theo vào con ngõ, tìm kiếm trái phải.

Rất hiếm thấy, nàng đến Lâu Lan nhiều năm, bất kể là trong hoàng cung hoặc chuồn ra ngoài phố, chợ chơi đùa, mắt chưa từng thấy bộ dạng xinh đẹp như vậy. Quả thực người như vậy giống như tiên nữ.

"Tại sao người muốn đi theo ta?" Từ Đồng từ bó củi phía sau bước ra, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Vu Nguyệt bị giọng nói đột nhiên truyền tới làm sợ hết hồn, quay người lại nhìn thấy nàng, trên mặt nhanh chóng nở một nụ cười như hoa.

"Đại tỷ tỷ, người từ ở đâu ra?" Nàng tò mò, người đẹp như vậy sẽ sống ở nơi nào.

Liếc nhìn nàng một cái, Vu Từ Đồng không thay đổi vẻ mặt lạnh nhạt. "Ta cứu người, không phải để người đi theo ta."

Buông lời xuống, nàng xoay người rời đi.

Trong lòng Vu Nguyệt không bị sự lạnh nhạt của nàng hăm dọa mà ngược lại càng đẩy lên cảm giác hiếu kỳ.

"Chờ một chút! Tỷ tỷ, người vừa nãy đã cứu ta, người được cứu không phải cũng nên biết ơn, báo đáp sao?"

Nàng cực kỳ thích tính tình lạnh lùng của cô ấy, bộ dáng đẹp như vậy, cá tính lại giống như băng đá, quả đúng là băng sơn mỹ nhân.

Từ Đồng có chút không kiên nhẫn, dừng bước. "Ta không muốn người báo đáp, chỉ cần người đừng đi theo ta là được."

Nói xong, nàng xoay người rời đi mà Vu Nguyệt dĩ nhiên vẫn lơ đãng theo sát nàng.

"Như vậy không được." Tiểu nha đầu chen đến bên cạnh nàng. "Từ nhỏ mẹ dạy ta, chịu ơn người ta, phải hết lòng báo đáp."

Đẹp! Cô gái này quả thật là đẹp, nếu một người xinh đẹp như vậy có thể tham gia tuyển tú của a cha... Oa, nàng chẳng phải sẽ có một mẫu thân tựa tiên nữ hay sao!

"Ta đã bắt đầu từ chỗ này." Bước tới dừng lại ở khách sạn phía trước, Từ Đồng cuối cùng không thể nhẫn nại.

Vu Nguyệt dĩ nhiên không muốn bỏ bụng nửa đường. "Ta đói bụng rồi." Nàng cố ý nói như vậy, lấy một ngón tay bần thiêu chỉ vào bụng mình.

"Có phải sau khi dùng xong bữa ăn, người cũng không đi theo ta nữa?" Từ Đồng hỏi nàng.

Vu Nguyệt không trả lời ngay, làm ra một bộ dáng đáng thương.

"Tỷ tỷ tốt bụng, người ta thật sự đói bụng cực kỳ, đã ba ngày chưa được ăn gì."

Liếc nhìn nàng một cái, Từ Đồng nói: "Đi theo ta!"

Nàng muốn trước hết cho nàng ta ăn no sau đó đuổi nàng đi cũng không muộn.

Vu Nguyệt theo sát sau lưng Vu Từ Đồng vào khách điểm, thậm chí còn len lén đưa một tay tới nắm chặt vạt áo sau lưng Từ Đồng.

Chường quầy thấy Vu Từ Đồng trở lại, vội vàng thân thiết ra đón.

"Cô nương, cô đã về rồi." Con mắt thoáng nhìn, thấy Vu Nguyệt theo sát phía sau, chân mày hẩn hạ xuống.

"Chường quầy, cho ta chút thức ăn." Từ Đồng vừa nói, vừa đi về phía bàn ghế ở bên cửa sổ ngồi xuống.

Vu Nguyệt hoạt bát theo sau, tự nhiên theo đó ngồi xuống.

"Chường quây, ta muốn ba cân thịt bò, hai con gà nướng, một đĩa cải thìa, cuối cùng là một khay hoa quả."

Chường quây mới đến bên cạnh bàn bị số lượng món ăn nàng gọi làm cho hoảng sợ.

Liếc nhìn nàng bằng nửa con mắt, chường quây lại quay đầu nhìn Vu Tử Đồng. "Cô nương..."

"Cứ theo nàng đi " Tử Đồng khoát tay một cái sau đó nói một câu không suy nghĩ.

Chường quây theo lời lui ra.

Thấy chường quây vừa đi, Vu Nguyệt lập tức cười hì hì.

"Đại tỷ tỷ, người thật là tốt bụng."

Liếc nhìn nàng một cái, Tử Đồng không nói, đem ánh mắt nhìn đi chỗ khác.

"Người cũng không biết rằng, chường quây khách điểm này, bình thường coi kinh nhất là tiểu ăn mày chúng ta." Vu Nguyệt nói tiếp, ý đồ kéo trở về sự chú ý của Tử Đồng.

"Chớ một gậy tre quật ngã cả thuyền." Tử Đồng không kiên nhẫn rút ánh mắt trở về.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng rơi trên mi mắt nàng, con mắt linh động hiện ra ánh sáng chói lọi.

"A!" Vu Nguyệt sợ hết hồn, giương cái miệng nhỏ nhắn, trong lúc nhất thời không nói nên lời.

"Thế nào?" Tử Đồng không ngờ mình gặp phải một tiểu nha đầu khó dây dứt như vậy.

"Đại tỷ tỷ, mắt của người ... con người phải của người ... màu tím" Cái miệng nhỏ nhắn của Vu Nguyệt cuối cùng cũng lên tiếng ngạc nhiên, nằm úp sấp trên bàn với ý đồ kéo gần khoảng cách với Tử Đồng, để xem mình có mất làm hay không.

"Có gì ngạc nhiên sao?" Tử Đồng kéo mặt xuống.

Từ nhỏ đến lớn, bất luận khi bản thân còn ở hiện đại hay ở cổ đại như lúc này, điều nàng quan tâm nhất chính là không muốn để người ta nhìn ra nàng có một con người màu tím.

Sự khác biệt như vậy, làm cho người ta thường đối với nàng vừa kinh vừa sợ, kinh với vẻ ngoài xinh đẹp của nàng, sợ với con người của nàng. Đây chính là vì sao khi đi tới cổ đại, nguyên nhân nàng vẫn luôn đội mũ.

"Không phải là ngạc nhiên." Động tác của Vu Nguyệt làm Tử Đồng giảm đi một nửa lòng phòng bị. "Bởi vì như thế này thật sự rất đẹp đó, đại tỷ tỷ thật giống với tiên tử."

Nếu như có thể, nàng muốn đưa tay đụng vào con người không tỳ vết ấy.

"Người không sợ?" Đầu tiên, Tử Đồng đối với nha đầu trước mắt có một tia cảm tình.

"Tại sao ta phải sợ?" Vu Nguyệt ngây thơ phản ứng.

Nàng cực kỳ thích đại tỷ tỷ, mặc dù tính tình có chút lạnh lùng nhưng ngược lại làm tăng lên cảm giác thần bí của nàng. Huống chi, nàng không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp lại có tấm lòng nhân ái.

Nhìn bộ dáng ngây thơ của nàng, Vu Tử Đồng tháo xuống lòng phòng bị. "Đồ đến rồi, nhanh ăn đi." Nàng nhìn tiểu nhị đem gà nướng cùng thịt bò đặt lên bàn.

Vu Nguyệt cảm đôi đĩa, ăn ngấu nghiến không khách khí chút nào.

"Đại tỷ tỷ, người cũng ăn đi." Nàng không ngừng ăn, thậm chí không quên gấp thức ăn cho Tử Đồng.

Một đùi gà nướng thơm phứt bị nàng dùng lực kéo xuống, đặt vào trong chén Tử Đồng.

Nhìn đùi gà trong chén, con người màu tím của nàng thoáng long lanh.

"Người tên là gì?" Đây là lần đầu tiên sau khi đến cổ đại, nàng mở miệng hỏi tên họ của người khác.

Mục đích đi đến thời đại này chỉ để tìm về ngọc Như Ý. Cho nên những chuyện, người, vật trải qua, đối với nàng đều không quan trọng.

"Vu Nguyệt, Vu trong Hồ Vu, Nguyệt trong trăng sáng." Trong miệng còn nhai đồ, Vu Nguyệt nói qua loa, ngược lại một tay tấn công đĩa thịt bò.

"Vu Nguyệt ?" Nhìn động tác của nàng, Từ Đồng ngăn nàng lại , một tay cầm đũa giúp nàng gấp mấy miếng thịt bò thả vào trong chén.

"Vu Nguyệt vì động tác của nàng mà sững sốt, cảm động suýt chút nữa rơi lệ.

"Trừ nghĩa phụ của ta, tỷ là người tốt với ta nhất." Dù nàng cố ý làm trên bàn thức ăn ngổn ngang, một bộ váy quý chết đói đầu thai, nàng ấy vẫn không đem nàng đuổi đi.

Vào giờ khắc này, Vu Nguyệt quyết định, nàng muốn cô nương trước mắt này trở thành mẫu thân nàng.

A cha nếu có hề cưới người tài mạo vẹn toàn này làm phi, nếu không phải là phúc khí của a cha thì cũng là phúc khí của nàng, là phúc khí của Lâu Lan.

"Nghĩa phụ ? Cha mẹ người đâu ?"

Vu Nguyệt dừng lại động tác nhai, nháy mi mắt mấy cái. " Cha mẹ ta vốn là thương nhân, trong lần đi buôn bị cướp, tất cả đều chết trong sa mạc." Bây giờ nhớ tới, nàng còn không khỏi sầu não.

"Là nghĩa phụ đã cứu ta, nếu lần đó gặp tai kiếp, cái mạng nhỏ của ta chỉ sợ khó bảo toàn."

"Vậy nghĩa phụ người hiện tại ở đâu ?"

Ánh mắt Từ Đồng u ám.

Chẳng lẽ sau khi hấn cứu nàng, cứ mặc cho nha đầu này tự sinh tự diệt ?

"Nghĩa phụ..." Vu Nguyệt do dự một chút, còn chưa dám đem thân phận nói ra. " Đại tỷ tỷ, ta còn rất đói bụng đây này, hiện nay chúng ta đừng nói đến nghĩa phụ ta nữa."

"Người ăn nhanh đi."

Khuôn mặt Vu Nguyệt tươi cười trong vắt, sau một lát vui đùa dốc sức ăn, chợt ngừng đầu.

"Đại tỷ tỷ, bộ váy người xinh đẹp như vậy, lòng dạ lại tốt, vì sao không đi tham gia tuyển tú ?"

Nhìn nàng, Từ Đồng nở một nụ cười hiếm thấy. "Dáng dấp xinh đẹp vì sao phải đi tuyển tú ?"

Đối với cuộc sống hậu cung, nàng nửa điểm hứng thú cũng không có. Nàng xem đó là nhảm chán, hoang đường, là cuộc sống buồn cười.

Một đám nữ nhân vây quanh, lượng vòng ở bên một người đàn ông, chỉ cầu hấn chiếu cố một cái, lâm hạnh một đêm, thật là đáng buồn.

"Bởi vì tuyển tú có thể lên làm Vương Phi á ! " Vu Nguyệt nháy mắt không hiểu mấy cái.

Không phải ai cũng muốn bay lên cành làm Phụng hoàng sao ? Mà sau khi thành Vương Phi, không chỉ có cẩm y ngọc thực, còn cả đời đều có người hầu hạ.

"Lên làm Vương Phi rất tốt sao ?" Từ Đồng xùy một tiếng , miệng bung nước trà trên bàn lên nếm.

"Hả?" Vu Nguyệt buông chén đũa trong tay xuống. "Nghe ý của đại tỷ tỷ hình như là không thích ?"

Quả nhiên không giống ý tưởng người bình thường, bất giác Vu Nguyệt từ đáy lòng bội phục.

Từ Đồng buông chén nước trong tay xuống. "Ta cũng không hấn hái cùng người cùng hưởng trượng phu."

"Á!" Vu Nguyệt vì lời nàng mà cảm thấy kinh ngạc.

Dù tự nhận quan điểm đã không giống người bình thường nhưng Vu Nguyệt vẫn hiểu rằng bất kể là kết hôn hay cưới thiếp, tất cả không phải cô gái làm chủ mà quyền quyết định ở trên tay người đàn ông.

"Nhưng là... Ta nghe nói Lâu Lan Vương đáng đáp anh tuấn, khí phách hào hùng, là một vị vua hiếm có." Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định bỏ sung.

"Hả ?" Từ Đồng chỉ nhếch miệng cười cười. " Xin hỏi, hấn chính là thê thiếp thành đoàn ?"

Nhìn ánh mắt nàng, Vu Nguyệt bị động gật đầu.

Thế nhưng không phải a cha tự nguyện. Mấy năm nay, nước láng giềng thường đưa tới một vài cô gái, bắt đắ dĩ, a cha không thể làm gì khác hơn là tạm thời an bài các nàng cư ngụ trong cung.

"Nhưng ông ấy còn chưa có phi tử chân chính !" Vu Nguyệt một lòng cãi lại.

"Phi tử ? Ta nghe nói Chính phi phải do phù thủy chỉ định." Từ Đồng không ngừng gio đùa lên, gấp khối thịt bỏ vào trong miệng.

Về hoàng hậu và phi tần cùng tế ti cấu kết, không chỉ có ở Trung Quốc, trong nước và ngoài nước, nhìn mãi thành quen.

Cái gì là tế ti ? cái gì là phù thủy ? Vu Từ Đồng trong lòng nhận định, hơn phân nửa chẳng qua là thuật giả thần giả quỷ, là thủ đoạn của hậu cung để giành quyền lực.

"Đại tỷ tỷ cũng nghe nói sao ?" Nói tới phù thủy, trong con mắt Vu Nguyệt tràn đầy kính nể.

"Ừ." Từ đồng khẽ gật đầu, tiếp tục ăn gì đó trong chén.

"Đại tỷ tỷ, có thể là do tỷ vừa đến Lâu Lan ? Cho nên tỷ không biết, thật ra thì phù thủy rất lợi hại."

"Hả?" Từ Đồng ngẩng mặt, tràn đầy hoài nghi.

"Đại tỷ tỷ, tỷ không thể hoài nghi năng lực phù thủy !" Đón ánh mắt của nàng, Vu Nguyệt ý thức nói ra lời nói thực lòng. "Nghĩa phụ ta nói, phù thủy không chỉ có thể hiểu rõ lòng người còn có thể biết trước tương lai, còn có..."

Từ Đồng mi tâm nhãn lại. "Ngươi nói phù thủy có thể biết trước tương lai ?"

Vội để chén đĩa xuống, một chuyện thoáng xuất hiện trong đầu nàng.

"Đúng vậy á !" Vu Nguyệt vì nàng đột nhiên kích động sợ hết hồn.

"Bà ấy đoán trước chuyện , đã từng lĩnh nghiệm chưa ?"

Chẳng lẽ là ngọc Như Ý ? Bởi vì ngọc Như Ý rơi vào trong tay phù thủy nên mới khiến bà ấy có năng lực biết trước ?

Nàng thân là hậu duệ Vu tộc, so với ai khác điều hiểu, sau khi đi đến niên đại này, nhất là khi vào thành Lâu Lan, vì càng đến gần ngọc Như Ý mà tự nhiên siêu năng lực của nàng tăng cường lên rất nhiều.

Thí dụ như năng lực của nàng, không hề giới hạn với dự đoán ba phút đồng hồ sau sẽ phát sinh chuyện, còn có khả năng giống như hôm nay, ở dưới vó ngựa cứu Vu Nguyệt. Linh lực cũng có thể khiến cho ngựa ôn hòa lại.

Nhưng mà vào thời điểm ngoài ý muốn, có lẽ bởi vì cảm ứng linh lực quá mạnh, nàng còn cần thời gian thích ứng, nếu không sẽ xảy ra tình huống không tốt, tệ nhất chính là nàng không thể dự đoán được mình phát sinh chuyện gì.

Cho nên nàng phải nhanh chóng tìm ngọc Như Ý về.

"Ừ" Vu Nguyệt gật đầu, sau khi suy nghĩ lại nói : "Mấy năm về trước, bà ấy tiên đoán sẽ có một bọn đạo phi cướp thành, quả nhiên ứng nghiệm."

"..." Từ Đồng trầm mặc, đầu mối này, không thể không khiến nàng nghĩ cách đi gặp vị phù thủy kia. "Vu Nguyệt, ngươi có biết phải làm sao để gặp phù thủy không ?"

"Tuyển tú." Vu Nguyệt từ trực giác phản ứng. "Các cô gái được chọn sẽ có cơ hội nhìn thấy phù thủy."

"Hả ?" Từ Đồng nghiêm túc tự hỏi.

Nếu như đây là con đường duy nhất để tìm về ngọc Như Ý, như vậy nàng phải suy tính xem có muốn thử một chút hay không ...

"Đúng rồi, đại tỷ tỷ, ngươi tới nay có thể chữa cháp ta một đêm hay không ?" Vu Nguyệt trong lòng hưng phấn, nếu như có thể xúi dục đại tỷ tỷ tham gia chọn tú, chỉ nói về nhan sắc, tuyệt đối đại tỷ tỷ có thể thắng được.

Đến lúc đó... hi hi hi, nàng sẽ có một mẫu thân giống như tiên nữ.

Có điều, trước lúc này nàng phải ra ngoài một vòng, tìm Cận Xuân, để nàng về cung trước , tránh để a cha lo lắng.

*****

Bạn đang đọc truyện *Dinh Nàng Thật Chặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đêm đến, bão cát lại nổi, cuốn cát bụi bay đầy trời.

Nằm ở trên giường, Vu Từ Đồng mấy lần trần trọc trở mình, vẫn cứ không buồn ngủ như cũ.

Nàng đứng dậy đi mấy bước đến ngồi vào cái bàn tròn bên cạnh, nhìn thấy nha đầu không chút tâm cơ nào đang ngủ rất ngọt trên giường, trong miệng còn không ngừng rì rầm, tựa như nói mới.

Vu Từ Đồng lắc đầu cười cười, định cầm bình nước trên bàn, vì mình rót chén nước.

Chén vừa đưa lên miệng, nước còn chưa kịp nuốt xuống, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

"Cô nương, Từ Đồng cô nương." Là giọng nói của chương quỳ.

Vu Từ Đồng đi tới cạnh cửa, đem cửa mở ra thành khe hở.

"Chuyện gì?" Nàng nhìn chương quỳ, trông về mặt hắn cũng buồn ngủ.

"Có vị gia tìm cô."

"Tìm ta?" Từ Đồng hơi chau mày, theo ngón tay chương quỳ, nhìn về phía sau hắn.

Phía sau hắn là một người đàn ông cao to, khuôn mặt anh tuấn, chính trực, mắt to mày rậm, cộng thêm sóng mũi thẳng, môi mỏng mím chặt. Tướng mạo trông rất đẹp mắt.

"Cô nương, chào cô, xin hỏi Vu Nguyệt có ở chỗ cô không?"

Trong lúc Vu Từ Đồng quan sát hắn, Ngạc Đồ Khắc lắc mình tiến lên, hai tròng mắt cũng nhìn nàng chăm chăm không thả.

Khuôn mặt nàng cực kỳ tinh tế, vô luận là mi, mắt, mũi, môi, thậm chí là tóc mai, thần vận cũng giống như tác phẩm điêu khắc tinh xảo, là một người tựa như ngọc quý.

"Người là..." Từ Đồng nhíu mày.

Người đàn ông này, từ quần áo cho tới vẻ ngoài, không giàu cũng quý.

"Ta là nghĩa phụ của nha đầu kia." Ngạc Đồ Khắc không có ý định nói ra thân phận thật sự của mình, thứ nhất là không muốn quấy nhiễu dân, thứ hai là Cận Xuân quán quyết hồi cung bẩm báo, nói Vu Nguyệt giả trang tiểu ẩn mày, dính lấy một vị cô nương áo trắng, nhìn trời đã tối nhưng không chịu hồi cung.

Từ Đồng quan sát từ trên xuống dưới một hồi.

Đúng là Vu Nguyệt đề cập tới với nàng một nghĩa phụ, nhưng nhìn quần áo hắn thì thế nào cũng không giống một tên ẩn mày.

Nếu hắn không phải tên ẩn mày, vì sao lại để Vu Nguyệt đi làm đứa bé ăn xin đây?

"Cô nương, thật là xin lỗi." Ngạc Đồ Khắc cũng hay tay ôm quyền, từ vẻ mặt Từ Đồng, hắn cũng biết nàng nghi ngờ. "Nha hoàn nói cho ta biết, hôm nay nha đầu kia lại chơi trò giả làm đứa bé ăn xin."

"Giả trang?" Từ Đồng hơi nhăn mày.

Khó trách lúc nãy trước khi đi ngủ, nàng phát hiện Vu Nguyệt sau khi tắm rửa, lại có phần không giấu được thanh tú.

"Ta ở chỗ này, trước cùng cô nương nhận lỗi." Ngạc Đồ Khắc lần nữa chấp tay nói lời xin lỗi.

"Từ Đồng cô nương, hai người đã biết nhau, vậy trước hết ta nên lui." Một bên chương quỳ thấy hai người đứng là có qua lại, xác định không còn nghi ngờ, vì vậy muốn lui xuống trước.

Từ Đồng hướng hắn gật đầu, rồi đem ánh mắt kéo trở lại trên người đàn ông.

"Nàng đã ngủ." Nàng chỉ vào Vu Nguyệt nói.

"Ta cũng đoán thế." Nha đầu kia luôn ngủ sớm. "Nhưng ta nghĩ để không dễ dàng quấy rầy cô nương, nha đầu Vu Nguyệt này còn chưa từng rời khỏi nhà, ngủ đêm bên ngoài."

Giữa hai người không có người thứ ba, Ngạc Đồ Khắc lập tức nhìn con người trong suốt của Vu Từ Đồng.

Đôi mắt kia thoáng lấp lánh, giống như ngọc tím, cũng giống như thủy tinh hút hồn người, không chỉ đẹp mà còn gạt người ra ngàn dặm một cách thần bí.

Lần đầu tiên, tim của hắn vì một người con gái mà rung động.

Khẽ căn môi dưới, Vu Từ Đồng lui về sau ít bước, cửa hoàn toàn rộng mở.

"Nàng cũng mới ngủ, ta coi nàng ngủ say vô cùng, người đem nàng ôm đi đi, chẳng qua đừng làm nàng tỉnh giấc."

Ngạc Đồ Khắc nhìn nàng đi đến bên cạnh bàn, ánh nến chập chờn rơi trên thân hình thướt tha của nàng, hiện ra vẻ ngoài nhỏ nhắn.

"Cô nương, xem người không giống người quan ngoại." Hắn sai bước tới đây, bước chân dừng ở bên cạnh người nàng.

Từ Đồng chỉ hơi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, đưa tay bưng ly trà trên bàn, miệng nhấp nhẹ.

"Ta từ Giang Nam tới."

"Giang Nam ... Ta tuy chỉ đi qua một, hai chuyến, nhưng mà đúng là vùng đất tốt." Địa linh nhân kiệt, sơn minh thủy tú *, cũng vì vậy mà sản sinh ra nhưng rất nhiều người ưu tú.

"Ừ." Từ Đồng không muốn nói nhiều, gạt đầu hai cái, tiếp tục uống trà.

Thấy nàng không nói, Ngạc Đồ Khắc không thể làm gì khác hơn là lướt qua nàng, đi đến giường bên cạnh, khom người ôm lấy Vu Nguyệt đang ngủ say.

"Cô nương, đối với việc cô chiếu cố Vu Nguyệt, lúc này tại hạ cảm ơn."

Trở lại bàn bên cạnh, Ngạc Đồ Khắc dừng bước, tay trống lấy ra từ đai lưng một miếng ngọc bội bóng loáng.

"Liên lấy ngọc bội này làm tạ lễ, sau này ở trong thành Lâu Lan, nếu gặp bất cứ phiền phức gì, hoan nghênh cô tới tìm ta bất cứ lúc nào."

Nhìn ngọc trong tay hắn, Từ Đồng cũng không đưa tay ra nhận.

"Thật ra thì, người cũng không cần dùng nó cảm ơn ta."

Ngạc Đồ Khắc lần đầu tiên bị người ta cự tuyệt, "Vì sao?" Hắn hỏi.

Đặt xuống ly trà, Từ Đồng nâng lên coi người chột lóe.

"Thường ngày ta cũng không tốt bụng giúp người nhiều, chẳng qua là trùng hợp cùng nàng có duyên."

Lời của nàng làm Ngạc Đồ Khắc cười một tiếng.

"Nhận lấy đi, hoặc ví như sau này nói không chừng người lại dùng đến."

Một mỹ nhân băng giá, ngay cả cách trả lời cũng lạnh nhạt, lạnh lẽo đến mức có thể làm tổn thương người khác.

Đem ngọc bội để lại trên bàn, Ngạc Đồ Khắc không nhiều lời nữa, ôm Vu Nguyệt, xoay người rời đi.

Nhìn đồ trên bàn, lại nhìn bóng dáng vừa rời đi, Vu Từ Đồng có chút ảo não nhũn mảy.

Từ trước đến giờ đều là nàng nói sao làm vậy, thế mà người đàn ông này lại không để cho nàng cự tuyệt. Lời nói, cử chỉ lại mang chút khí phách vương giả, bất giác nàng bắt đầu hoài nghi, hắn rốt cuộc là loại người nào?

Cơ hồ vừa lên lưng ngựa, Vu Nguyệt liền tỉnh lại.

"A cha." Nàng giơ tay lên dụi dụi cặp mắt còn buồn ngủ.

"Không phải là ta, chẳng lẽ là Dạ Minh thúc của người sao?" Bàn tay đặt trên đầu nàng, xoa đầu. "Ngược lại, người ra ngoài một ngày, ngay cả cung cũng không muốn trở về hay sao?"

Tiếng gió gào thét bên tai, Vu Nguyệt cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh lại.

"Đúng rồi, Từ Đồng tỷ tỷ đâu?" Không vội vã trả lời, ngược lại Vu Nguyệt trước hết nghĩ đến Vu Từ Đồng.

"Thì ra nàng gọi là Từ Đồng." Khóe miệng Ngạc Đồ Khắc nâng lên một nụ cười tự nhiên.

"A cha, Từ Đồng tỷ tỷ là 'đồng' trong chữ, không phải là 'đồng' chỉ con mắt." Nhìn thấy khóe miệng hắn cười, Vu Nguyệt mạnh dạn suy đoán, nhất định a cha cũng thích Từ Đồng tỷ tỷ.

Chỉ là đối với con người tỏa sáng lấp lánh của nàng, không chỉ làm cho người ta yêu mến mà còn làm cho người mơ hồ cảm thấy thần bí.

"Hả ?" Ngạc Đồ Khắc hơi nhũn mày. "Đó là chữ nào ?"

"Là chữ nhật bên cạnh chữ đồng"*** Vu Nguyệt tặc tặc cười hai tiếng. "A cha, tỷ ấy giống như tiên tử xinh đẹp có đúng hay không?"

Ngạc Đồ Khắc suy nghĩ một lúc, không phản ứng với nàng.

"A cha, người nói, nếu con có một mẫu thân Vương phi xinh đẹp giống như Từ Đồng tỷ tỷ, tốt không ?" Trong cái đầu dưa nho nhỏ Vu Nguyệt không nhận được toát ra ý đồ xấu.

Ngạc Đồ Khắc cười một tiếng nhẹ nhàng, bàn tay đặt trên đầu nàng vuốt vuốt. "Người đừng nghĩ ra cái gì đó méo mó."

"A cha, tỷ ấy không tốt sao ?" Cổ Vu Nguyệt cố gắng giương cái cổ nhỏ lên.

Theo như nàng thấy, Từ Đồng tỷ tỷ xinh đẹp, hợp với a cha cao lớn, vĩ đại, vừa vặn là một đôi.

Môi mím chặt, Ngạc Đồ Khắc trầm mặt.

"Người đừng làm loạn nữa."

Trong miệng mặc dù khiển trách như vậy nhưng không nhận được, trong lòng hắn liền nghĩ tới Từ Đồng cùng với bóng dáng hết sức tinh tế tựa như tiên nữ kia.

*****

Buổi trưa ngày tiếp theo, Vu Từ Đồng vừa mới đứng dậy rửa mặt xong, tiếng gõ cửa bên ngoài liên tục làm cho nàng không thể không nhanh chóng bước chân tới mở cửa.

"Từ Đồng tỷ tỷ."

Người từ bên trong vừa kéo cửa ra, ngoài cửa Vu Nguyệt đã không thể chờ đợi được mà nhảy vào.

"Thế nào người..." Thấy nàng hôm nay trang phục khác hẳn, thật sự không giống đứa bé ăn xin. Vu Từ Đồng vừa mới mở miệng nói chuyện, Vu Nguyệt liền lôi kéo tay của nàng bước đi nhanh ra ngoài.

"Mau, mau, mau." Tâm tình của nàng xem ra hưng phấn lạ thường.

"Người muốn kéo ta đi đâu ?" Vì sao sau khi gặp nha đầu này, sự lạnh nhạt của nàng lại không có tác dụng ?

"Thật vất vả a cha mới đáp ứng yêu cầu dẫn muội đi săn vịt hoang."

Không để cho Từ Đồng có nửa cơ hội hỏi, hai người rất nhanh đi tới cửa của khách điểm.

"Cô nương, chào cô."

Vừa mới ngẩng mặt, Vu Từ Đồng liền gặp Ngạc Đồ Khắc đang cười trên lưng ngựa.

Ngày hôm nay, hắn không chỉ một mình, bên cạnh còn có nhiều hơn năm, sáu tùy tùng và một người đàn ông dáng vẻ thư sinh.

"Từ Đồng tỷ tỷ, muội giúp tỷ giới thiệu mới chút. Vị này là Dạ Minh thúc." Vu Nguyệt lôi kéo Từ Đồng chuyển sang Dạ Minh.

Dạ Minh gật đầu một cái, con mắt tinh nhuệ liếc nhìn Từ Đồng, cũng không mở miệng nói chuyện.

Vu Nguyệt lại lôi kéo Từ Đồng vội vàng chuyển qua Ngạc Đồ Khắc. "Vị này là a cha của muội, hai người hôm qua đã gặp, cho nên không cần giới thiệu."

Đón nhận ánh mắt của Ngạc Đồ Khắc, Từ Đồng bất ngờ phát hiện, mình lại có chút mất tự nhiên.

"Về phần những người khác, còn lại là gia đình." Vu Nguyệt nói lẩm bẩm đông dài, hoàn toàn không chú ý sự trao đổi ánh mắt giữa hai người.

"Từ Đồng tỷ tỷ, tỷ cùng a cha cùng cười một con ngựa được không ?" Vu Nguyệt cố ý tạo cơ hội.

"Hả ?" Nhìn nàng một cái, Từ Đồng sững sốt tại chỗ.

"Vu Nguyệt ! Không được vô lý." Ngạc Đồ Khắc lên tiếng giải vây, liếc nhìn tùy tùng bên cạnh, tùy tùng xuống ngựa thật nhanh, dắt tới một con ngựa khác.

Vu Nguyệt nhìn con ngựa kia, cao giọng kháng nghị. "A cha, đó là con ngựa của con."

"Đem ngựa của người nhường cho Từ Đồng cô nương, người và Dạ Minh ngồi cưỡi chung một con ngựa là tốt rồi." Ngạc Đồ Khắc vừa nói vừa cùng Dạ Minh trao đổi một ánh nhìn.

Nghe được có thể cùng Dạ Minh cưỡi ngựa, Vu Nguyệt vui vẻ chạy đến trước mặt Dạ Minh.

"Dạ Minh thúc." Nàng kêu một tiếng nũng nịu, đưa hai tay của mình về phía hắn.

Dạ Minh bắt đầu đi thỏ dãi, khom lưng cúi lấy hai tay nàng, lôi kéo lên, dễ dàng đem nàng ngồi ôm ở trước người.

"Cô nương, mời." Thấy Vu Nguyệt đã an trí tốt, Ngạc Đồ Khắc bảo tùy tùng đem cương ngựa giao cho Từ Đồng.

Nhìn dây cương trong tay, nhìn lại bóng dáng cao lớn ở trên con ngựa kia một chút, đầu tiên Từ Đồng có cảm giác phiền lòng. Mà nàng biết nguồn gốc của phiền lòng là bởi vì nàng mất đi quyền kiểm soát.

Giống như việc đem qua hắn đưa ngọc bội cho nàng, hôm nay đi chơi, đều làm cho nàng không thể cự tuyệt.

Hơi cần mồi, cho dù trong lòng có muôn vàn không muốn, nàng vẫn tung người lên ngựa.

*****

* Địa linh nhân kiệt, sơn minh thủy tú : đại ý nó là vùng đất linh thiên, có nhiều người tài giỏi

mình xin mạng phép giữ nguyên cụm này vì mình không cách nào viết hóa cho nó hay được ==))

Vu Từ Đồng không biết ra khỏi bên ngoài thành Lâu Lan, lại vẫn có lục địa sông ngòi.

Con sông kéo dài trong suốt, rừng xanh che phủ đến chân trời, dọc theo bờ sông là bụi rậm, trong đó nở mấy đóa hoa nhỏ tô điểm. Cảnh sắc đẹp không sao tả hết.

"Đối với ngựa, cô nương tựa như không chế không tể." Ngạc Đồ Khắc thả chậm tốc độ để ngựa đi theo bên cạnh nàng.

Không biết là cố ý chậm lại tốc độ hay không, sau khi ra khỏi thành ngắm cảnh, mấy tùy tùng sau lưng Ngạc Đồ Khắc giữ một phần khoảng cách. Vu Nguyệt và Dạ Minh thì ở xa xa sau cùng, ngựa vừa đi bọn họ vừa trò chuyện.

"Thật tốt." Vô tình nhìn thẳng hắn, Từ Đồng cố ý đem ánh mắt nhìn về phương xa." Lâu nay thành Lâu Lan phồn hoa, toàn bộ là do con sông này ban tặng?"

"Đúng vậy." Ánh mắt Ngạc Đồ Khắc nhìn về phía xa, rơi vào cuối ngọn nguồn con sông. " Sông Khổng Tước là ơn ban của trời cao dành cho Lâu Lan. Nó còn sở hữu một câu chuyện thần thoại đẹp và buồn."

"Đẹp và buồn?" Ánh mắt của Từ Đồng hơi kéo trở về.

Thu hồi ánh mắt, Ngạc Đồ Khắc ngừng trước mặt nàng một lát, nói : "Truyền thuyết sông Khổng Tước này tiền từ trên trời mà giòng nước trong veo chảy trong sông là nước mắt của nàng."

Từ Đồng khẽ cười một tiếng. "Sau đó thì sao ? Kế tiếp không phải nói là nàng cũng người yêu phạm trần tách ra ?"

Thần thoại, truyền thuyết hơn phân nửa là sinh động như thật, cộng thêm tin đồn thất thiệt, có thể tin mấy phần, mỗi người một ý.

"Không." Ngạc Đồ Khắc lắc đầu một cái, bày ra ánh mắt đen thoảng buồn bã. "Về sau vị tiên tử kia thành phù thủy. Mà trong truyền thuyết, người đàn ông còn lại là Lâu Lan Vương."

"Hả ?" Từ Đồng có chút kinh ngạc, ánh mắt sáng lên. Truyền thuyết này cùng còn có mấy phần ý mới.

"Nói như vậy ... Nhưng Lâu Lan Vương sau này là hậu duệ của tiên tử kia ?"

A, huyết thống cao quý bao nhiêu, hậu duệ của tiên nhân.

"Không." Ngạc Đồ Khắc đồng ý, lắc đầu hiện ra một nụ cười khổ.

"Không?" Từ Đồng hơi giương cao mày.

"Bởi vì Lâu Lan Vương yêu nữ nhân khác." Hắn vừa nói, khóe miệng cười có chút cứng nhắc.

Từ Đồng sững sốt, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào.

"Nguyên lai là tiểu thuyết phụ lòng." Hồi lâu sau, nàng mới mở miệng.

"Nàng không cảm thấy tò mò sao? Đối với tiên tử vì sao thành phù thủy?" Ngạc Đồ Khắc hạ dây cương, để cho tốc độ ngựa chậm lại chút nữa.

Vu Tử Đồng cũng theo hần chậm ngựa lại. "Là nguyên rủa sao ?" Nàng đoán.

Hon phân nửa chẳng ? Nếu một người con gái yêu một người đàn ông, cuối cùng nhận lấy kết quả phản bội, nàng nghĩ, tâm trạng oán hận là khó tránh khỏi.

Cong môi cười một tiếng, hai tròng mắt Ngạc Đồ Khắc tỏa sáng. "Nàng rất thông minh."

"Đây là phỏng đoán theo lẽ thường." Hần khen ngợi rất trực tiếp, làm tim nàng bỗng dưng run lên.

"Vậy nàng có thể đoán được nguyên rủa như thế nào sao ?" Ngạc Đồ Khắc lại kéo dây cương, con ngựa dừng bước.

Theo động tác của hần, Tử Đồng cúi xuống thở dài một tiếng bên tai con ngựa, con ngựa cũng theo đó dừng lại.

"Người hỏi như thế là kiểm tra ta, bởi vì vào thành mấy ngày nay, ta nghe được lời đồn đãi về mặt tốt của bà phù thủy."

"Đó là sự thật." Giữa hai người cách mấy bước, Ngạc Đồ Khắc một cước đá xuống nhẹ nhàng bụng ngựa, con ngựa đi về trước mấy bước.

"Thật ?" Nếu những lời nhận xét về bà đều là tích cực thì tại sao lại nói đến lời nguyên rủa ?

"Đó là vì nàng yêu con dân Lâu Lan." Thăng sống lưng, ánh mặt trời rơi trên mặt Ngạc Đồ Khắc, khắc sâu ngũ quan hấp dẫn người.

"Vậy nguyên rủa kia là chỉ gì ?" Tử Đồng cố ý đem ánh mắt nhìn ra hướng phương xa, cổ đề xuống trái tim rung động.

Quá không bình thường, nàng đem quá nhiều lực chú ý đặt trên người đàn ông này, không khỏi vô cùng quái dị.

"Nguyên rủa chỉ hạ xuống trên người Lâu Lan vương." Một đời một đời truyền xuống.

"Hả ?" Nàng kéo ánh mắt trở về.

"Lâu Lan Vương qua các triều đại, chỉ có chính phi mới có thể sinh hậu duệ."

Tiếng thở bốn phía thoáng chốc yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng gió vi vu. Ánh mắt của hai người trong không trung giao nhau, hơi nóng, có chút mãnh liệt, còn có chút mập mờ.

Đề che giấu lúng túng, Vu Tử Đồng cười khẽ một tiếng.

"Như vậy nguyên rủa không khỏi quá nhẹ!"

Ánh mắt Ngạc Đồ Khắc hạ xuống trên người nàng.

"Phải sao ?" Nguyên rủa như vậy là quá nhẹ sao ? Nếu như hần yêu một người con gái nhưng người con gái này không cách nào trở thành của riêng mình hần, nguyên rủa như vậy là quá nhẹ sao ?

"Hả ?" Tịch mình hiện lên trong mắt hần, làm lòng nàng run lên.

"Chúng ta không nên nói về đề tài này." Kéo dây cương trong tay, hần tự mình thúc ngựa đi về phía trước.

Đầu tiên là Tử Đồng sững sốt, cứng lại nhìn bóng lưng hần mấy giây, mới lên tiếng để cho con ngựa đuổi theo.

"Mấy ngày đầu ta vào thành liền nghe nói, các triều đại Lâu Lan Vương, chính phi phải do phù thủy chỉ định, đúng không ?" Nàng cũng không định để cho đề tài dừng lại như thế.

Ngạc đồ khắc không có đáp lại, chỉ hơi gật đầu một cái.

"Người không nghĩ nên nghe cách nhìn của ta một chút sao ?" Mặc dù nàng không hiểu, vì sao trong mắt hần có tịch mịch, nhưng lại biết rất rõ mình không vui khi thấy.

"Cách nhìn của nàng ?" Ngạc Đồ Khắc nghiêng mặt nhìn nàng.

"Thật ra nếu tiên tử đó thành phù thủy, mà phù thủy lại được chỉ phi cho Lâu Lan vương, mọi thứ đối với bà ấy mà nói cũng là một loại đau đớn, thống khổ đúng không ?

Có người nào sẽ vui mừng khi người đàn ông mình yêu mến ôm trong ngực nữ nhân khác đây ? Huống chi nữ nhân đó còn là nàng tự tay chọn.

Lời nói nàng bay tới bên tai, Ngạc Đồ Khắc nhất thời không cách nào trả lời.

Sau đó trong quá trình sản vật, hắn từng lần một suy nghĩ đến quan điểm khác biệt của nàng.

*****

Trở lại khách điểm, trời đã chìm phía Tây, Dạ Minh đem Vu Nguyệt hồi cung trước, lưu lại mấy tùy tùng canh giữ ở trong sảnh khách điểm, còn Ngạc Đồ Khắc đưa Vu Tử Đồng trở lại phòng của nàng.

"Ta đưa nàng ngọc bội, nàng có thể giữ lại ?" Theo bóng dáng của nàng, hắn cất bước vào trong nhà.

Từ Đồng cầm đá lửa lên, đốt cây nến trên bàn.

"Ở chỗ này, trùng hợp ngươi nhắc tới, ta đang muốn trả lại ngươi." Từ bên hông móc ra ngọc bội, Từ Đồng đưa tới trước mặt hắn.

"Không, nàng nhận lấy, vật đã tặng người, có đạo lý nào lại thu hồi." Ngạc Đồ Khắc chấp tay sau lưng, đi vài bước, tự nhiên ngồi xuống trên ghế.

"Nghe giọng ngươi, có phải cự tuyệt hay không ?" Cùng hắn sống chung một ngày, giữa hai người đã quen thuộc một chút.

Nhưng từ trong lòng Từ Đồng mấy phần cự tuyệt tình cảm, nàng thích mình lạnh nhạt, bởi vì nàng như thế này mới có thể tỉnh táo để phán đoán từng chuyện.

Nàng sẽ không lưu lại thời đại này lâu, chỉ cần tìm được ngọc Như Ý, nàng sẽ đi.

"Nàng không mời ta uống chén nước sao ?" Ngạc Đồ Khắc hiển nhiên không muốn bàn lại về chuyện ngọc bội.

Nhìn hắn, Từ Đồng không thể làm gì khác hơn là đem ngọc bội nhét lại vào túi ở thắt lưng.

"Ta rất kiên trì, ngươi không thu, ta trả lại Vu Nguyệt cũng giống nhau thôi." Vừa nói, nàng giúp hắn rót chén nước.

Nhận lấy chén nước, Ngạc Đồ Khắc lơ đãng cười một tiếng. "Ta nghe chương quỳ nói, nàng tới Lâu Lan tìm đồ ?"

Nàng kéo băng ghế, ngồi xuống cách hắn một khoảng. "Là bảo vật gia truyền."

"Còn tìm chưa được ?" Hắn trực giác đoán.

"Phải." Nếu không nàng cần gì phải lưu lại.

"Đã nghĩ đi tìm như thế nào chưa ?" Hắn vừa nói vừa uống trà.

"Chương quỳ nói ta có thể tìm một chút ở chợ." Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng trong lòng nàng hiểu, vô luận như thế nào, nàng phải gặp mặt phù thủy, bởi vì nàng hoài nghi ngọc Như ý ở trên người bà ấy.

"Chợ ?"

"Chỉ là mấy hôm nay chợ nghỉ." Nàng tựa như bất đắc dĩ nhún nhún vai. "Vi tuyến tú."

"Chỉ là mấy ngày mà thôi, qua tháng này, chợ lại khôi phục." Nhìn ánh mắt nàng tựa như có đăm chiêu khác, sau đó, Ngạc Đồ Khắc đứng lên, hỏi nàng : "Có thể nói ngày mai của nàng là rảnh rỗi ?"

Từ đồng không có đáp lời, chẳng qua là ngẩng đầu nhìn hắn.

"Hoặc là ta có thể dẫn nàng đi đến vài chỗ tìm kiếm một chút." Ngạc Đồ Khắc nói tiếp.

"Xem ngươi tới nửa điểm cũng không giống thương nhân ."

"Ừ." Hắn cười một tiếng. "Ta quả thật không giống thương nhân nhưng từ nhỏ lớn lên ở thành Lâu Lan này."

Hắn mặc dù không phải thương nhân, nhưng lại hiểu được con đường kinh doanh, nếu không cũng không có nước Lâu Lan phồn hoa như hôm nay.

"Như thế nào ?" Hai con mắt hắn nhìn nàng. Tựa như đang chờ đáp án của nàng.

Nàng nên cự tuyệt, nhưng lại một lần nữa, nàng cảm nhận được dòng khí thể không cho phản bác kia.

"Vậy đi, ngày mai gặp." Nàng bày ra cử động tiễn khách, đi tới trước cánh cửa.

Ngạc Đồ Khắc nhìn nàng một lần cuối cùng, không dừng lại lâu, cười xoay người rời đi.

*****

Bạn đang đọc truyện *Dính Nàng Thật Chặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

mời bạn đọc tiếp chương tiếp theo!!

Bạn đang đọc truyện *Dính Nàng Thật Chặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 5

Trong thành Lâu Lan náo nhiệt vô cùng, bất luận là thương nhân, phú hào, nha dịch, đến người buôn bán nhỏ, tất cả mọi người hôm nay đều tạm thời để công việc xuống. Toàn bộ đều chen chúc trên đường phố để xem sự kiện sôi nổi chưa từng có.

Chừng trăm cô gái, đứng dài thành một đoàn .

Ngay khi đến giờ, tiếng pháo vang lên, tiếng nhạc du dương. Quân đội phía trước hẳn là thị vệ hoàng cung, dẫn các cô gái chậm rãi đi về phía trước, bắt đầu sự kiện trong đại trong vương quốc Lâu Lan ____ Tuyển tú nữ.

Đoàn người thật dài lúc đi, lúc ngừng, phần lớn các cô gái vì bận tâm đến hình tượng đều cố ý giả bộ căng thẳng.

Nhưng, trong đó dĩ nhiên cũng có ngoại lệ.

Theo gót hàng ngũ cuối cùng, Vu Nguyệt có thể nói là liễu mình bồi quân tử. Vì để cho a cha của nàng thuận lợi giành được thiếu nữ xinh đẹp, vì để cho Từ Đồng thành mẫu thân của nàng, chính là lần này miệng nàng nói thẳng, tận lực khuyên Từ Đồng gia nhập hàng ngũ tuyển tú.

"Vu Nguyệt, khi nào chúng ta có thể thấy được phù thủy?" Trên đầu che phủ vải đỏ, Từ Đồng có chút không nhịn được.

"Nhanh thì ngày mai, chậm thì ngày sau nữa." Vu Nguyệt không hiểu vì sao Từ Đồng chỉ có hứng thú với một mình phù thủy.

"Còn phải hai ngày?" Từ Đồng cảm thấy nghi ngờ.

"Thật ra thì vốn là ngày mai có thể thấy nhưng gần đây nghe nói phù thủy giống như đang ngã bệnh." Vu Nguyệt cố ý bước đi chậm lại.

"Ngã bệnh?" Từ Đồng sững sốt một chút. Nếu quả thật phù thủy có thần lực, tại sao lại ngã bệnh?

"Đúng vậy, vì bà ấy rất già." Vu Nguyệt nghiêng đầu, nhìn như cố gắng suy nghĩ.

Phù thủy rốt cuộc mấy trăm tuổi nàng cũng không rõ ràng, chỉ biết bà dường như rất già. Năm ấy nàng được a cha cứu về thành Lâu Lan, nghe nói bà cũng gần trăm tuổi.

"Già?" Từ Đồng trong lòng bỗng dưng giật mình.

"Muội nghĩ cũng đã hơn trăm tuổi á." Vu Nguyệt không chút suy nghĩ nào trả lời.

Nhìn Vu Nguyệt thuần chân, thiện lương, Từ Đồng trong lòng dâng lên một chút cảm giác có tội.

"Vu Nguyệt, muội cùng tỷ tham dự tuyển tú như vậy, thỏa đáng sao?" Bởi vì nàng biết, từ đáy lòng Vu Nguyệt thích Dạ Minh.

Vạn nhất nếu bị chọn lên, chẳng phải là chia cắt một đôi trời sinh?

"Không có gì không thỏa đáng hết." Vu Nguyệt cười một tiếng.

Nàng dĩ nhiên là muốn đi theo, nếu không một lát a cha nhìn nhầm người hoặc là đám thuộc hạ kia chân tay vụng về làm đối tượng, không phải nguy sao?

"Tỷ biết muội thích Dạ Minh công tử."

"A!" Mặt Vu Nguyệt đỏ lên, rõ ràng như vậy sao ? "Tử Đồng tử tử, người yên tâm đi. Muội giống như con cá chạch nhỏ, nào có được chọn. Nếu quả thật chọn muội, cũng lắm muội tìm cách biến mất."

"Hoàng cung người biết rõ ?" Muốn biến mất cũng phải biết đường mới được.

Vu Nguyệt cười khan hai tiếng, "Đương nhiên là không quen. Nhưng có quan hệ gì ? Chẳng phải một lần lạ, hai lần trở thành quen sao"

Lúc nàng mới vào ở hoàng cung cũng thường lạc đường.

"Chuyện như vậy có thể phân lạ, quen sao ?" Tử Đồng không khỏi nghi ngờ lời nói của Vu Nguyệt.

Vu Nguyệt không thể làm gì khác hơn là cười một tiếng, "Yên tâm đi, Tử Đồng tử tử, vạn nhất chúng ta thật sự bị chọn lên, muội đảm bảo theo tử cùng nhau trốn."

Thật ra thì trong lòng nàng hiểu, đảm bảo như vậy tuyệt đối không thể tin.

*****

Tuyển tú khác hoàn toàn so với tưởng tượng của Tử Đồng, ít nhất nàng không thấy Lâu Lan vương ngồi ở vị trí cao trong gian phòng lớn, hướng về các cô gái xoi mói một phen.

Ngược lại, tất cả các quá trình tiến hành đều vô cùng máy móc, do mấy vị chuyên về cho người ta là họa sỹ đem các cô gái tham gia tuyển tú vẽ lại trên bức tranh, liền sau đó có thị nữ dẫn người đi tiếp.

"Tử Đồng cô nương, mời đi theo nô tỳ." Thị nữ dẫn nàng rời đi, tên gọi là Cận Xuân.

Cho đến lúc này, Tử Đồng mới giật mình lại, nàng và Vu Nguyệt đã tách nhau ra.

"Tử Đồng cô nương, mời đi theo nô tỳ." Cận Xuân đi phía trước dẫn đường, vô cùng tận lực, chỉ sợ người được giao cho mất dấu, cứ đi vài bước lại bước chậm lại hoặc đứng lại dứt khoát chờ.

Đúng vậy, nàng chính là nha hoàn Vu Nguyệt, mà chủ tử nàng liên tục dặn dò, không muốn đem làm người đến trước mặt Ngạc Đồ Khắc.

"Cận Xuân cô nương." Tử Đồng gọi một tiếng.

Cận Xuân sợ hết hồn, vội vàng mở miệng nói : "Tử Đồng cô nương, ngài vạn lần đừng gọi nô tỳ như vậy."

Nàng không gánh nổi, dù sao thì chủ tử cũng có phân biệt.

Vu Nguyệt là chủ tử của nàng, mà chủ tử liên tục dặn dò, cô nương trước mắt này là cô gái Vương đề ý, yêu mến, rất có thể đúng là Vương Phi tương lai của Lâu Lan quốc. Nàng nên nghiêm túc phân biệt chủ tớ.

"Ngài gọi nô tỳ Cận Xuân là được."

Vu Tử Đồng không hiểu ra sao, chỉ là cách xưng hô, không hiểu nàng vì sao khẩn trương như vậy. "Ta có thể xin người giúp một chuyện không ?"

"Ngài đừng nói xin, xin cứ việc phân phó, Cận Xuân nhất định làm theo."

Bây giờ Tử Đồng hoài nghi, bởi vì nàng thật sự quá khách khí.

"Là như vậy, ta cùng đi với một tử muội, sau khi vẽ hình xong lại bị tách nhau ra, có thể vì ta tìm một chút hay không ?"

"Hả .....Xin hỏi tử muội ngài tên gọi là gì ?" Cận Xuân giả bộ mơ hồ.

"Nàng gọi là Vu Nguyệt." Tử Đồng nhíu mày, không khỏi dấy lên nghi ngờ.

"Vu ... Nguyệt ?" Cười khan hai tiếng, Cận Xuân hỏi: "Vu gì ? Nguyệt gì ?" Trời ạ, nàng chỉ là một nha hoàn, vì sao phải làm cái sự tình này ?

"Chữ Vu (芜) được kết hợp từ chữ đầu (头) và chữ vô (无) trong vô biên, chữ Nguyệt thì lại là nguyệt (trăng) trong minh nguyệt (trăng sáng)." Nhìn trên mặt nàng cười cứng nhắc, tâm tư Tử Đồng như rơi trong năm dặm sương mù.

"Ặc." Cận Xuân nuốt nước miếng khẩn trương, thở hổn hển nói lớn. "Lúc trở về nô tỳ sẽ giúp ngài đi tìm, bây giờ nô tỳ cần dẫn ngài đi tắm và nghỉ ngơi."

Lúc này Cận Xuân không nhiều lời nữa, ý bảo Tử Đồng đi theo nàng, bước đi cũng vô tình mà tăng nhanh một chút.

*****

Từ Đồng cực kỳ không có thói quen, nàng chưa bao giờ tắm rửa trước mặt nhiều người như vậy, để cho người ta hầu hạ thay quần áo.

Đứng trước gương đồng lớn, mấy tiểu nha hoàn cẩn thận giúp nàng mặc thêm chiếc áo lụa cuối cùng. Sau một hồi bận rộn, tất cả đều kính cẩn lui xuống.

Nhìn mình rõ ràng mình trong gương, Từ Đồng bỏ qua điềm báo không tốt, không nói ra được vì sao có một sự khấn trong lòng mà không rõ nguyên do.

Nàng cảm ứng được, có một ít chuyện sẽ xảy ra.

Hôm nay sau khi vào cửa cung, một sự bất an liên bao phủ nàng. Sau đó, Vu Nguyệt không thấy mà nha hoàn tên gọi Cận Xuân kia, thái độ kính cẩn có chút khả nghi.

"Từ Đồng cô nương, nghe nói ngài đã tắm rửa xong." Cận Xuân đi vào.

Cận Xuân lần nữa xuất hiện trước mặt nàng, đúng lúc kéo suy nghĩ Từ Đồng trở về.

"Sao, có tin tức gì không?" Từ Đồng cố ý hỏi, muốn biết nàng có thể giúp một tay đi hỏi thăm tin tức Vu Nguyệt.

"Tin tức gì?" Cận Xuân hỏi nàng.

"Muội muội của ta, Vu Nguyệt." Đồng thời nói chuyện, Từ Đồng cố ý quan sát nàng.

Quả nhiên, nhắc tới Vu Nguyệt, nàng nhận ra vẻ mặt Cận Xuân thoáng chốc cứng đờ.

"Ách..." Cận Xuân lúng túng cười một tiếng, chỉ trả lời qua loa. "Vừa rồi nô tỳ còn bận rộn, một lát sau khi ngài đi nghỉ ngơi, nô tỳ sẽ giúp ngài đi nhanh tìm người."

Đi tới bên cạnh Từ Đồng, Cận Xuân kéo kéo áo quần, sửa sang mái tóc đen nhánh của nàng, sau đó hài lòng lui ra vài bước.

"Xin mời ngài đi theo ta." Nàng đi tới cạnh cửa.

Mặc dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng Từ Đồng không vì vậy mà lùi bước, nàng muốn biết trong hồ lô nha hoàn này rốt cuộc bán thuốc gì.

"Xin ngàn vạn lần nhớ phải giúp ta tìm Vu Nguyệt." Đi theo sau lưng Cận Xuân, nàng nói.

Cận Xuân gật đầu phía nàng một cái, sau đó dẫn nàng đi ở hành lang quanh co khúc khuỷu, không biết vòng qua mấy cái sân, đi tới địa phương u tĩnh nhất.

"Ngài nghỉ ngơi trước, có gì cần, tùy ý gọi nô tỳ." Đứng ở cạnh cửa, Cận Xuân đưa tay giúp nàng đẩy cửa ra.

Ngắm nhìn bên trong nhà, Từ Đồng nghiêng đầu suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định đi vào nhà trước.

Quần áo đỏ thẫm, hai chân giày thêu đập trên thảm Ba Tư trải ở mặt đất, Từ Đồng mới giật mình thấy viện này bày biện khác nơi nàng định quay về, nơi này hoàn toàn mang hơi hướng biên ngoại.

Trong nhà màn che lụa đỏ từ xà nhà rủ xuống, mấy chiếc bàn nhỏ đặt dọc theo bốn vách, nhìn ra là để đặt bữa ăn tùy thời điểm mà sử dụng.

Từ Đồng xoay người lại, trùng hợp nhìn thấy Cận Xuân khom lưng chào nàng rồi sau đó kính cẩn lui xuống.

Bên trong phòng có tia sáng, nguồn sáng đến từ sau tấm màn che màu đỏ.

Vu Từ Đồng vươn tay vén ra lớp màn che mỏng, đi từng bước tới trước, lại nghe được tiếng đàn du dương.

Từ phản ứng trực giác, nàng vén từng lớp màn che mỏng, men theo tiếng đàn đi tới phòng ngủ.

Sau đó, nàng thấy có người đang khảy đàn.

Là một người đàn ông, đưa lưng về phía nàng, ngồi dưới đất sau một lớp màn che mỏng.

Càng theo đến gần lớp màn mỏng, nhịp tim Từ Đồng càng kịch liệt, ngón tay vừa vén màn mỏng lên, nháy mắt tiếng đàn ngưng bật, người đàn ông gầy hờ hững chậm rãi xoay người lại, đưa một tay về phía nàng.

Là hắn ?!

Nhìn thấy hắn, cả người Từ Đồng ngơ ngác, sững sờ. Trong khoảnh khắc, trong mắt của nàng, trong lòng đều là hắn, chưa kịp suy nghĩ, nàng đã đưa một tay ra.

Người đàn ông cầm lấy tay của nàng, dùng một chút sức nhỏ liền dễ dàng đem nàng kéo vào trong ngực.

Tiếng đàn lần nữa vang lên, hần ôm lấy nàng, bốn tay cực kỳ phối hợp mà bay nhảy trên dây đàn.

*****

"Như thế nào người lại ở chỗ này ?" Khi khúc nhạc dừng, Từ Đồng liền vội vã hỏi.

Ngạc Đồ Khắc cong môi cười một tiếng, nâng một tay lên vuốt khuôn mặt nàng.

"Nơi này là phòng ngủ của ta."

Trước mặt không cần che đậy, vòng vèo. Hần tin tưởng nếu thông minh như nàng sẽ hiểu được ý tứ của hần.

"Người ..." Quả nhiên, Từ Đồng nhăn mày, hơi nheo mắt lại.

"Ta là Lâu Lan Vương." Mặt dù hần không ngại cùng nàng chơi trò giải đố, nhưng lại thấy không vui khi nàng nhăn mặt, như vậy sẽ phá hỏng vẻ đẹp của nàng.

"Người chính là Lâu Lan Vương ?" Nàng cảm thấy có cảm giác bị người ta trêu đùa.

Ngạc Đồ Khắc đọc được trong mắt nàng không vui.

"Ta chưa từng lừa gạt nàng về thân phận của ta."

Đúng vậy, hần không có nói láo. Đối với thân phận của hần, hần chẳng qua là không có nói nhưng từ trước đến nay chưa từng nói mình không phải là Lâu Lan Vương.

"Nhưng người cũng chưa nói thật." Từ Đồng có chút tức giận.

Đẩy hần ra, nàng phút chốc đứng lên.

Ngạc Đồ Khắc cũng không tình nguyện buông nàng ra. Trong lúc lời kéo trở về, Từ Đồng nhất thời mất trọng tâm, ngã vào trong ngực của hần. "Lúc này ta muốn hỏi nàng, có nguyện ý trở thành Vương Phi của ta hay không ?"

Nàng nghiêng mặt nhìn hần, nhất thời dè dặt lại căng thẳng trong lòng.

"Nhưng không phải hôm nay là ngày tuyển tú sao ?"

"Ta đã chọn, mà còn chọn nàng." Ánh mắt của hần nghiêm túc, không giống nói đùa.

Từ Đồng trốn tránh ánh mắt nghiêm túc của hần.

"Không, người không có chọn, chỉ bảo họa quan vẽ lại chân dung mà thôi, không đúng sao ?"

Hần trầm mặt một hồi, đôi con ngươi thâm tình, nửa giây cũng không rời khỏi mặt nàng.

"Cho dù họa cung vẽ như thế nào, ta vẫn cố ý chọn nàng. Có lẽ ngay lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong khách điểm, trong lòng ta đã sớm quyết định người ta chọn là nàng."

Hai cánh tay hần siết chặt để cho nàng chỉ có thể nằm sấp vào ngực hần.

Từ Đồng vì lời của hần mà toàn thân bỗng dưng cứng đờ.

"Người... Coi như người chọn ta nhưng người phù thủy muốn chỉ định chưa chắc là ta." Nàng nhớ lại lời của hần trước kia.

Nàng hần là nên cự tuyệt nhưng nàng cự tuyệt không được.

Cho dù nàng thông minh, cho dù nàng là người có linh lực, cuối cùng nàng cũng chỉ là người phàm, có máu, có thịt, có yêu cũng có hận.

Tâm động là sự thật. Cao ngạo như nàng, lạnh lùng như nàng, cũng không chối bỏ được tình yêu, không lừa dối được bản thân động tâm là sự thật.

"Điểm này nàng yên tâm, ta cũng không tính trốn tránh. Chúng ta cùng nhau đi gặp phù thủy, đem chuyện nói rõ ràng." Giọng hần dè dặt, nói nhỏ bên tai nàng.

"Ngạc Đồ..." Chưa kịp gọi ra hết hoàn toàn tên của hần, môi của hần đã đặt lên nàng.

"Ta muốn nàng." Dứt lời, hần ôm lấy nàng, gạt ra lớp màn mỏng, sải bước đi về phía giường.

Bạn đang đọc truyện *Dinh Nàng Thật Chật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

"Ngạc Đồ..." Vu Từ Đồng khẽ nhếch cái miệng nhỏ, thờ hồn hèn.

"Hửm?" Ngạc Đồ Khắc hơi ngừng mặt, đặt lên môi nàng một cái hôn cứng chiu.

Nàng luôn luôn là người tinh táo. Nhưng giờ phút này, từ mắt của hắn có thể thấy, khuôn mặt đỏ lên, xấu hổ, vẻ mặt mê loạn kia thật sự là nàng sao ?

Hắn hôn nhẹ mang đến cho nàng một cảm giác sợ hãi, run rẩy.

"Chàng vì sao lại thích ta ?"

Dĩ nhiên, nàng không ám chỉ tới vẻ bề ngoài.

"Nàng như thế là muốn hỏi tại sao lại không bị một người lạnh băng như nàng hù dọa mà lui ?" Ngạc Đồ Khắc nhếch miệng cười.

"Rất nhiều người đều sợ ta." Nàng nói.

"Ặc." Ngạc Đồ Khắc run rẩy cười một tiếng, ý cười từ khóe miệng lan tràn thành một đường lên đầy mắt. "Ta dường như quên nói cho nàng biết, cũng có nhiều người sợ ta."

"Sợ chàng ?" Từ Đồng nháy mắt, trong đầu rất nhanh có đáp án. "Ta có thể nói ta khác với chàng."

"Khác ?" Mặt hắn gần sát nàng.

"Mọi người sợ chàng vì quyền thế địa vị. Về phần nguyên nhân mọi người sợ ta, hoàn toàn không liên quan."

Nàng có thể cảm nhận được hắn đến rất gần, bởi vì hơi thở của hắn dường như thổi nhẹ toàn bộ lên mặt nàng.

Ngạc Đồ Khắc mím môi, lập tức đáp lời, tựa như đang nghiêm túc tự hỏi.

"Nếu như ta là một người bình thường, bình thường như người đồn cũi vùng sơn dã, nàng sẽ nằm chung với ta như bây giờ, nàng sẽ cho phép ta ôm nàng như vậy đúng không ?"

Hỏi như thế vì hắn không chỉ muốn người của nàng mà còn tấm lòng của nàng.

Nếu như không có quyền thế địa vị, hắn không còn là Lâu Lan Vương, nàng có thể ở cùng một chỗ với hắn hay không ?

"Nhưng chàng không thể nào là người bình thường, đúng không ?" Từ Đồng trực giác muốn cười, nàng đưa một tay tới xoa xoa lồng ngực hắn. "Lòng của chàng nói cho ta biết, cho dù chàng không phải là Lâu Lan Vương, chàng cũng không thể nào an bình trong cõi phàm trần này được."

Nàng tiết lộ nguyên nhân người ta sợ hãi nàng ____ Sự sáng suốt trong mắt của nàng, nàng có thể hiểu rõ suy nghĩ của người bình thường thông qua đôi mắt, mắt của nàng vô cùng bình tĩnh và quang minh.

Ngạc Đồ Khắc trả lời bằng cách lấy tay ôm nàng, tay vòng ra sau cổ nàng, vuốt mái tóc đen sau gáy nàng.

"Để ta đoán một chút trong miệng của nàng cái gọi là sợ được không ?" Môi mỏng của hắn đặt lên môi của Từ Đồng, giọng nói than thở gần kề.

Môi của nàng theo hắn thờ ra, khẽ run.

"Chàng muốn đoán, liền đoán đi."

"Là nàng quá mức tinh táo, thông minh ?" Môi mỏng của hắn lướt qua nàng.

"Như vậy mà cũng đủ để hù dọa nhiều người ?"

Không, nàng không công nhận một cô gái thông minh có gì đáng sợ ? Hắn căn bản chưa tận mắt thấy nàng sử dụng linh lực, có thể biết trước tương lai, năng lực làm nghiêng trời ngả đất.

Từ Đồng lắc đầu cười cười.

Nụ cười của nàng làm hấn mê muội.

"Sắc đẹp và trí thông minh tập trung trên người một cô gái, là đủ để dọa lui rất nhiều nam nhân."

Dĩ nhiên, ngoại trừ hấn.

Nàng không muốn giải thích, chẳng qua chỉ cười nhìn hấn.

Môi của cười hiện lên kúm đồng tiền là tâm hấn không ngừng rung động. Hấn nói : " Cho dù nàng có tìm được bảo vật gia truyền hay không cũng ở lại Lâu Lan, được không ?"

Chân tình trong mắt hấn, làm tan chảy kiên trì của nàng, làm tan chảy lòng của nàng.

Nàng mơ hồ có thể trong miệng nói ra từ "Được." nhưng môi hấn lại sớm từng bước một đặt xuống.

Lưỡi hấn thăm dò vào miệng của nàng, cố ý trêu đùa, quyến rũ sự nhiệt tình của nàng.

Về sau, tay hấn bắt đầu điên cuồng dao động trên người nàng, lớp áo mỏng của nàng rất nhanh bị cởi xuống , cuối cùng chỉ còn một cái yếm màu tím mê người và tiết khô phía dưới.

Môi lưỡi hấn tiến công trước ngực xinh đẹp của nàng, môi bắt lấy vị ngọt dồi dào, trượt xuống bụng dưới bằng phẳng, rồi đi tới phần mê người giữa hai chân của nàng.

"A..." Từ Đồng rớt cuộc cũng khác chế không được, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn phun ra một tiếng thở dốc.

Ngạc Đồ Khắc nâng cao mông của nàng, để hai chân của nàng tự nhiên gác lên bờ vai của hấn, hơi thở nóng nực thổi vào chỗ mềm mại giữa hai chân nàng.

Mặc dù còn cách một tầng tiết khô mỏng, nhưng hơi thở của hấn nóng bỏng như vậy, môi lưỡi hấn phảng phất đã hôn lên nàng.

Từ Đồng không kiềm chế được khẽ run rẩy, vừa mong đợi lại vừa sợ.

Cho dù nàng có bản lĩnh thông thiên, nàng vẫn là một xử nữ.

"Ngạc Đồ..." Nàng run rẩy.

Hấn ngẩng mặt lên cười một tiếng. "Đừng sợ." Ngón tay thon dài gạt bỏ đi lớp che chắn kia, khuôn mặt tuấn dật ép vào giữa hai chân của nàng.

"Uhm... Ừ..." Nàng uốn éo người, muốn kháng cự lại hoan khoái hấn mang đến.

Nhưng Ngạc Đồ Khắc lại cố ý dành cho nàng tất cả.

"Ồ lại đây đi ! Vì ta mà ở lại, trở thành của ta." Hấn hai ba lần tháo gỡ quần áo trên người của cả hai, ngón tay thon dài thay thế lưỡi ngọt ngào trêu chọc giữa hai chân nàng.

"Ừ..." Từ Đồng rên rỉ, đã không nhịn được lên tiếng khóc nức nở.

"Từ Đồng." Hấn nói nhỏ ở bên tai nàng. "Nói cho ta biết, nàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta."

Nàng khẽ khóc thành tiếng, đã bị ép đến lằn ranh.

"Được." Không còn đủ kiên nhẫn, nàng chỉ muốn giải thoát sự hành hạ này.

Hấn cười, lần nữa hôn lên nàng, phảng phất hài lòng với đáp án của nàng.

Từ Đồng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh, một sự trống rỗng ngay sau đó ụp xuống tâm trí nàng, nàng khó chịu nức nở lên.

"Đi theo ta, ta muốn nàng vĩnh viễn thuộc về ta..."

Không cần do dự, hấn xông vào trong cơ thể nàng, phóng ra kích tình dề nén.

Vào lúc canh ba, bên ngoài phòng lại nổi lên bão cát, người nằm trên giường cực kỳ bất an, không ngủ được, trần trọc trở mình.

Cả người Vu Từ Đồng bị vây hãm trong sương mù, nàng sợ hãi liều chết chạy trốn về phía trước, mãi cho đến khi tiếng vó ngựa truyền đến rõ ràng.

Nàng vừa quay đầu lại, thấy ngay một người đàn ông nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

"Không, không được !" Trợn tay người đàn ông đó cầm roi da nhắm nàng mà vung xuống, nàng từ trong mộng tỉnh lại.

"Làm sao vậy ? Gặp ác mộng sao ?" Ngạc Đồ Khắc bị tiếng la của nàng mà tỉnh dậy, một tay đưa tới lau đi giọt mồ hôi trên trán của nàng.

"Ừ." Từ Đồng gật đầu một cái, mọi phát hiện mình nằm trong vòng tay của Ngạc Đồ Khắc.

"Là một giấc mộng đáng sợ sao ?" Hắn di chuyển thân hình, điều chỉnh vị trí thích hợp cho nàng.

Nàng gật đầu một cái, ngẩng mặt lên. "Ta rất ít khi nằm mộng." Huống chi là một con ác mộng.

Mặt dù chưa kịp thấy rõ ràng người trong mộng nhưng sự sợ hãi, run rẩy lớn vồn trong tim nàng cũng đủ để làm nàng lo lắng. Nàng có một dự cảm xấu, hơn nữa chưa từng quá mãnh liệt như thế này.

"Có muốn nói ra một chút hay không ?" Hắn vuốt mái tóc nàng, trấn an nàng.

"Là sương mù, không, vừa giống như bão cát." Nàng cau mày, bắt đầu cố gắng hồi tưởng.

Hắn đem nàng ôm chặt, để cho nàng nằm trong lồng ngực hắn.

"Quên đi, đừng suy nghĩ nữa, có lẽ bên ngoài phòng lại nổi lên bão cát mới làm nàng gặp ác mộng."

Hắn dịu dàng xoa nhẹ, bàn tay ấm áp quả thật trấn an nàng. Như dường như sâu trong nội tâm nàng vẫn không có biện pháp quên được phần thấp thòm kia.

"Vì sao nơi này thường hay nổi bão cát ?" Nàng hỏi.

"Nơi này có vài trăm dặm sa mạc trùng điệp, cho nên đây là hiện tượng tự nhiên." Cánh tay hắn chống đỡ khuôn mặt tuấn tú trả lời nàng.

"Chỉ vào ban đêm mới có gió lớn đúng không ?" Là bởi vì nhiệt độ không khí xuống nhanh chóng nên sinh ra hiện tượng đối lưu chăng ?

Ngón tay thon dài của hắn đặt lên môi nàng. "Trong một năm thì có hơn nửa năm là nổi bão cát, mọi người ở nơi này sớm đã quen."

"Nhưng chàng đã từng nghĩ qua, ngộ nhỡ nước sông Không Tước khô cạn, có thể vì vậy mà làm cho tòa thành, hoặc cả vương quốc này rung chuyển ?"

Nàng nhớ tới lịch sử một ngàn năm sau, nước Lô Lan chỉ còn là di tích cổ, chính là vương quốc nổi tiếng với con đường tơ lụa.

"Một ngày kia nước sông sẽ khô cạn ?" Môi mỏng của hắn đặt gần, lướt nhẹ trên môi của nàng.

Từ Đồng không khỏi lộ vẻ do dự.

Có thể nói sao ? Nàng có nên nói không ?

"Trương lai không nên cân nhắc quá nhiều, với lại chúng ta chẳng qua là người bình thường, người phạm không thay đổi được cả vùng đất, càng không thể nào là trái ý trời."

Tay của hắn đem nàng ôm gần hơn. "Nàng chẳng phải nói với ta, hưng thịnh, diệt vong, toàn bộ là ý trời sao ?"

Từ Đồng gật đầu nhẹ một cái, mỗi lần hít vào đều có hơi thở nồng đậm của hắn.

"Không thể ngờ nàng là dạng người bi quan." Sau khi đặt lên môi nàng một cái hôn nhẹ, mặt hắn tạm thời dờ đi.

Từ Đồng nháy mắt, muốn cãi lại.

"Ta không phải là một người bi quan, ta chẳng qua làm..."

Không để cho nàng có cơ hội đem lời nói ra hết, Ngạc Đồ Khắc lại đặt lên môi nàng.

"Xuyt, đừng nói nữa, nếu như không muốn nghe lời của ta, chi bằng... Chúng ta làm chuyện khác một chút ?"

Lời nói xong, môi hắn lại lần nữa đặt lên nàng.

"Tại sao Từ Đồng tỷ tỷ còn chưa tỉnh, tối hôm qua nhất định là a cha làm cho tỷ ấy mệt nhọc."

Vu Từ Đồng cực kỳ khẳng định, nàng bị âm thanh cầu nhàu chưa hề ngừng lại này làm cho thức tỉnh, về phần chủ nhân của âm thanh này, dĩ nhiên là Vu Nguyệt.

Nàng ngồi dậy xoa xoa mắt, nam nhân bên cạnh sớm đã không còn ở đây. Sau khi lục lọi một hồi ở trên giường, nàng then thùng, lúng túng tìm không được áo quần của mình. Lúc này, bên ngoài phòng ngủ lại truyền tới giọng nói của Vu Nguyệt.

"Cận Xuân, ta lệnh cho người lập tức đi vào nhìn một chút, ngộ nhờ Tử Đồng tỷ tỷ ngã bệnh thì phải làm sao ?"

Cận Xuân dường như hơi do dự, một lúc sau mới trả lời : "Công chúa, như vậy không được, ngài đừng hại nô tỳ, Vương đã dặn dò, phải để Tử Đồng cô nương nghỉ ngơi, chờ đến lúc nàng ấy gọi nô tỳ, mới có thể đi vào tẩm cung."

"Hừ, ta không tin lời này của người..." Vu Nguyệt dĩ nhiên không tin vào lời của Cận Xuân.

Trong lúc hai người tranh chấp lời qua tiếng lại, Tử Đồng đã xuống giường tìm lại quần áo, cũng đã mặc xong.

"Vu Nguyệt, muội đã đến rồi." Nàng vén lên lớp màn che màu đỏ, đi ra từ phòng ngủ.

Cận Xuân vừa thấy nàng xuất hiện, vội vã tiến lên.

"Tử Đồng cô nương, nô tỳ chuẩn bị nước nóng cho ngài, mời tắm rửa thay quần áo." Vừa nói, nàng xoay người chạy vội ra ngoài.

Trên mặt Vu Nguyệt mang nụ cười của kẻ trộm, đến gần Tử Đồng.

"Oa, tỷ nói bây giờ muội nên xưng tỷ là Tử Đồng tỷ tỷ hay là Tử Đồng mẫu thân đây ?" Kéo tay Tử Đồng, nàng không biết từ nơi nào học được ánh mắt liêu lĩnh, quan sát Tử Đồng từ trên xuống dưới.

Nét mặt của nàng chọc cười Tử Đồng.

"Nhìn bộ dáng của muội, đừng nói rằng muội là công chúa, không những tuyệt đối không phải mà giống như hình ảnh của một tên côn đồ."

Vu Nguyệt một nửa cũng không thêm để ý đến lời bình luận Tử Đồng, mà còn vui vẻ cười ha hả.

"Liên gọi tỷ là a mẹ đi, dù sao muội cũng quen gọi là a cha, cho nên tỷ là a mẹ." Kéo tay Tử Đồng, nàng thần bí chui vào trong phòng ngủ.

Tử Đồng bị động tác của nàng làm cho rối rắm nhưng không thể làm gì khác hơn là để nàng định đoạt.

"Tử Đồng tỷ tỷ, có một số việc muội nghĩ nhất định a cha không nhắc tới với tỷ, nhưng để tránh sau này hai người có hiểu lầm, không bằng muội mách lẻo với tỷ trước." Vu Nguyệt vừa nói, đôi mắt không quên tìm kiếm trên đệm giường.

"Muội muốn nói cho tỷ biết cái gì ?" Tử Đồng đưa tay véo mặt của nàng, nha đầu này vừa rồi còn cố ý muốn gọi nàng một tiếng a mẹ, bây giờ lại không đòi được cái miệng.

Hơn nữa đáng sợ nhất là mắt nàng lại quá mức hoạt bát, tựa hồ như muốn tìm tòi một đồ vật nào đó.

"Muội muốn nói..." Vậy nha! Vu Nguyệt nghiêng người về phía trước, kéo kéo tấm khăn trải giường. "Trong hoàng cung này có rất nhiều nữ nhân ở..."

Nhìn một mảng đỏ trên tấm khăn trải giường, Tử Đồng đầu tiên giật mình, gương mặt không khỏi đỏ lên, rất nhanh kéo cái mền phủ lên tấm khăn trải giường.

"Đúng là thật !" Vu Nguyệt cực kỳ giống đứa trẻ hiếu kỳ, hai mắt sáng lên.

"Cái gì thật ?" Tử Đồng không khỏi ảo não, nàng ấy không thể giống như kiểu cô gái kín đáo, rụt rè một chút ?

"Ừ, không có gì." Vu Nguyệt kéo ánh mắt trở lại, vội vàng cười phát tay một cái.

"Đúng rồi, muội là muốn nói với tỷ, trong cung mặc dù rất nhiều cô gái ở nhưng... A cha không có phát sinh quan hệ gì với các nàng."

"Nếu không có quan hệ, muội nói làm gì ?"

Tử Đồng suy nghĩ lạch lạch, nha đầu này lại đang đánh đố sao ?

"Muội sợ tỷ ăn dấm nha !" Vu Nguyệt đáp chuyện đơn giản.

"Tỷ muốn ăn dấm hồi nào ?" Nàng liếc nàng ấy một cái.

"Ô hay, tỷ không phải ý tứ này sao !" Vu Nguyệt cố ý dựa Tử Đồng.

"Ý tứ vậy là gì ?" Tử Đồng vừa nói, một tay đưa lên vò rối tóc của nàng.

"Muội là nói, những nữ nhân kia phần lớn là của nước láng giềng tiến cống, a cha còn không biết phải xử lý thế nào, trước hết đem các nàng lưu lại trong cung."

Vu Nguyệt quyết định nói. "Từ Đồng tỷ tỷ, bây giờ tỷ có còn ăn dấm hay không?"

"Như vậy..." Lòng mày tỉnh tể của Từ Đồng nhẹ nhàng nhú lên. "Hắn thật sự ... không động đến người ta?"

"Đương nhiên là ... không có..." Chẳng biết tại sao, giọng nói Vu Nguyệt ngày càng nhỏ.

"Tỷ muốn nghe sự thật." Từ Đồng thấy hoài nghi, ánh mắt liếc nhìn nàng.

"Có thể là không có chẳng?" Vu Nguyệt xác định không lại lần nữa.

"Thật?" Lòng Từ Đồng không biết tại sao, dấy lên buồn bực.

Nàng bỗng nhiên đứng lên, vén lớp màn che, đi tới ngồi xuống trước cổ cầm mà Ngạc Đồ Khắc ngồi trước kia.

Vu Nguyệt không tiếng động theo sát nàng.

"Từ Đồng tỷ tỷ, tỷ yên tâm, a cha không thích các nàng ấy..."

Lời của nàng chưa nói hết, tiếng đàn của Từ Đồng đã đè át giọng nói của nàng.

Vu Nguyệt đem tất cả ngấm vào trong mắt, tự cảm thấy mình làm con gà nhiều chuyện.

"Muội sẽ phải rời nơi này đi, có điểm không an tâm về tỷ và a cha." Nàng ngồi xuống xếp bằng, hai tay đặt lên đùi.

Lúc này, thật ra nàng đã quyết tâm gả cho Dạ Minh. Cho nên chỉ cần hắn đứng dậy trở về Trung Nguyên, nàng liền quyết chí cùng đi theo hắn.

"Người muốn cùng đi với Dạ Minh công tử?" Từ Đồng nghiêng mặt sang hỏi nàng.

Vu Nguyệt cố gắng gật đầu. "Thức ấy đáp ứng ý muốn của muội dẫn đi nhìn Giang Nam một chút, ai ngờ mỗi lần trở về đều lên đi."

Từ Đồng ngừng động tác khảy đàn, trong phút chốc, nàng đột nhiên cảm nhận được linh động, cả người ngẩn ra, trong đầu vài hình ảnh thoáng qua.

"Sao vậy?" Vu Nguyệt thấy thế, đưa tay kéo nàng một cái.

"Cũng tốt." Từ Đồng nói ngắn gọn hai chữ, lời nói mang chút huyền bí.

Đoạn hình ảnh ngẩn vừa rồi thoáng qua trong đầu, để cho nàng biết được chuyến đi này Từ Đồ Dạ Minh sẽ có nguy hiểm, mà Vu Nguyệt là người cứu hắn.

"Cái gì cũng tốt?" Vu Nguyệt nháy cặp mắt ngây thơ.

"Có thể mang muội theo cùng, là phúc khí của hắn." Nàng giữ kín không tiết lộ nội dung của thiên cơ.

"Tỷ thật cho là như thế sao?" Hai mắt Vu Nguyệt sáng lên.

Nhìn hai mắt nàng tỏa sáng, Từ Đồng cười nhẹ một tiếng.

"Nói một chút xem, muội thích hắn rất nhiều?" Ngón tay nàng một lần nữa kích thích huyền cầm.

"Thích rất nhiều..." Vu Nguyệt nghiêng đầu nghiêm túc tự hỏi, một lát sau, bộ mặt trịnh trọng tuyên bố: "Muội không biết thích bao nhiêu mới gọi là thích, nhưng muội nghĩ, vì Dạ Minh thúc muội có thể đem mệnh giao cho thức ấy."

Tâm Từ Đồng ngẩn ra, tiếng đàn im bất tức thì, ngón tay mảnh khảnh của nàng dừng trên huyền cầm.

Một lát sau, từ đai lưng nàng móc ra một miếng ngọc bội.

"Cầm cái này mang theo, bất kể dưới tình huống gì, vĩnh viễn không được lấy xuống."

Vu Nguyệt đưa tay cầm lấy ngọc bội.

"Ồ hay, đây không phải là ngọc bội của a cha sao?"

Không, nàng không thể nhận, đây là vật đính ước a cha đưa cho Từ Đồng tỷ tỷ!

"Nhận lấy, mang tốt vào." Từ Đồng rất kiên trì.

"Nhưng đây là của a cha đưa cho tỷ."

"Đeo nó lên, muội so với tỷ càng cần đến nó." Ánh mắt Từ Đồng không giảm kiên trì. "Đáp ứng tỷ, ở bất cứ tính huống nào cũng tuyệt đối không thể lấy xuống."

Chỉ mong là miếng ngọc bội này có thể tránh cho nàng được một kiếp. Thấy nàng kiên trì, Vu Nguyệt không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, đem ngọc bội đeo trên cổ.

"Đúng rồi, Từ Đồng tỷ tỷ, tình cảm của tỷ dành cho a cha, có phải cũng sâu nặng giống như muội thích Dạ Minh thúc không?"

Đúng rồi, tình cảm nàng đối với hắn, rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu? Từ Đồng để tay lên ngực tự hỏi.

"Đúng rồi, tỷ có thể nhìn thấy phù thủy chưa?"

Nàng có ý chuyển hướng đề tài. Nàng cần thời gian suy nghĩ, nhưng nàng tin tưởng mình rất nhanh có thể lý giải rõ ràng.

*****

Ngạc Đồ Khắc trở lại tấm cung, trùng hợp nhìn thấy Cận Xuân chuẩn bị dọn đi bữa tối.

Nhìn mâm thức ăn trên tay nàng, hắn hơi nhăn mày. Tại sao lại còn dư nhiều đồ ăn đến như vậy?

"Từ Đồng đâu?" Hắn hỏi.

Cận Xuân nghe giọng nói của hắn, vội vàng quỳ xuống.

"Từ Đồng cô nương nghỉ ngơi ở trên hành lang." Cận Xuân đáp lời.

Khó trách hắn không thấy người.

"Nàng đã dùng xong bữa tối sao?" Ánh mắt lại kéo về cái mâm, chân mày của hắn lại vặn sâu hơn chút.

"Đã dùng."

"Hôm nay có ai tới tấm cung không?" Tâm tình không được tốt nên không muốn ăn sao?

Nếu không phải hôm nay ba vị sứ giả tới liên tục, hắn vốn định mang theo nàng cưỡi ngựa ra bên ngoài thành.

"Vu Nguyệt công chúa." Cận Xuân lại đáp.

"Vu Nguyệt có tới?" Lần này hắn hơi yên tâm, có nha đầu Vu Nguyệt kia, Từ Đồng sẽ không cảm thấy tịch mịch nhàm chán. "Người đi xuống đi."

"Dạ." Cận Xuân kính cẩn cúi mình.

Sau khi đợi Cận Xuân đi khỏi, hắn vén màn, vội vã rời khỏi phòng tìm bóng dáng người hắn yêu mến.

Hắn rất nhanh ở dưới thân cây gần hành lang tìm thấy Từ Đồng.

"Từ Đồng, Cận Xuân nói nàng bữa tối ăn không được nhiều?" Ngạc Đồ Khắc ngồi xuống bên cạnh nàng, dang cánh tay duỗi một cái, tự nhiên đem nàng ôm trọn vào trong ngực.

Từ Đồng không lên tiếng, tựa đầu vào ngực hắn, đôi mắt nhìn về phía chân trời.

"Phía chân trời có gì đẹp mắt sao?"

Từ Đồng kéo ánh mắt trở lại, khẽ thở dài.

"Vu Nguyệt sẽ nhanh rời khỏi nơi này?" Thật ra nàng vẫn có một chút không muốn.

"Nha đầu kia nói cho nàng biết?" Hắn một tay nâng mặt nàng lên, cho là nàng vì chuyện này mà ưu thương.

"Muội ấy nói, muội ấy có thể vì Dạ Minh công tử mà dâng cả mạng sống."

Cái gì là yêu, nàng chưa bao giờ giải thích, cũng không có ý định hiểu rõ. Nhưng sau khi tới nơi này, nàng lại từ một cô bé mười ba tuổi, nhìn thấy yêu. Thì ra, yêu sẽ làm cho người ta cam tâm tình nguyện dùng cả tính mệnh để giúp đỡ.

Như thế, còn nàng?

Nàng có thể có dũng khí như Vu Nguyệt hay không, yêu người nam nhân ở trước mắt này?

"Dâng mạng ?" Đầu tiên Ngạc Đồ Khắc cau mày nhìn nàng, rồi sau đó cười thành tiếng. "Nha đầu kia nói gì vậy ? Khó trách Dạ Minh không mang nàng ấy theo."

Cái gì mà dâng không mạng sống, thật là không may mắn !

Từ Đồng ngược đầu lên, rời khỏi lồng ngực của hắn.

"Dạ Minh muốn một thân một mình rời đi ?"

Ngạc Đồ Khắc coi phản ứng của nàng là đang quan tâm Vu Nguyệt. "Nàng sợ Vu Nguyệt thương tâm sao ?"

Từ Đồng cắn môi một cái. Nàng nên nói hay không ? Liên nói với Ngạc Đồ Khắc, lần này Tư Đồ Dạ Minh trở về Trung Nguyên sẽ có nguy hiểm.

Không, nàng không thể nói, không muốn tiết lộ năng lực.

"Vu Nguyệt đối với hắn, tính mệnh cũng có thể không cần, chàng nghĩ, muội ấy sẽ trơ mắt nhìn hắn đi, để một thân một mình muội ấy ở lại sao ?"

"Cái này..." Ngạc Đồ Khắc suy nghĩ một lúc, nha đầu Vu Nguyệt kia quả thật sẽ làm ra chút hành động kinh tởm người.

"Không bằng ta sẽ nói với Dạ Minh một chút, dọc đường đi có hắn chiếu cố, ít nhất có thể làm nàng an tâm một chút." Dứt lời, hắn cúi đầu muốn đặt xuống nụ hôn.

Từ Đồng quay mặt qua một bên, tránh đi nụ hôn của hắn.

"Vu Nguyệt có nhắc tới với ta..." Nàng không biết có nên nói hay không, nhưng nếu không hỏi, chắc chắn đáy lòng nàng sẽ không thoải mái. "Ở trong cung này, chàng còn có những nữ nhân khác ?"

Nàng cố gắng để cho cảm xúc của mình bình tĩnh, coi như đang bình luận một chuyện không liên quan đến mình.

Ngạc Đồ Khắc sững sốt, sau đó cười cười.

"Nàng đang ghen ?"

Nhìn hắn cười, Từ Đồng có chút ảo não, đưa tay đẩy hắn ra, đứng lên.

"Ta sẽ không vì chàng mà ghen, chàng có thể đi để hưởng tề nhân chi phúc* của chàng." Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước.

[*Tề nhân chi phúc : cuộc sống giàu sang, sung túc, nhiều thê thiếp.]

Phải không ? Nàng đối với hắn chẳng phải rõ ràng chính là tình cảm và quan tâm hay sao ?

Nhìn bóng dáng của nàng, Ngạc Đồ Khắc vọt lên, hai ba bước liền đuổi theo nàng.

Không để bất kỳ cơ hội lảng tránh nào, hắn ôm nàng từ phía sau, cầm cứng rắn đặt lên bờ vai mảnh khảnh của nàng.

"Đừng nói đến dân chúng bình thường, có quý tộc nào lại không nạp thiếp ?" Ngạc Đồ Khắc cố ý nói như vậy bởi vì hắn muốn biết được rốt cuộc nàng có quan tâm hắn nhiều hay không.

Từ Đồng vì lời nói của hắn, cả người bỗng dưng cứng đờ.

"Ta... Đương nhiên là có, nhưng việc ấy ở thời đại của ta... Không, ta nói ở quê nhà của ta, nam nhân không cưới vợ bé, bọn họ chỉ cưới một thê, cuối đời cũng không đổi."

Chân mày Ngạc Đồ Khắc giương cao, cười đắc ý, hài lòng.

Từ phản ứng của nàng, hắn đã nhìn thấu trong lòng nàng quan tâm hắn rất nhiều.

"Hả ? Lại có chỗ như thế sao ?" Hắn không khỏi có chút hâm mộ.

"Cam kết đem qua hãy quên đi."

Nàng ghét nụ cười trên mặt hắn, nó không chỉ làm cho nàng hồi hận mà còn thất vọng.

Nàng quyết định, chỉ cần tìm được ngọc Như Ý, nàng liền rời đi.

Đẩy hắn ra, nàng xoay người định đi.

Nhưng đi chưa được hai bước, ngay sau đó nàng lại bị kéo trở về trong ngực hắn.

"Ta vẫn cho nàng là người lạnh nhạt, bây giờ mới phát hiện hóa ra không phải như vậy." Hắn ôm chặt nàng trong lòng, lấy tay nâng cằm nàng lên, ánh mắt nhu tình dừng ở mắt nàng.

"Ta không có thói quen cùng người khác chia sẻ phu quân."

Ngạc Đồ Khắc nhìn nàng chăm chú hồi lâu, cuối cùng thờ dài.

"Ở trong cung này, không ai có thể cùng nàng chia sẻ phu quân."

Nàng biết hắn không lừa gạt nàng, bởi vì từ trong mắt hắn có thể nhìn ra hắn thân nhiên.

"Nhưng Vu Nguyệt nói..."

Hắn đặt ngón tay lên môi nàng, chặn lời của nàng.

"Ta chỉ muốn nàng! Cho ta một chút thời gian, ta sẽ đáp ứng tất cả mọi nguyện vọng của nàng."

Từ Đồng trầm mặc, nhưng lại nghĩ tới một chuyện.

"Thế còn, phù thủy thì phải làm sao?"

Ngộ nhờ bà ấy không chỉ định nàng, chẳng lẽ muốn nàng trở mặt nhìn hắn cưới nữ nhân khác?

Trong mắt Ngạc Đồ Khắc chỉ có nàng.

"Ngày mai, ta sẽ dẫn nàng đi gặp bà ấy. Ta hi vọng phù thủy có thể hiểu rõ, nàng chính là phi tử mà ta đợi từ lâu. Nàng sẽ trở thành Vương Phi của nước Lô Lan."

Sau lời thề, hắn cúi đầu, hôn nàng thật sâu.

*****

Bạn đang đọc truyện *Dính Nàng Thật Chặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Không hề khẩn trương, không hề lo lắng, Từ Đồng theo Ngạc Đồ Khắc đi tới đình của Phật tháp.

Còn chưa kịp sai người đi vào bên trong thông báo, cánh cửa đã được một người từ bên trong kéo ra.

"Vương, phù thủy mời hai vị đi vào bên trong." Là nha hoàn hầu hạ phù thủy, hiển nhiên đã chờ phía sau cửa từ lâu.

Nhìn vào trong nhà một cái, Ngạc Đồ Khắc dắt tay Từ Đồng cùng đi vào.

Hai người vừa bước vào bên trong, nha hoàn liền rất nhanh lui ra ngoài.

Trong không gian yên tĩnh, một ngọn đèn dầu được đặt trên chiếc bàn nhỏ cách ra xa khỏi lớp màn che mỏng gần đó, ánh sáng cũng không sáng ngời.

Men theo ánh sáng nhạt, có thể mơ hồ thấy được người sau lớp màn mỏng, bà ấy khép mắt, ngồi xếp bằng.

"Người đã đến rồi, ta chờ người đã lâu." Âm thanh chậm chậm từ sau màn trướng truyền đến, phù thủy chậm chậm mở mắt ra.

"Phù thủy." Ngạc Đồ Khắc chấp tay thờ dài, cất bước tiến lên.

Còn Từ Đồng thì bất động một chỗ, hít một hơi thật sâu, nàng cảm ứng được linh động mãnh liệt của ngọc Như Ý.

"Vương, ngài không cần khách sáo với lão nô." Phù thủy vừa nói, tầm mắt cũng lướt qua Ngạc Đồ Khắc, rơi đến trên người Từ Đồng.

Khoảng khắc ánh mắt hai người đối diện nhau, cả người Từ Đồng ngẩn ra, phản xạ tính đi lên phía trước.

Sợ nằng mạo phạm phù thủy, Ngọc Đồ Khắc vội đưa tay kéo nằng.

"Phù thủy, về chuyện tuyển tú cùng chính phi..."

Chưa kịp để hần nói hết lời, phù thủy vội lên tiếng lần nữa : "Vu Từ Đồng, ngươi muốn tìm vật, có phải cái này hay không ?"

Bà đưa một tay ra, trong lòng bàn tay là viên minh châu thoáng hiện ánh hào quang mê người. Mặc dù cách một lớp màn trường, tia sáng kia vẫn rực rỡ đến chói mắt.

"Vu ?!" Ngọc Đồ Khắc ngẩn ra, ánh mắt dao động giữa Từ Đồng và phù thủy.

Có phải không ? Nàng là...

Từ Đồng rút khỏi bàn tay hần, đi về phía trước hai bước.

"Viên ngọc Như ý này là của bộ tộc Vu thị." Nàng chỉ cần đưa một tay ra, một luồng linh khí từ đầu ngón tay hiện lên.

Tiếp đó, viên ngọc từ lòng bàn tay phù thủy bay lên. Một luồng ánh sáng chói mắt mở ra màn trường, trực tiếp hạ lên tay nàng.

"Ái!" Phù thủy thờ dài, nhìn Từ Đồng đem hạt châu cầm trong lòng bàn tay.

Tia sáng biến mất, Ngọc Đồ Khắc nhất thời tim đập loạn nhịp, trong phút chốc tỉnh lại.

"Cái này..." Từ Đồng lại có thể họ Vu ? Chẳng lẽ nàng chính là người mà phù thủy muốn tìm?

"Vương, lão nô cảm tạ ngài đã đem người đến." Lời nói của phù thủy gián tiếp trả lời suy đoán trong lòng hần.

"Từ Đồng." Hần đi tới nắm chặt tay còn lại của Từ Đồng.

Ngọc Đồ Khắc trong lòng tràn đầy mâu thuẫn. Hần không muốn mất đi nàng nhưng nếu để tay xuống lúc này, sợ là bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội...

Địa vị của phù thủy ở nước Lâu Lan, cũng giống như tể ti trong thần điện. Một khi trở thành tể ti, cả đời phải hiến tặng cho cho thần linh không được cưới gả.

Từ Đồng ngẩng đầu lên nhìn hần, không hiểu ánh mắt hần sao lại buồn rầu.

"Vương, ngài phải biết tất cả điều này là mệnh trời." Phù thủy lên tiếng lần nữa.

"Nhưng, nàng đã là người của ta..." Là người con gái hần yêu.

"Tổ bà bà cũng từng là phi của tiên hoàng." Về mặt phù thủy cứng nhắc.

Nghe hai người lời qua tiếng lại, Từ Đồng hoang mang nhú mảy. Đôi con ngươi màu tím di động giữa hai người, cố gắng lý giải nghi ngờ của nàng.

"Vương, chuyện này có vận mệnh của nước Lâu Lan, hướng chi, lão nô đại hạn đã tới." Phù thủy đứng lên, từ sau màn trường đi ra.

Ngọc Đồ Khắc chau mày, sắc mặt trầm xuống.

"Ngọc Đồ..." Từ Đồng nhìn hần, trong lòng dâng lên một nỗi bất an.

"Vương, người có thể rời đi..." Khí sắc phù thủy có vẻ không tốt, nhưng chân vẫn bước vững vàng. "Chuyện còn lại, lão nô sẽ nói rõ ràng với Từ Đồng cô nương."

"Ta..." Hần nhìn Từ Đồng, rút tay về một cách khó khăn.

"Ngọc Đồ Khắc." Nhìn tay mình bỗng chợt trống không, trực giác Từ Đồng muốn đi lên trước kéo hần.

"Nàng ở lại đi." Về mặt hần mặc dù thống khổ nhưng khẩu khí lại vô cùng kiên quyết.

"Tại sao ?" Nàng hỏi.

"Phù thủy sẽ nói cho nàng mọi chuyện." Hần biết tình cảm sẽ áp đảo lý trí. Hần nhất định phải rời đi.

"Ngọc Đồ Khắc." Nhìn bóng dáng hần đi đến cạnh cửa, Từ Đồng không nhịn được kêu lên lần nữa.

Nhưng hần lại không xoay người lại.

"Mặc dù ta không hiểu chàng vì sao lại bỏ ta lại, nhưng chàng nên biết, nếu bây giờ chàng đi ra thế này, tương lai ta có thể không tha thứ cho chàng." Giọng nói lạnh lùng của Từ Đồng từ phía sau hắt bay tới.

Ngạc Đồ Khắc chân chừ, cuối cùng vẫn là cất bước đi ra ngoài.

"Cuối cùng nàng sẽ hiểu được ta là bất đắc dĩ."

Nhìn bóng dáng của hắt, cửa chậm rãi khép lại, tâm của Vu Từ Đồng phảng phất như bị đẩy xuống vực sâu không đáy...

*****

"Lời nói này căn bản là vô căn cứ, cháu tuyệt đối không tin chuyện này."

Vu Từ Đồng ngồi xếp bằng ở trên giường nệm nhỏ, nghe phù thủy thuật lại chuyện từ đầu đến cuối.

Thì ra phù thủy cũng họ Vu, là người của bộ tộc Vu thị.

Kể ra câu chuyện thế hệ trước, người bảo hộ ngọc Như Ý là cô gái họ Vu, yêu một người thanh niên đại mạc. Hai người cùng nhau chung sống, định cư ở vùng ốc đảo này.

Có siêu năng lực tự nhiên của cô gái trợ giúp, người thanh niên kinh doanh phát triển ở ốc đảo này. Sau mấy năm, con đường giao thương hình thành, nước Lâu Lan vì vậy mà sinh ra. Thương nhân lui tới không dứt, ngày càng phồn hoa. Cuối cùng trở thành một trong ba mươi sáu nước Tây Vực.

"Người không tin truyền thuyết tiên tử và Lâu Lan Vương, hay là không tin vào sứ mệnh bảo vệ Lâu Lan được nói đến?" Phù thủy thở dài, trán nổi đầy nếp nhăn.

"Cả hai cháu đều không tin." Dứt lời, Từ Đồng nhảy xuống giường nệm.

Đi được mấy bước, nàng lạnh lùng xoa người.

"Sứ mạng của bộ tộc Vu thị là bảo hộ ngọc Như Ý, còn lại tất cả đều thuộc về việc của người khác."

"Từ Đồng, mạch sống của Lâu Lan..." Phù thủy định nói thêm chút nữa, lại bị nàng lên tiếng chặn lời.

"Bà bà, bà đã biết cháu đến từ tương lai. Như vậy, cháu nói cho bà biết, ở niên đại của cháu, Lâu Lan chỉ là một danh từ khảo cổ. Cho dù nó trải qua thời kỳ huy hoàng, nhưng đối với lịch sử mà nói, lại giống như hoa sớm nở tối tàn."

"Nói như thế, người thật sự không nguyện ý ở lại?"

"Cháu không tìm ra được lý do để ở lại." Từ Đồng nói xong những lời này có chút cảm thán.

"Như vậy..." Phù thủy hơi dừng lại sau đó lại thở dài, nói: "Vương thì sao? Ngạc Đồ Khắc cũng không thể làm cho người ở lại?"

Cả người Từ Đồng cứng đờ.

"Bà bà cũng nhìn thấy, hắt ở giữa Vương quốc và cháu, lựa chọn vương quốc."

"Đó là trách nhiệm của ngài ấy."

"Nhưng nếu cháu ở lại, thì cháu chính là người thừa kế của phù thủy đúng không?"

Không được phép gần nhau, việc này làm cho nàng khó chịu hơn so với rời đi, ít nhất mắt không nhìn thấy, tâm sẽ ít đau hơn chăng?

"Điều này là khẳng định." Phù thủy nhìn nàng nói.

"Như vậy thì cháu ở lại làm cái gì?"

Nhắm nháp nỗi đau trong tim? Nàng cũng không có tính tự ngược bản thân.

"Người là sống, pháp là chết, pháp là do người định, có thể thay đổi." Bà nhẹ nhàng cười.

"Ngộ nhờ hắt vĩnh viễn không nghĩ ra điều này thì sao?" Như vậy, có phải nàng chờ hắt tới chết già?

"Vậy... người phải nghĩ phương pháp đánh thức ngài ấy."

Nhìn lên Từ Đồng, bà hài lòng nhìn thấy sự do dự trong mắt của nàng.

"Nói cho ta biết, người có nguyện ý chờ đợi ngài ấy hay không ?"

Nàng chần chừ, không thể cự tuyệt trực tiếp.

"Cháu sẽ không vì hân mà chờ quá lâu."

"Chỉ sợ là ngài ấy cũng không dễ dàng để người đi." Bà nhắc nhở nàng.

"Bà bà phải biết rằng, nếu như cháu muốn đi, không ai cản được cháu."

Nhìn nàng, bà thờ dài, lắc đầu một cái. Nói: "Thật ra ta muốn người ở lại, ngoại trừ vì ngài ấy, quan trọng hơn còn vì gần trăm vạn cư dân của Lâu Lan."

"Bọn họ có quan hệ gì đến cháu đâu?" Từ Đồng khôi phục khuôn mặt lạnh nhạt.

"Sau này người sẽ biết đây là ý trời, tựa như việc tại sao người đến thời không này."

"Cháu là vì bảo vệ ngọc Như Ý mà đến đây."

Hai người nhìn nhau giây lát, phù thủy chỉ có thể thờ dài.

"Muốn bảo vệ ngọc Như Ý cũng không phải là đơn giản như vậy?"

Nàng nghe thấy trong lời nói có ý khác, Từ Đồng hỏi: "Bà bà biết rằng siêu năng lực của ta tại sao lại lúc linh, lúc mất linh không?"

Phù thủy nhẹ nhàng cười một tiếng, chậm rãi gật đầu.

"Đây là hiện tượng tự nhiên, mặc dù ngọc Như Ý cùng nhịp đập với người nhưng cũng phải cần trải qua thời gian dung hợp cùng tu luyện mới có thể đạt tới cảnh giới tùy ý sử dụng."

"Việc đó mất bao lâu? Bao lâu mới đạt được cảnh giới đó?" Hiện tại tình huống của nàng còn thảm hơn so với trước. "Còn nữa, cháu thậm chí không thể dùng pháp lực để biết trước chuyện xảy ra với mình."

Phù thủy nhìn nàng một cái, khóe miệng lại cười nhàn nhạt.

"Người có thể, chẳng qua là vấn đề thời gian."

"Bà bà..." Từ Đồng muốn tiếp tục hỏi nhưng phù thủy lại nâng một tay lên ngăn lại.

"Người là người thông minh, mà Lâu Lan lại là vùng đất tu hành linh thiêng mấy trăm năm hiếm thấy. Dĩ nhiên, trong lúc này cũng bao gồm ý trời..."

*****

Ngồi sau thư án, Ngạc Đồ Khắc ngẩng đầu lên nhìn người vừa xông vào.

"A cha, con nghe nói, là thật sao?" Vu Nguyệt chạy tới trước bàn, hỏi không đầu không đuôi.

Tin tức là Cận Xuân nói, sớm hôm nay nàng ấy phụng bồi a cha và Từ Đồng tỷ tỷ cùng nhau đi tới Phật tháp.

"Cái gì thiệt hay giả?" Ngạc Đồ Khắc không vui nhàu mày, hiện lên vẻ mặt nghiêm mà Vu Nguyệt hiếm khi thấy.

Vu Nguyệt ngẩn ra. A cha rất ít khi giận dữ với nàng, huống chi việc xông vào thư phòng cũng không phải lần đầu.

"A cha, Từ Đồng tỷ tỷ thật sự sẽ trở thành phù thủy sao?"

Nghĩa là, tỷ ấy không thể trở thành mẫu thân của nàng sao? Vậy thì a cha chẳng phải rất khổ sở?

Ngạc Đồ Khắc mím chặt môi, không trả lời nàng ngay.

"Vu Nguyệt, chuyện này người chớ xía vào." Lúc này, giọng nói của Dạ Minh từ bên ngoài truyền đến.

"Ta làm sao mặc kệ được?" Vu Nguyệt quay sang hân, dựa vào chuyện trước đây. "Từ Đồng tỷ tỷ là cô gái mà a cha yêu, ngộ nhỡ trở thành phù thủy, cả đời không lập gia đình, thì a cha phải làm sao? Từ Đồng phải làm sao bây giờ?"

Nghe lời của nàng, sắc mặt của Ngạc Đồ Khắc càng trầm hơn.

Dạ Minh thấy thế liền vội vàng mắng, "Người âm ỉ với a cha người, quấy rầy a cha người suy nghĩ, đối với chuyện đó là trợ giúp hay sao?"

"Người ta lo lắng mà.!" Vu Nguyệt bị mắng, bắt mắng mở miệng.

Nhìn bộ dáng của nàng, Dạ Minh đưa tay bóp chóp mũi nàng một cái.

"Người đi xuống đi, chớ quấy rầy a cha người, trong lòng hấn sẽ có tính toán, người như vậy chỉ biết quấy rầy tâm tư của hấn."

Chóp mũi bị bóp đau đớn, Vu Nguyệt nhủ mày.

"Nhanh đi." Dạ Minh liếc nhìn nàng, cấu kinh thúc dục.

Mặc dù nội tâm không cam lòng, nhưng Vu Nguyệt vẫn nghe lời lui ra.

"A cha, người nhất định phải nghĩ đến biện pháp vẹn toàn đôi bên nha." Trước khi rời đi, nàng vẫn không yên lòng nhẩn nhừ.

Đợi nàng lui ra, Dạ Minh đứng dậy, đi tới khép cửa lại.

"Ngạc Đồ, người dự định như thế nào?" Hấn chậm rãi đi tới cái ghế bên cạnh.

Ngạc Đồ Khắc đứng lên, đi tới bên cửa sổ.

"Chuyện đột nhiên xảy ra, ta cần phải suy nghĩ sâu xa tốt một chút."

Nhớ lại trước lúc rời khỏi Phật tháp, lời nói cùng ánh mắt Từ Đồng nhất định không tha thứ, tim của hấn thất lại, phiền muộn nan giải cứ lớn vồn trong lòng.

Ngạc Đồ Khắc xoay người đi tới.

"Người biết không? Tầm quan trọng của phù thủy ở Lâu Lan rất đặc biệt."

Trăm vạn con dân Lâu Lan, rất tin rằng phù thủy có thể mang đến phồn vinh cho vùng đất này. Pháp lực của nàng có thể bảo vệ tòa thành trì này. Cho dù hàng đêm bão cát cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy, nhưng sông Khổng Tước vẫn không khô cạn, chảy quanh năm.

"Nhưng Vu cô nương đối với người mà nói, cũng có ý nghĩa đặc biệt mà?" Dạ Minh cong môi cười nhẹ một tiếng.

Ngạc Đồ Khắc nhìn hấn, vẻ mặt không dứt khoát.

"Nếu quả thật không cách nào giải quyết, vậy hãy sáng lập ra một thần thoại đi!" Đêm minh nhắc nhở hấn, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ.

"Sáng lập thần thoại. . . ." Ngạc Đồ Khắc nhìn hấn, trong đầu lập lại lời hấn nói.

"Thật ra ta tới tìm người là để từ biệt." Dạ Minh biết rõ, Ngạc Đồ Khắc có thể hiểu ý tứ của hấn.

"Người muốn đi?"

"Sợ rằng đã không thể tri hoãn." Mấy ngày nay, tin thư thúc dục đã thường xuyên như tuyết rơi.

"Nếu cần, ta phải mấy thủ hạ cùng đồng hành với người."

Ra khỏi Lâu Lan, phải đi qua đại mạc mới đi vào quan nội, mà những ngày qua, đại mạc cũng không yên bình, đạo phi thường lui tới nhiều lần.

"Không cần." Dạ Minh hai tay ôm quyền, bày tỏ cảm ơn. "Có điều chuyến này, ta sợ rằng tạm thời vẫn không thể mang theo Vu Nguyệt đồng hành."

Không mang theo Vu Nguyệt đồng hành, sợ rằng nha đầu kia sẽ náo loạn đến long trời lở đất.

"Dạ Minh, cái này..."

Lời còn chưa dứt, Dạ Minh lại ngắt lời hấn.

"Ngạc Đồ, ta không mang theo Vu Nguyệt đồng hành vì lý do đơn giản, giống như người nói, đại mạc bất ổn không yên, đoạn đường này đi chỉ sợ sẽ không thái bình, yên ổn."

Ngạc Đồ Khắc trầm tư một hồi, cảm thấy không phải không có lý.

"Người khi nào xuất phát?"

"Tối nay."

Trầm mặc một hồi, Ngạc Đồ Khắc mới nói. "Ta phải bốn thủ hạ theo người."

*****Nửa đêm, Vu Nguyệt đến Phật thất tìm Từ Đồng, vừa thấy người liền khóc đến đáng thương.

"Ô ô... Thúc ấy đi, thúc ấy bỏ lại muối, đi một mình..."

"Người nào đi?" Từ Đồng nhú đôi chân mày hỏi.

Cận Xuân một bên liền vội vàng đáp.

"Công chúa khóc bởi vì Dạ Minh công tử rời đi."

"Đi?" Tâm Từ Đồng bỗng cả kinh. "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Ước chừng giờ Dậu." Cận Xuân nói.

"Giờ Dậu?" Từ Đồng đi qua đi lại trong phòng mấy vòng. "Vu Nguyệt, muối đừng khóc. Trước hết cùng Cận Xuân về phòng, lát tý tới tìm muối."

Nếu là giờ Dậu đi, bây giờ chưa tới giờ Tuất, ngựa ra khỏi thành cũng sẽ nhanh chóng đuổi kịp.

"Vô dụng." Vu Nguyệt khóc càng thương tâm. "A cha không cho phép muối đi theo."

"Hắn không cho phép muối đi cùng?" Từ Đồng nghe xong bất giác nổi giận.

Người này thật là... Chỉ là nếu như nàng nói thẳng ngay từ đầu, nói Vu Nguyệt có thể cứu Dạ Minh, như vậy thì bây giờ cũng không bị nhốt lại còn phải liều chết đuổi theo.

"Cận Xuân, người đưa Vu Nguyệt trở về phòng, giúp nàng chuẩn bị bọc hành lý đơn giản. Đúng rồi, Vương đâu?"

"Vương?" Cận xuân sững sốt, nhưng rất nhanh hồi thần. "Vương lúc này chắc cũng còn ở thư phòng."

"Ta muốn gặp hắn." Vừa nói, Từ Đồng liền đi vào bên trong, chuẩn bị thay đổi quần áo.

"A cha dặn dò, tối nay người không gặp ai." Lúc này, Vu Nguyệt mở miệng, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

"Nếu như hắn dám không gặp tý, đời này đừng mơ tưởng gặp lại được tý. Cận xuân, mau dẫn Vu Nguyệt trở về chuẩn bị." Từ đồng lần nữa thúc giục.

"Ác, dạ" cận xuân rút cục hồi thần, rất nhanh lui kéo Vu Nguyệt lui ra ngoài.

*****

Đi qua hành lang ngoằn ngoèo, đi tới cửa thư phòng, Vu Từ Đồng chỉ thấy Đạt Nhĩ Khắc, người hầu bên người Ngạc Đồ Khắc.

"Ta muốn gặp hắn." Từ đồng không dừng bước lại, dự định trực tiếp xông vào.

Đạt Nhĩ Khắc dĩ nhiên là đưa tay ngăn nàng.

"Vương hiện tại không tiện."

Không phải bởi vì vương đã thông báo ai cũng không gặp, quan trọng nhất là bởi vì Y Á Mạn cũng đang ở bên trong.

Y Á Mạn là cô gái năm ngoái được sứ giả nước Đại Nguyệt vì việc trao đổi thương lượng mà dâng lên.

Dáng dấp nàng quyến rũ vô cùng, theo như lời của cung nữ lên truyền tai nhau, dường như có rất nhiều kỳ xảo.

Khóe miệng Từ Đồng nở một nụ cười lạnh.

"Người thông báo cho hắn, nếu như lúc này hắn không gặp ta thì cả đời cũng đừng muốn gặp ta."

"Việc này..." Đạt Nhĩ Khắc do dự một lát, bất quá không dám cự tuyệt. "Mời chờ một chút."

Giờ tay lên, hắn gõ nhẹ mấy cái vào cánh cửa.

"Vương, Từ Đồng cô nương..."

"Ngạc Đồ Khắc, ta muốn gặp chàng." Từ Đồng nhìn không được, mở miệng gọi dứt khoát.

Bất ngờ, phía trong cửa rất nhanh có động tĩnh. Không tới mấy giây, một tiếng két, cửa phòng được một người từ bên trong kéo ra. Một cô gái cả người uyển chuyển chậm rãi đi ra.

"Hừ, thật mất hứng." Lướt qua bên cạnh Từ Đồng, ánh mắt của nàng không quên hung hăng trợn mắt nhìn Từ Đồng một cái.

Từ Đồng nhìn chằm chằm thân hình yếu đuối của nàng, trong tim không khỏi căng thẳng.

Nàng nắm chặt tay, ngón tay bởi vì dùng lực mà trắng bệch.

Lúc này, giọng nói Ngạc Đồ Khắc truyền tới.

"Đạt Nhĩ Khắc, để nàng vào đi."

Vu Từ Đồng cắn răng, đè xuống lửa giận đang bùng lên trong lòng, bước vào trong thư phòng.

Đi vào trong nhà, nhìn hắc đang ngồi ở sau thư án, vạt áo phía trước mở ra, tâm tư nàng căng cứng, gần như không kiểm soát được mà bộc phát.

"Ta dường như là không phải lúc?" Khóe miệng nàng cong lên, mang theo nụ cười giễu cợt.

Ngạc Đồ Khắc bị lời nàng làm chấn kinh.

"Nàng nói gì?" Nàng không phải là hiểu lầm gì chứ?

"Chàng là vua một nước, nếu muốn trăm ngàn nữ tử cũng không ai có thể ngăn cản." Nàng cắn môi, cắn đến muốn chảy máu.

Nàng cuối cùng cũng biết được, đau lòng chính xác là như thế nào. Cả trái tim như thể bị người ta cày bới đến khó chịu. Cho nên sau khi hắc rời Phật tháp, trong chớp mắt liền ôm nữ nhân khác?

"Cái gì mà trăm ngàn cô gái, ta vẫn luôn chỉ cần một mình nàng."

Hắn đau lòng muốn đưa tay lên ngăn cản hành động của nàng.

Từ Đồng lẩn tránh hắn. Nàng chỉ mong tim mình đã chết. Vậy thì sẽ không vì lời của hắn mà rung động.

*****

Bạn đang đọc truyện *Dính Nàng Thật Chật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

"Ta nhớ có đề cập tới với chàng, về chuyện Vu Nguyệt và Dạ Minh công tử." Từ Đồng lui ra mấy bước, quay lưng rồi đi.

Nhìn bóng lưng nàng, Ngạc Đồ Khắc lại gần nàng.

"Nàng nói Vu Nguyệt yêu Dạ Minh, nếu Dạ Minh một mình rời đi, Vu Nguyệt sợ rằng sẽ làm ra tai vạ gì đó."

Cho nên hắn mới phái người trông chừng Vu Nguyệt.

"Ta ban đầu cũng không phải là ý này." Nàng tự trách mình vì sao không dứt khoát nói thẳng.

"Đó là ý gì?" Nhìn trong mắt nàng hốt hoảng, hắn không khỏi biến sắc.

"Tư Đồ Dạ Minh chuyện này gặp nguy hiểm." Có thể tới được cửa khẩu hay không, e rằng rất khó đoán.

"Ta đã phái mấy tùy tùng võ nghệ cao cường đồng hành cùng hắn." Hắn cũng có suy nghĩ sâu xa, nên cố ý phái người đi theo Dạ Minh.

"Chàng phái tùy tùng căn bản vô dụng." Nàng thông thả đi tới đi lui.

"Ý của nàng là..." Ngạc Đồ Khắc hơi nheo mắt lại. "Nhưng thân thủ của Dạ Minh cũng không phải hạng xoàng."

Từ Đồng dừng bước lại, hai mắt nhìn hắn.

"Nếu gặp đạo phi thì sao? Mãnh hổ cũng khó địch lại bầy vượn."

"Nói như vậy, hắn thật sự gặp nguy hiểm?" Tâm run lên bần bật, Ngạc Đồ Khắc xoay người muốn gọi Đạt Nhĩ Khắc.

"Chàng không cần tìm những người khác, có thể cứu Dạ Minh, chỉ có Vu Nguyệt." Từ đồng tiến lên ngăn hấn lại.

"Không." Hấn có cái nhìn bất đồng. "Nếu biết chuyện này nguy cơ trùng trùng, nàng sao có thể để cho Vu Nguyệt dẫn thân vào nguy hiểm?"

"Muội ấy sẽ không có việc gì, nếu như ta nói, nàng là quý nhân của Tư Đồ Dạ Minh thì sao?"

"Ta vẫn không thể để cho nàng ấy ra khỏi thành."

"Chàng không sợ Vu Nguyệt hận chàng cả đời sao?"

Hấn cố chấp khiến nàng nan giải, chưa tới mấy khắc chuông sẽ vượt qua giờ Tuất, đến lúc đó coi như có thể ra khỏi thành đuổi theo người, chỉ sợ cũng khó mà bắt kịp.

"Ta không thể nào thấy nàng ấy dẫn thân vào nguy hiểm." Hấn vô cùng cố chấp.

"Tốt, như vậy, ta đi." Đi, nàng nghĩ sẽ không có ý định trở lại, đến quan nội tìm biện pháp trở về hiện đại.

Vừa nói, Từ Đồng liền đi ra ngoài nhưng động tác Ngạc Đồ Khắc so với nàng nhanh hơn.

"Không cho phép!"

Cánh tay đưa tới, hấn kéo lấy cánh tay của nàng, đem nàng về trong ngực hấn.

"Ta cũng không muốn nàng dẫn thân vào nguy hiểm!" Hấn từ trên cao nhìn chăm chăm xuống nàng, ánh mắt sáng rực. "Nàng có biết nàng thật sự rất quan trọng không?"

"Quan trọng? Đón ánh mắt của hấn, nàng lại nhìn thấy thâm tình trong đôi mắt đen sáng ngời kia, nhưng lựa chọn không thêm chú ý đến. " Là đối với vương triều quan trọng? hay là đối với chàng quan trọng?"

Nàng quay mặt, không cách nào quên được lúc trước khi vừa mới tiến vào thư phòng, nàng chặng đứng chuyện tốt của hấn.

"Từ Đồng." Hấn lấy tay muốn nâng gương mặt của nàng, lại làm nàng đột nhiên vùng vẫy.

"Hiện tại, ta không muốn cùng chàng thảo luận chuyện này." Trong mắt của nàng dấy lên lửa giận.

Nghênh đón cơn lửa giận của nàng, Ngạc Đồ Khắc lại một nửa cũng không muốn nhượng bộ.

"Cho dù nàng có oán ta, để cho Vu Nguyệt hận ta, ta cũng không cho phép nàng ra khỏi thành."

Nàng là cô gái hấn yêu thương, nâng lên trong lòng bàn tay, sao có thể dễ dàng để cho nàng mạo hiểm."

"Chàng biết rõ, nếu ta muốn đi, chàng thế nào cũng không cản được." Nàng lạnh giọng nói.

Ngạc Đồ Khắc liếc nàng một chút.

"Nàng có thể thử."

Đón ánh mắt lửa giận của hấn, nàng không trả lời, phát tay áo chuẩn bị rời đi.

Nàng lướt qua bên cạnh hấn, nhưng lại âm hiểm néo hấn một cái.

"Ta sẽ không ngại hậu quả, cho dù là giam lỏng nàng." Lời như vậy mới có thể giữ được nàng lại.

"Tuồng đồng vách sắt cũng không bắt giam được ta." Nghênh mặt, nàng cắn răng nói.

"Đạt Nhĩ Khắc." Nhìn nàng, Ngạc Đồ Khắc hô to.

Đạt Nhĩ Khắc nhanh chóng đi vào.

"Vương?"

"Mang nàng tới tẩm cung của Vu Nguyệt, phái người coi chừng." Nói xong, hấn buông lỏng tay của nàng, xoay người đi về phía bàn. "Còn nữa, triệu tập mười hai cao thủ đại nội, bảo bọn họ tới thư phòng."

Nói xong, hấn không hề xoay người lại nhìn nàng, biểu thị ý đã quyết.

*****

Giờ Tuất, tiếng bước chân hốt hoảng vang lên ở cửa thư phòng, Đạt Nhĩ Khắc đi tới thư phòng, không còn cách nào quan tâm đến lễ nghi nên có, mở miệng hô to:

"Vương, không xong, Vu Nguyệt công chúa và Từ Đồng cô nương... không thấy các nàng đâu."

"Chuyện xảy ra khi nào?" Ngạc Đồ Khắc chợt kéo cửa ra.

Đạt Nhĩ Khắc quỳ xuống, tự biết thất trách.

"Không tới một khắc trước, hai người bọn họ vẫn còn trong phòng ngủ."

Ngạc Đồ Khắc liếc hẩn một cái, nói: "Đi, triệu tập năm mươi kỵ binh, theo ta ra khỏi thành."

"Dạ." Đạt Nhĩ Khắc lĩnh lệnh, không dám chần chờ mà lui xuống.

Quay trở về thư phòng, Ngạc Đồ Khắc trong lòng thấp thỏm khó an.

"Vì sao nàng không chịu nghe lời khuyên của ta, khăng khăng làm theo ý mình đây?" Nâng tay lên đánh một tiếng lên bàn, cái bàn ầm một tiếng, vỡ vụn.

*****

"Từ đồng tỷ tỷ, chúng ta thật sự sẽ đuổi kịp với Dạ Minh thúc sao?" Trong đêm tối, hai con tuấn mã ra khỏi thành Lâu Lan, một đường chạy về hướng Đông.

"Không khó lắm, chỉ là muội phải nắm tốt dây cương." Từ Đồng cong hai ngón tay, ngậm trong miệng thổi, tiếng huyết vang lên, thất mã lao nhanh về phía trước, cuốn theo cát bụi đầy trời.

Giống như phù thủy nói, nàng nhất định phải trải qua một ít tập luyện. Tối này nàng sử dụng linh lực, tựa hồ tăng lên không ít.

Vu Nguyệt rút một tay ra kéo chặt áo choàng trên người.

"Từ Đồng tỷ tỷ, nếu như a cha biết chúng ta chạy trốn, nhất định sẽ rất tức giận phải không?"

"Có lẽ." Nhìn cát bụi phía trước, nàng cũng kéo chặt áo choàng.

Nàng nghĩ, người kia sau khi phát hiện hai người mất tích, tuyệt đối rất giận dữ, sau đó nhất định sẽ mang theo một đội nhân mã tới bắt các nàng.

Về phần nguyên nhân, đương nhiên là phù thủy tương lai của Lâu Lan chạy. Vì sợ nguy hiểm vương triều của hần, hần dĩ nhiên muốn đích thân mang quân tới bắt người.

Ngựa chạy được một lúc, đột nhiên hí lên một tiếng, ngừng bước.

Từ Đồng đưa tay khẽ vuốt ve con ngựa, nhìn bão cát tương đối nhỏ, bèn lấy một tay từ bên hông móc ra ngọc Như Ý, từ nguồn sáng, ngó nhìn tình hình bốn phía.

"Từ đồng tỷ tỷ, sao thế?" Vu Nguyệt nghe thấy được trong không khí mơ hồ truyền tới mùi là lạ, không nhận được khăn trương đứng lên.

"Không có gì." Từ đồng an ủi nàng, không có đem thi thể phát hiện ở trong đồng cát nói cho nàng biết. "Chúng ta đi nhanh đi, nếu không sẽ không kịp."

Từ quần áo trên người thi thể để phán đoán không lầm là binh lính Lâu Lan.

Chỉ sợ là người hầu Ngạc Đồ Khắc phải đi theo Dạ Minh.

Hai người đi trong đại mạc một chút, cuồng phong đã dừng, bầu trời trắng sáng, các ngôi sao dần xuất hiện.

"Từ đồng tỷ tỷ, tỷ xem nơi ấy." Vu Nguyệt chỉ về phía trước, kinh hô lên một tiếng.

Theo phương hướng nàng chỉ, Từ Đồng lại cong ngón tay thổi ra một tiếng huyết, con ngựa phi nhanh về phía trước, chẳng mấy chốc, các nàng đã tới nơi vừa rồi Vu Nguyệt thấy.

Trong tầm mắt là một mảng lớn màu đỏ, trên đất đầy những thi thể, có gãy tay, có mất chân.

"A ____" Vu Nguyệt thốt ra tiếng thét chói tai.

"Đừng xem." Từ đồng bảo nàng quay mặt qua hướng khác, nhanh chóng nhảy xuống lưng ngựa.

"Từ Đồng tỷ tỷ, bọn họ là thị vệ trong cung của a cha." Vu Nguyệt xoay đầu qua một bên, không dám nhìn trên đất.

Nàng nhận ra quần áo của bọn họ, phía trên trang phục màu đen thêu chỉ vàng.

"Ừ." Từ đồng cất bước đi về phía trước, ngồi xổm xuống xem qua từng thi thể. "Sợ là gặp đạo phi."

"Dạ Minh thúc đâu?" Trong lòng Vu Nguyệt bỗng cả kinh, hô to.

"Chúng ta đuổi theo nhanh lên một chút, có thể ở phía trước." Từ Đồng đi trở lại, tung người lên ngựa.

*****

Từ Đồng Dạ Minh tận mắt thấy từng tủy từng bên cạnh mình ngã xuống, nắm trường kiếm trong tay vạch một đường kiếm khí trong không gian xuyên thẳng qua thân mấy người nam tử trước mắt.

Xoay người, Từ Đồng Dạ Minh đối mặt với thủ lĩnh đạo phi. Đối phương là một bộ mặt có râu quai nón, hai mắt trừng thẳng.

"Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đặt tài sản của ngươi xuống, lão tử còn có thể cho ngươi toàn thân." Nói xong, đại đao trên tay hắn lại bỏ xuống.

Dạ Minh vùng kiếm chống đỡ, cánh tay cầm kiếm tê rần, cảm thấy đã cố hết sức.

"Mấy năm trước lão tử trúng một kiếm của ngươi, hôm nay trời xanh ban cho lão tử cơ hội này, thù này không báo, ta thật uổng phí là đạo tặc."

Ở dưới ánh trăng, trên gò má hắn in hằn một vết đao sâu, có thể thấy rõ nét.

Đây là của Ngạc Đồ Khắc lưu lại trên mặt hắn năm đó.

"Ta thật hối hận, mấy năm trước không có trực tiếp đưa ngươi xuống địa phủ." Dạ Minh lui nhanh mấy bước.

Đám đạo tặc này chính là đám mấy năm trước đã giết cha mẹ Vu Nguyệt, lại còn dả thương nàng.

Hồi lâu, lại thêm một tủy từng trúng tên ngã xuống, mà tất cả đám đạo phi đã vây quanh hắn.

"Đại đương gia, mặt dù thù chỉ báo một nửa, nhưng có thể giết hắn thì chúng ta vẫn rửa sạch được mối nhục trước đó." Gã đạo phi cụt tay lấy một mũi tên sau lưng đưa cho thủ lĩnh đạo phi.

Nhận lấy mũi tên, thủ lĩnh đại phi cất tiếng cười.

"Cũng tốt. Trước hết giết ngươi, khi nào gặp tên chó má kia thì giết hắn không thừa mảnh giáp."

"Đừng nói mạnh miệng, mấy ngươi ngay cả ta còn không địch nổi, còn muốn giết hắn?" Dạ Minh cong môi nở nụ cười nhạt khinh bỉ.

"Muốn chết!" Nụ cười khinh bỉ này chọc giận thủ lĩnh đạo phi, hắn bắn ra mũi tên đầu tiên.

Dạ Minh lui nhanh mấy bước, vùng kiếm lên đánh văng mũi tên kia.

Đại phi thấy thế, lấp tên lần nữa.

Hưu, hưu, hưu _____ ba mũi tên bắn ra, thẳng hướng Dạ Minh mà đến.

Dạ Minh lại vùng mạnh trường kiếm, dễ dàng đánh văng một, hai tên với vội xoay người. Mũi tên thứ ba đã thẳng hướng tim hắn mà đến _____

Trong ngàn cân treo sợi tóc, một bóng đen từ trên lưng ngựa nhảy xuống, ngăn cản ngay trước người hắn.

"Vu Nguyệt?!" Dạ Minh thấy rõ người tới nhưng đã không kịp, mũi tên không lệch bên nào mà đâm thẳng vào tim của Vu Nguyệt.

"Vu Nguyệt." Từ Đồng cũng theo nhảy xuống ngựa, tiến nhanh tới trước.

"Ta, ta..." Vu Nguyệt ho nhẹ, tim vì bị đụng mà nhất thời không nói nên lời.

Dạ Minh ôm chặt nàng, thân thể trắng kiện không ngừng run rẩy.

"Đừng nói chuyện, ngươi sẽ không sao, ngươi sẽ không sao. . . . . Vì sao phải vì ta ngăn mũi tên? Vì sao phải ngu ngốc như vậy?"

"Đủ rồi! Lão tử ta đây sẽ dứt khoát làm chuyện tốt đến cùng, đưa hai ngươi cùng nhau xuống hoàng tuyền. . . ." Đột nhiên, thủ lĩnh đạo phi nhìn thấy Vu Từ Đồng phía sau, nhất thời sững sốt, dừng lại động tác vùng đao.

"Đại đương gia, cô nương này thật là đẹp."

Thủ lĩnh đạo phi nhìn không chớp mắt, nói với Từ Đồng : "Cô nương, không bằng theo ta trở về, làm áp trại phu nhân như thế nào?"

Từ Đồng từ bên cạnh Vu Nguyệt đứng lên, trong đôi mắt tím ánh lên lửa giận, đối mặt với đông đảo đạo phi, nàng không có chút nào sợ hãi.

"Ồ kìa, đại đương gia, con người của nàng có màu tím."

Ánh mắt bi ối của đám đạo phi nhìn chằm chằm thẳng vào Vu Từ Đồng, dường như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Vu Từ Đồng mặt không đổi sắc. Bên hông, linh động của ngọc Như Ý không ngừng dâng trào mãnh liệt. Một luồng nhiệt nháy mắt ngưng tụ ở đầu ngón tay nàng, chỉ thấy tay nàng giờ cao, hai mũi tên vừa rồi bị Dạ Minh đánh văng trên đất cát bay vút lên cao, băng thẳng vào đầu tên thủ lĩnh.

Tên thủ lĩnh nhất đao lên kịp thời đánh văng hai mũi tên kia.

"Cô nương, người đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt." Hắn hô to một tiếng.

Vu Từ Đồng cong môi cười nhạt, con người lại lộ ra sắc tím khiến người ta kinh hãi.

Ngón tay chỉ vào khoảng không, phía trước cát bụi dâng lên, cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét.

"Mẹ kiếp , gặp quý. Có điều là, lão tử luôn luôn không sợ quý!" Thủ lĩnh đạo phi hàm hồ, vung đại đao bỏ về phía Từ Đồng.

Nàng không phải không nhanh tránh đi, chỉ là trong chớp mắt, một bóng người vụt qua trước mặt nàng. Một giây kế tiếp, nàng rơi vào trong ngực Ngạc Đồ Khắc. "Đội lạt nữa ta với nàng thanh toán tốt món nợ này." Ánh mắt của hắn sáng rực, tựa như muốn đem nàng nuốt vào bụng.

Nhấp mũi chân, tung người mấy cái, Ngạc Đồ Khắc đem nàng đưa đến thu xếp bên cạnh Dạ Minh.

Vu Nguyệt thấy Ngạc Đồ Khắc, nhất thời cao hứng hô to: "A cha, người đã đến rồi!"

"Người không có sao? !" Dạ Minh vừa mừng, vừa sợ, vừa kinh ngạc. Nàng lại có thể không sao.

"Ta ?" Vu Nguyệt đột nhiên nhớ lại ngọc bội, đem đồ vật lấy ra khỏi áo. "Ta dĩ nhiên không sao, làm phiền Từ Đồng tỷ tỷ cho ta khối ngọc này."

Nhìn kia khối ngọc, mi tâm Ngạc Đồ Khắc bất giác càng vận sâu hơn.

"Dạ Minh, chiếu cô hai người bọn họ." Dứt lời, hắn đứng dậy theo năm mươi thị vệ cùng nhau gia nhập trong đạo quang kiếm ánh.

*****

Vài lần đánh nhau qua lại, đạo phi dần dần tháo chạy, không thể cứu vãn, một phần đạo phi đưa tay chịu trời, chỉ còn Ngạc Đồ Khắc và thủ lĩnh đạo phi còn tiếp tục dây dưa.

"Tối nay, lão tử phải báo thù nhất kiếm trên mặt này." Vừa nói, tên thủ lĩnh lại dùng lực chém xuống một nhát.

Ngạc Đồ Khắc ngăn trở một đao kia, nháy mắt tên thủ lĩnh thu hồi đao rồi nhảy lui mấy bước, xoay người từ bên hông rút ra mấy ngọn phi đao.

Huru_____ Năm phi đao bắn thẳng về phía Ngạc Đồ Khắc.

"A!" Dưới sự khẩn trương, Từ Đồng kêu lên một tiếng, xuất ra hết toàn bộ linh lực.

Đang lúc thủ lĩnh đạo phi cho là Ngạc Đồ Khắc sẽ chết, không thể tin chuyện đang xảy ra, phi đao hắn bắn tới Ngạc Đồ Khắc đột nhiên chuyển hướng bắn thẳng vào hắn.

"A!" Còn không kịp kinh hô lên, năm chiếc phi đao đã cắm trên người hắn.

Hắn lui từng bước, một chân đạp vào dòng cát lưu phía sau.

Biết mình bỏ mạng, hắn dùng khí lực còn lại, tay đưa tới ngang lưng. Trong nháy mắt, một đường roi bay ra.

Chưa kịp phản ứng, roi này đã quán vào thân thể Vu Từ Đồng.

"Một mạng của lão tử này dù sao cũng phải có người đền. . . . . Ha ha. . . . ." Nhìn Vu Từ Đồng cũng như hắn rơi vào trong dòng cát lưu, thủ lĩnh đạo phi cười điên cuồng cho đến khi tắt thở.

"Từ Đồng!" Ngạc Đồ Khắc muốn nhào tới trước cứu nàng.

"Chàng đừng tới đây, là cát lưu." Hai chân của nàng đã lọt vào dòng cát.

Mà tình cảnh này, nàng đã từng thấy trong mộng.

Vào giờ khắc này, nàng rút cục thể hiểu lời nói của Vu Nguyệt về tình yêu.

Đúng vậy, nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện vì hắn mà chết, chẳng qua là vấn đề thời cơ.

Nàng bị bóng tối cắn nuốt, hai tròng mắt dần khép lại, nàng nhìn thấy hắn nhảy vào trong dòng cát lưu. _____

*****

Từ Đồng tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình lại ở trong ngực Ngạc Đồ Khắc.

"Nàng đã tỉnh ? Cảm giác như thế nào ?"

"Ta không sao." Từ Đồ vỗ vỗ áo quần trên người. "Đúng rồi, tên thù lĩnh đạo phi đâu ?"

Bọn họ cùng nhau rơi xuống, không thể không thấy bóng dáng chứ?

Ngạc Đồ Khắc đỡ nàng dậy, chỉ về phía trước. "Hắn ở nơi đó, đã tắt thở."

"Đây là đâu?" Nàng cảm giác được tay của hắn cầm tay nàng thật chặt.

"Không phải là muốn chàng đừng cứu ta, chàng vì sao còn muốn nhảy vào theo ?"

Ngạc Đồ Khắc cả người cứng đờ, sau đó buông bàn tay đang nắm chặt tay của nàng, đổi lại đem cả người nàng ôm vào trong ngực.

"Ta còn chưa tính toán nợ nần với nàng, nàng lại dám muốn ta không cứu nàng?" Hắn vừa nói, giọng nói vẫn ít nhiều gắt gỏng.

Cảm giác được hắn run rẩy. Một nam nhân tôn quý, cao ngạo như hắn thế nhưng đang phát run? Vì nàng?

Một dòng nước ẩm chảy trong lòng, sưởi ấm lòng của nàng, làm tan chảy hoàn toàn băng giá trong đáy lòng nàng.

"Ta chỉ không muốn chàng dấn thân vào nguy hiểm, thân phận chàng khác biệt." Dựa vào trong ngực hắn, nàng lần đầu chủ động vươn tay, ôm chặt bên hông của hắn.

Hành động này làm cho tâm Ngạc Đồ Khắc chấn động, hắn cúi đầu nhìn nàng, tâm tình rút cục bình tĩnh lại.

"Hiện nay nàng cũng biết nguyên nhân ta không hy vọng nàng dấn thân vào nguy hiểm chẳng?" Ánh mắt của hắn sáng rực, phảng phất muốn đem nàng cắn nuốt vào.

Từ Đồng chậm rãi nói: "Nhưng Dạ Minh gặp nguy hiểm, mà trái tim của Vu Nguyệt lại thuộc về hắn."

Hắn nhắc một tay đang nâng mặt của nàng.

"Cho nên nàng liền mang theo Vu Nguyệt chạy trốn?"

"Cũng không hoàn toàn như vậy." nàng chậm rãi lắc đầu một cái. "Nếu như chàng thật như vậy quan tâm ta, vì sao còn cùng những nữ nhân khác ở chung một chỗ ?

"Ta khi nào cùng những nữ nhân khác ở chung một chỗ?" Về mặt Ngạc Đồ Khắc có chút kinh ngạc.

"Còn nói không có!" Từ đồng cong môi tròng hắn. "Lúc trước khi ta tiến vào thư phòng."

Ngạc đồ khắc giống như là nghĩ đến cái gì.

"Nàng nhìn thấy Y Á Mạn, liền cho là nàng ấy và ta. . . . ."

Hắn buồn cười, mặc dù ghen không phải là chuyện tốt, nhưng hắn thích nàng bộ dáng ăn dấm, ít nhất này chứng minh nàng thật sự rất để ý hắn.

"Ta thấy vạt áo trước của chàng đang rộng mở!" Xem hắn biểu tình gì ?

"Người ở đây nổi máu ghen." Hắn đưa ra một tay tới, kéo tay của nàng, đưa lên môi nhẹ nhàng hôn khẽ.

Một giọng điện theo nụ hôn của hắn, nhanh chóng vọt qua người nàng.

"Ta, ta. . . . ." Cả người nàng cứng đờ, nói cà lăm

Ngạc Đồ Khắc tiếp tục hôn tay của nàng, cánh tay nàng, tiến tới hôn lên môi của nàng.

"Mặc dù ta cùng với Y Á Mạn chuyện gì cũng không có phát sinh, nhưng ta thích dáng vẻ nàng ghen, ít nhất điều này làm cho ta biết trong lòng nàng có ta." Hấn rời đi môi của nàng, hơi thở có chút thờ gấp.

Từ Đồng đỏ mặt.

"Nàng là nữ nhân của chàng, sao có thể chuyện gì cũng không phát sinh?"

"Nàng cũng không phải là nữ nhân của ta sao?" Bàn tay hấn dịu dàng vuốt gương mặt của nàng. "Hiện tại áo quần ta cũng xốc xếch, có thể có cùng nàng phát sinh chuyện gì sao?"

"Chàng . . . ." Mặt Từ Đồng càng đỏ hơn. "Cái này khác."

"Ta nhìn không ra có gì khác." Hấn cười, tiếng cười không hề trầm buồn, mà là vui vẻ sang sảng.

"Chàng . . . ." Nàng phát giác nàng ghét hấn cười, ít nhất là lúc này.

"Đừng nói nữa, ta nghĩ, chúng ta trước hết tìm ra lỗi ra, ta cũng không muốn tuổi còn trẻ liền bị chôn sống." Nàng chuyển hướng đề tài.

Ngạc Đồ Khắc nhìn nàng một lát, cuối cùng cũng buông tay buông nàng ra.

"Nơi này quá tối, căn bản nửa bước khó đi." Hấn đi mấy bước sau đó nói.

Hấn vừa rời khỏi bên cạnh nàng, Từ Đồng bắt giác lại có chút hoảng sợ.

"Uy! Chàng ở chỗ nào? Chớ đi xa."

Nàng cũng muốn đứng dậy, một chân dùng lực, mới phát hiện căn bản không cách nào đứng lên.

"Ngạc Đồ Khắc." Nàng gọi hấn.

"Sao vậy?" Hấn rất nhanh trở lại bên cạnh nàng.

"Ta, ta. . . . . Chân của ta, sợ rằng không cách nào đi được."

"Ta cõng nàng đi!" Hấn ngồi chồm hồm xuống.

Chân chờ một lát, Từ Đồng ngoan ngoãn nằm lên lưng hấn.

Ngạc Đồ Khắc cõng nàng đứng lên, ước chừng bước hai bước, nói: "Lúc Y Á Mạn vào thư phòng, vừa đứng dịp ngự y đang giúp ta châm cứu. Nàng biết người tập võ, khó tránh khỏi có chút bệnh cũ."

Nàng biết hấn đang giải thích, chỉ là nàng không phản ứng lại hấn. Bởi vì có muốn tin tưởng hay không, nàng còn cần thời gian suy nghĩ rõ ràng.

*****

Bạn đang đọc truyện *Dính Nàng Thật Chặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Từ Đồng lấy viên ngọc Như Ý ở bên hông ra, đảm đương việc chiếu sáng, để hai người có thể thuận lợi đi về phía trước.

Qua một lúc lâu, Từ Đồng vẫn không lên tiếng như cũ. Mãi đến khi Ngạc Đồ Khắc phá vỡ tình thế căng thẳng này. "Tại sao đem ngọc bội của ta cho Vu Nguyệt?" Hơi thở của hấn kề sát bên tai nàng làm cho nàng cảm thấy hấn dường như sẽ hôn lên nàng.

"Bởi vì so với ta, Vu Nguyệt cần." Nàng nói.

Lúc ấy chuyện đột nhiên xảy ra, nàng căn bản không nghĩ nhiều, trực giác khỏi ngọc bội kia có thể cứu Vu Nguyệt một mạng.

"Bởi vì cần?" Hấn đến gần nàng hơn, toàn bộ hơi thở phảng phất ở trên mặt của nàng.

"Bởi vì ta hiểu nó có thể cứu Vu Nguyệt một mạng!" Sao thế, xem ánh mắt của hấn có chút oán hận, cứu Vu Nguyệt không tốt sao?

"Đó là vật đính ước ta đưa cho nàng." Hấn rút cục bật thốt lên.

Về mặt Từ Đồng trở nên kinh ngạc, nhưng sau khi một ít ý niệm thoáng qua đầu, nàng chợt bật cười ra tiếng.

"Thì ra là chàng để ý chuyện này như vậy?" Tính hấn không phải là hào hiệp, không bị trói buộc hay sao? Thế nhưng lại so đo mấy chuyện cỏn con này?

Nàng cười làm cho ánh mắt Ngạc Đồ Khắc bắt giác rực lửa, hấn đột nhiên hôn nàng.

"A!" Nàng kêu một tiếng, gương mặt đỏ rực, "Xem ra, quan hệ giữa chúng ta không chỉ có phức tạp, cũng rất khó giải quyết."

Giờ khắc này, nàng đã quyết định.

Khi một nữ nhân yêu một người đàn ông đến mức ngay cả tính mạng cũng có thể không cần, làm sao có thể sẽ cự tuyệt vì hấn ở lại. . . . .

*****

Bọn họ càng đi về phía trước, đường phía trước càng rộng rãi.

"Chàng có mệt hay không?" Nàng giúp hấn lau một chút mồ hôi trên trán.

"Còn chịu được." Đột nhiên, Ngạc Đồ Khắc dừng bước lại, ánh mắt nhìn tới phía trước. Từ Đồng cũng theo hấn nhìn về hướng đó.

"Ngạc Đồ, trước mặt. . . . ." Từ Đồng bắt giác mơ hồ run rẩy vì một trận hàn khí xông tới trước mặt.

"Là lăng tẩm." Ngạc Đồ Khắc liếc nhìn ra ngoài.

Cồng nàng, hấn tăng nhanh cước bộ đi về phía trước.

Tại nơi tia sáng của ngọc Như Ý chiếu rọi xuống, khiến cho người ta có thể thấy rõ ràng chiếc quan tài đóng kín là một chiếc quan tài gỗ.

Bên trong nằm một đôi nam nữ, đã sớm thành xác khô.

"Đây là. . . . ." Hạp táng là tình huống không thường gặp.

Ngạc Đồ Khắc nhú mày, nhìn qua các đồ vật xung quanh, cuối cùng mở miệng: "Đây là lăng tẩm xưa nhất, về phần bọn họ tại sao lại hạp táng, không phải. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, hấn lại thấy văn bia trên vách đá cách đó không xa.

Cồng Từ Đồng, hấn đi về phía vách đá kia.

Đọc qua văn bia, về mặt hấn biểu lộ không thể tin.

"Viết những thứ gì vậy?" Tiếc rằng, nàng không hiểu chữ viết bọn họ.

"Đây chính là hoàng lăng của tiên tử và tiên đế."

Thành Tây cũng có một lăng tẩm, không nghĩ tới nơi này. . . . .

"Bọn họ tại sao ở chung một chỗ?" Từ Đồng cảm thấy nghi ngờ. Truyền thuyết không phải nói bọn họ là tách ra sao?

"Trên văn bia không nói." Ngạc Đồ Khắc bắt đầu tìm tòi ở bốn phía trên vách tường, hy vọng có thể tìm được một ít bộ phận.

"Này, có thể hay không căn bản không có câu chuyện trong truyền thuyết kia?" Hai tay của nàng quần cổ của hấn thật chặt, "Tổ bà của ta và ông tổ của chàng, nói không chừng chưa từng tách ra."

"Chuyện này đã không thể chứng thực." Hấn tiếp tục động tác, chỉ mong có thể tìm được đường ra. "Những chuyện này chút nữa rồi hãy nói, nàng có thể giúp một tay tìm một chút hay không?"

"Không cần tìm, ta muốn chàng xem văn bia một lần nữa. Nếu như không có dụng ý đặc biệt, cần gì phải để bia văn kia khảm ở trên vách tường đá rộng lớn, xem ra không bình thường chút nào."

Ngạc Đồ Khắc cồng nàng lui về phía sau mấy bước, theo ánh sáng của ngọc Như Ý nhìn toàn bộ tường đá.

Trong phút chốc, hai người đồng thời "A" một tiếng.

Mặt tường kia giống như sa mạc mênh mông vô tận, mà văn bia đó như một điểm xanh trong sa mạc, hình dáng còn quá giống thành Lâu Lan.

"Chàng thử một chút có thể đem cả văn bia ép vào trong vách hay không." Từ Đồng thúc giục.

"Ừ, ta thử nài xuống trước." Ngạc Đồ Khắc vừa nói, nhẹ nhàng đem nài đặt xuống.

Hắn đi tới trước văn bia, vận khí tới hai tay.

"Chờ một chút." Từ Đồng đột nhiên gọi hắn.

"Hả?" Hắn thu lực tay, quay người lại.

"Trước mắt đem văn bia kia chép lại đã." Vừa nói, Từ Đồng xé xuống một mảnh áo màu trắng.

Ngạc Đồ Khắc quay trở lại, nhận lấy mảnh áo.

"Nhưng phải chép như thế nào?" Chẳng lẽ muốn dùng máu?

Từ Đồng rất nhanh quay đầu tìm kiếm ở bốn phía một lúc.

"Chàng xem, phía sau lớp tường có xen lẫn chút gỗ đen."

Trải qua trăm năm phong hóa, địa tầng đè ép, những đầu gỗ kia cũng sớm hóa thành than.

Ngạc Đồ Khắc hiểu ý gật đầu, rất nhanh gỡ xuống ở vách tường một đoạn gỗ đen hóa thành than.

"Đem gỗ đen đập bể, đồ ở trên bia văn." Từ Đồng nói.

Ngạc Đồ Khắc nhanh chóng làm theo lời của nàng, lập tức đem hắc mộc thoa khắp văn bia, sau đó đặt mảnh áo lên, đem văn bia kia dễ dàng ghi lại.

"Từ Đồng, nàng lui về sau nửa chút, ta thử lấy chưởng lực đem tấm bia đá ấn vào." Đem bản đập văn bia đã ghi lại nhét vào bên hông, Ngạc Đồ Khắc lui ra ít bước, vận chưởng, trực tiếp đánh về phía tấm bia đá.

Quả nhiên tấm bia đá khẽ động, sau đó chậm chạp chìm vào trong vách, mà vách tường đá rộng rãi bên cạnh hiện ra một đường hầm.

"Ngạc Đồ, chàng xem nơi ấy." Từ Đồng chỉ vào đường hầm nói. "Mau, giống như lại muốn khép lại."

Ngạc Đồ Khắc xoay người lại, nhanh chóng công nàng lên, chạy thẳng vào trong đường hầm, chốc lát, vách tường đá lần nữa khép lại.

"Chàng nói đường hầm này có thể thông đến nơi nào?" Nàng hỏi.

"Xem kia, đằng trước có ánh sáng." Ngạc Đồ Khắc nheo mắt lại nhìn thẳng phía trước.

"Ta thật là khát, lại mệt mỏi quá." Xác định lại lời nói, Từ Đồng cảm thấy không khí tựa hồ có chút khó thở.

"Nàng nhẫn nại một chút, ta nghĩ chúng ta nhanh chóng có thể thoát ra ngoài." Phát giác nàng ở trên lưng hình như có chút xụi lơ, bước chân Ngạc Đồ Khắc chạy nhanh về phía trước.

Rất nhanh đi tới nơi nguồn sáng, là một vách tường nhám thạch, trên vách nhám thạch có thật nhiều các lỗ nhỏ, nhìn ra bên ngoài có ánh sáng.

Hắn đặt Từ Đồng ý thức đã có chút mơ hồ xuống, lần nữa vận chưởng, ầm một tiếng, đánh sập vách tường nhám thạch.

Hắn xoay người lại, ôm lấy Từ Đồng đi ra ngoài. Có điều, nàng đã hôn mê bất tỉnh.

*****

Tỉnh lại lần nữa, Từ Đồng đã trở lại thành Lâu Lan.

"Ngài cuối cùng cũng tỉnh." Là Cận Xuân, nàng liền ngồi xuống một bên giường, một bên là đặt bộ xiêm áo mới.

"Ta sao lại ở chỗ này?" Từ trên giường Từ Đồng ngồi dậy. Cận Xuân nhìn thấy cũng theo đứng lên.

"Là Vương ôm ngài trở về." Cận Xuân cười mập mờ.

"Ta ngủ bao lâu?"

Cận xuân bụm miệng che lại nét mặt vui cười.

"Ước chừng hai, ba canh giờ."

"Vương đâu?" Hấn chạy đi đâu rồi ?

"Vương, công chúa còn có Dạ Minh công tử đang ở ngoài phòng lớn nói chuyện."

Nhận được câu trả lời, Tử Đồng vén chăn chuẩn bị xuống giường.

"Có nước nóng để rửa mặt không ?" Nàng hỏi.

Nhưng gương mặt Cận Xuân bỗng nhiên đỏ lên.

"Ngài..."

Tầm mắt Tử Đồng dời xuống, mới phát hiện toàn thân mình còn sót lại mỗi một cái yếm che thân.

"Cái này..." Chính nàng cũng sợ hết hồn.

"Nô tỳ nghĩ là lúc Vương ôn ngài trở về, gặp ngài cả người xiêm áo đều dơ bẩn, cho nên đã giúp ngài cởi xuống. . . . ." Cận Xuân nhỏ giọng nói, động tác trên tay cũng không chậm, cầm xiêm áo, chuẩn bị giúp Tử Đồng mặc.

*****

Thấy nàng xuất hiện, Ngạc Đồ Khắc lập tức đưa một tay hướng về nàng, ý muốn nàng đến gần.

"Sao lại không nghỉ ngơi lâu một chút ?" Khi nàng đi tới trước mặt hắn, hắn không hề kiêng dè, duỗi cánh tay đem nàng ôm vào trong lòng.

"Ặc, thì ra a cha ôm Tử Đồng tỷ tỷ là như thế này!" Vu Nguyệt ngồi bên cạnh Dạ Minh, thấy thế vội vàng ồ ào lên.

Dạ Minh đặt ngón tay lên môi của nàng.

"Đừng giồng như một đứa bé quấy rối."

Hất tay hắn ra, Vu Nguyệt đứng dậy cố ý chạy đến đồ thừa bên người Tử Đồng.

"Tử Đồng sẽ không chê ta là một hài tử đâu."

"Người nên gọi là Tử Đồng a mẹ, không phải tỷ tỷ." Ánh mắt Ngạc Đồ Khắc quay lại dò xét nàng.

Vu Nguyệt vừa nghe, lập tức mở miệng.

"A cha, người ta không phải cố ý mà." Bộ dáng nàng ủy khuất, chọc cười Tử Đồng. Vì vậy, nàng đẩy đẩy Ngạc Đồ Khắc.

"Cũng chỉ là cách xưng hô."

"Chính là a mẹ tốt." Vu Nguyệt nhanh chóng đính chính.

Ngạc Đồ Khắc đem Tử Đồng cả người kéo lui sau, sau đó đem Vu Nguyệt đẩy lên trước. "Dạ Minh, nha đầu này ta giao cho người. Sau này, nàng là trách nhiệm của người."

Dạ Minh buồn bực cười mấy tiếng, quả nhiên tiến lên kéo người về.

Vu Nguyệt dĩ nhiên không thuận theo.

"Đừng kéo ta, lát nữa chúng ta đi rồi. Lần này đi, ta không biết bao lâu nữa mới có thể gặp lại được a mẹ."

"Các người định đi?" Tử Đồng vừa nghe, trong lòng dâng lên vài phần không nỡ.

"Hành trình của ta đã làm trễ nãi, cho nên không thể không vội vàng lên đường." Dạ Minh tay khoát Vu Nguyệt lên vai, cả người cho bước lui vài bước.

Bởi vì thời điểm Ngạc Đồ Khắc và Tử Đồng rơi vào dòng cát lưu, không yên lòng, trừ một vài người tìm kiếm bên ngoài, đoàn người bọn họ quyết định tạm thời quay trở về thành Lâu Lan.

"Đúng vậy, Tử Đồng a mẹ, con nói với người á, lúc này hắn sẽ không bỏ con lên chạy mất lần nữa."

Vu Nguyệt bướng bỉnh kéo tay Dạ Minh.

"Cứ như thế, cho nên ta dự định làm tiệc tiễn hai người bọn họ." Tay Ngạc Đồ Khắc vỗ nhẹ trên vai Tử Đồng.

Nàng hơi phục hồi tinh thần lại, kìm nén cảm xúc không nguôi.

"Dạ Minh công tử, sau khi trở về quan nội, công tử phải khoan dung với Vu Nguyệt." Nàng nghĩ Vu Nguyệt ngây thơ đáng yêu, lại nghĩ đến bối cảnh của Dạ Minh, không có tâm cơ như Vu Nguyệt, hẳn là dễ bị nhiều người ăn hiếp.

"Điểm này, Từ Đồng cô nương có thể yên tâm." Dạ Minh vái chào.

Trải qua sự kiện lần này, hẳn cuối cùng cũng biết được tầm quan trọng của Vu Nguyệt trong mắt hắn, hắn sẽ coi chừng nàng cả đời.

"Vương, đồ ăn đã làm xong." Cận Xuân dẫn mấy tỷ nữ, bưng món ngon xuất hiện.

Ngạc Đồ Khắc vùng tay lên, biểu thị là đã biết.

Cận Xuân và đám tỷ nữ kia đặt xuống tất cả thức ăn, nhanh chóng lui ra ngoài.

"Dạ Minh, tới đây, ly rượu này coi như ta tiễn biệt người. Tiệc xuân tới, chúng ta gặp lại ở Giang Nam." Ngạc Đồ Khắc đi tới chiếc bàn nhỏ bên cạnh, lấy tới bốn cái ly, rót đầy rượu.

"Một lời đã định." Dạ Minh nâng ly rượu.

"A cha, người nhất định phải đến Giang Nam gặp con." Vu Nguyệt cũng nhận lấy ly rượu. "Còn có Từ Đồng a mẹ."

Từ Đồng quay về phía nàng cười một tiếng, nâng cái ly một hơi cạn sạch.

*****

Tựa vào trong ngực Ngạc Đồ Khắc, đôi tay Từ Đồng mềm mại di chuyển theo động tác của hắn dao động trên dây đàn.

"Ngày mai, ta và chàng nên như thế nào?" Một khúc chưa xong, nàng đã rút tay về trên huyền cầm.

Đã trở lại thành Lâu Lan, hồi cung chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Mà nếu như trở lại trong cung, thân phận hắn là Vương, mà nàng đây? Có thể thoát khỏi số mạng phù thủy sao?

"Tại sao đột nhiên hỏi như thế?" Hắn nâng cằm nàng lên.

"Bởi vì ta muốn ở lại." Đón ánh mắt của hắn, Từ Đồng phát hiện mình vô cùng thích đôi mắt sáng như sao của hắn.

"Hả?" Ngạc Đồ Khắc cười một tiếng, tay chuyển từ cầm chuyển sang vuốt nhẹ lên cổ nàng hỏi.

"Chẳng lẽ chàng thật sự muốn ta làm phù thủy?" Nàng bĩu môi cau kinh.

Hắn không lên tiếng. Một lúc sau, hai tay hắn vỗ nhẹ thân thể của nàng.

"Ta dĩ nhiên hi vọng nàng vẫn là phù thủy."

Nói xong, hắn đứng dậy, ôm lấy nàng đi vào trong.

Từ Đồng không hiểu lời của hắn, lại càng không hiểu rõ dụng ý của hắn.

"Chàng muốn ta tiếp tục làm phù thủy, còn dám đối đãi với ta như vậy?" Tay của hắn đã có chút không an phận.

"Không ai nói nàng làm phù thủy, thì ta không thể yêu nàng." Hắn bật cười mấy tiếng, lúc này động tác còn trực tiếp hơn, chiếm môi của nàng.

Hai người hôn kịch liệt, hôn thỏa thích, cho đến khi cả hai đều thở khó khăn, hắn cũng vừa vặn đi tới bên cạnh giường.

"Chàng không phải là luôn luôn tuân theo di huấn của tổ tông sao?" Nàng được đặt xuống nhẹ nhàng trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn hắn thâm tình.

"Lúc này, ta không tuân theo di huấn tổ tông hay sao?" Hắn cười, có dụ ý khác.

"Ta không thích giải đồ." Tay của nàng vòng qua cổ hắn.

"Nàng sẽ hiểu." Hắn hiển nhiên không dự định nói cho nàng biết.

"Muốn dậy lòng ham muốn của ta? Chàng sẽ hối hận." Tay của nàng chợt dùng sức, cái miệng nhỏ nhắn hung hăng cắn vào cổ hắn một cái.

"A..." Mặc dù Ngạc Đồ Khắc đau hô một tiếng, nhưng mà lại không đẩy nàng ra.

"Hừ!" Vì nàng hỏi không ra lý do nên có chút tức giận.

"Giận rồi?" Thân thể cường tráng của hắn đè ép nàng, một tay không kiềm chế được dao động trên người nàng.

Nàng liếc nhìn hắn.

"Quên đi, không nói chuyện này, sau khi rời khỏi lăng tẩm, chúng ta có thể về đến thành Lâu Lan như thế nào?"

"Bởi vì miệng của đường hầm bí mật kia là vùng lân cận của nơi này."

"A?" Nàng nhảy cẫng mắt kinh ngạc.

"Có thể nghĩ tới vì sao chưa?"

Từ đồng nhún vai cười một tiếng.

"Chẳng lẽ chàng muốn nói, tổ tiên của chàng và sự phụ ta căn bản là có gian tình. Chẳng những không có cái gì nói đến phụ lòng, hai người còn lén lút hẹn hò. Nhưng lại vì một ít chuyện xảy ra cho nên truyền thuyết kia mới có thể xuất hiện?"

Ngạc Đồ Khắc cười cười rồi hôn nàng một cái, mang dáng vẻ thần bí.

"Chàng đừng nói là ta đã đoán đúng?" Nàng hồ nghi nhìn hắn.

Ngạc Đồ Khắc lại cười một tiếng rồi sau đó hôn lên nàng.

"Cái văn bia đó có nội tình."

"Nội tình gì?" Nàng không thể chờ đợi, hỏi.

"Hiện tại không thể nói cho nàng biết, không lâu sau nàng sẽ biết." Hắn cố ý thừa nước đục thả câu.

*****

Bạn đang đọc truyện *Dính Nàng Thật Chặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Ngày thứ hai trở lại thành Lâu Lan, Phật tháp truyền đến tin tức, phù thủy đi về cõi tiên. Thành Lâu Lan luôn luôn phồn hoa náo nhiệt lập tức yên tĩnh.

Phù thủy được an táng ngay hôm đó. Ngoại trừ những người trong cung, phần lớn dân chúng cũng cùng nhau tham dự, bọn họ sắp hàng hai bên đường cung tiền, phụng bồi đoạn đường cuối cùng của một bà lão đã dùng cả trăm năm để bảo vệ nước Lâu Lan.

Cả quá trình an táng nghiêm túc và trang trọng, bình thản mà bi thương.

Vậy mà, trong lúc đang an táng, thi hành các nghi thức tế quan, trong lớp bùn của nơi huyệt táng phát hiện một tấm bia đá.

Tang lễ vẫn tiếp tục tiến hành, mà tấm bia đá kia người ta đưa đến trong tay Lâu Lan vương.

Chuyện này cũng không khiến cho nhiều người chú ý, dường như là cố ý ếm dèm.

Ngày lại qua ngày, thành Lâu Lan cũng dần dần khôi phục cảnh phồn hoa.

Mà Ngạc Đồ Khắc lấy lý do Phật tháp cũ kỹ cần tu sửa để cho Vu Tử Đồng sắp trở thành phù thủy, tạm thời dời đến biệt quán Thành Tây ở.

Một buổi xế chiều, Cận Xuân tới bên ngoài cửa phòng Tử Đồng bấm báo. "Phù thủy, Y Á Mạn cầu kiến."

"Nàng là người nào?" Tử Đồng không nhớ rõ nhân vật nào như thế.

"Nàng là. . . ." Cận Xuân nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt len lén nhìn lên. "Là nữ tử hơn một năm trước được Đại Nguyệt quốc tiến cống. Lần trước, ngài hình như đã gặp qua ở thư phòng."

Quả nhiên, phản ứng của Từ Đồng là hơi sững sốt một chút.

"Nếu như ngài không muốn gặp nàng, chi bằng. . . . . Nô tỳ đi từ chối nàng." Nói xong, nàng xoay người muốn đi ra.

"Không." Từ Đồng gọi nàng.

"Vâng?" Cận Xuân ngừng lại, nháy mắt ngo ngác.

"Ta sẽ gặp nàng."

Đúng vậy, nàng muốn nhìn một chút, nàng ấy cuối cùng là có ý gì.

*****

Bên trong sảnh, Y Á Mạn vừa thấy Vu Từ Đồng lập tức cúi chào.

"Xin lỗi, đã quấy rầy ngài." Bộ dáng nàng dịu dàng, đáng vẻ so với hôm gặp Vu Từ Đồng quả thật như hai người khác nhau.

"Có chuyện gì sao?" Nàng tò mò nàng ta rốt cuộc tới làm cái gì?

"Phù thủy, là như vậy, mấy ngày nay ta nghe nói." Y Á Mạn bước nhẹ đến gần nàng, thái độ không chỉ có cung kính, khiêm tốn, mà còn khách khí quá trớn.

"Nghe nói cái gì?" Không phải là chuyện nàng và Ngạc Đồ Khắc đã truyền tới trong cung ỉ?

"Vương muốn chỉ định chính phi." Nàng nói.

"Hả?" Từ Đồng nhướng mày, đã hiểu rõ nàng vì sao tới đây.

Quả đúng như dự đoán, Y Á Mạn nhanh chóng lấy ra một bọc nhỏ phục vẫn ôm trong ngực.

"Phù thủy, ngài hãy nhận những thứ này đi!"

Bọc vải nhỏ mở ra, thấy mấy viên dạ minh châu, thỏi vàng, hồng san hô, dây chuyền trân châu, trang sức vòng tay thượng đẳng ở bên trong.

"Cái này?" Từ đồng nhíu mày nhìn nàng.

Thật ra thì không cần hỏi cũng biết, cái này gọi là hối lộ.

Y Á Mạn đem đồ đẩy về phía trước.

"Phù thủy, thật ra thì ở quốc gia của ta, phi tử hậu cung và tể ti thần điện là có thể trở thành bằng hữu tốt nhất."

Ở trước mặt phù thủy đã qua đời, nàng không dám làm những chuyện này, bởi vì bà lão kia có đôi mắt sắc bén dường như có thể nhìn thấu nàng.

Nhưng trước mặt phù thủy trẻ tuổi này lại khác. Đã là cô gái trẻ tuổi, ai không yêu xinh đẹp, không thương châu báu, không thương tiền bạc?

"Sau đó thì sao?" Từ Đồng biết rõ còn hỏi.

"Sau đó, chính phi phải do ngài quyết định." Nàng đem tay ra sức đẩy châu báu kia đi phía trước.

"Ồ! Vậy thì sao?" Nàng hỏi ngược lại.

"Ai nha." Y Á Mạn che miệng cười một tiếng, nghĩ thầm thế này mới là phù thủy, cũng không phải là chậm chạp, bình thường. "Ta mới nói qua, chúng ta thế mà lại trở thành bạn tốt, ta là Vương phi, mà ngài là phù thủy."

Từ Đồng cong môi cười một tiếng, trong con mắt màu tím thoáng qua một tia ánh sáng lạnh.

"Ý của ngươi là muốn ta chỉ định ngươi làm Chính phi sao?"

"Ách. . . ." Y Á Mạn trước tiên cười khan vài tiếng, rồi sau đó đề thấp giọng nói: "Đối với ta và ngài đều có chỗ tốt."

"Nhưng ta nghe nói ngươi cũng không phải vào cung bởi vì tuyền tú, huống chi, chính phi phải được chọn ra từ tú nữ."

Trên mặt Từ Đồng không một chút dao động.

"Đúng vậy." Câu hỏi này chạm tới bất an trong lòng Y Á Mạn. "Nhưng mà, ta nghĩ chỉ cần một câu nói của ngài là có thể thay đổi được hết thảy, có phải vào cung vì tuyền tú hay không cũng không quan trọng."

"Hà?" Từ đồng lạnh lùng hừ một tiếng, đứng lên, lười phải cùng nàng tiếp tục tán gẫu.

"Là như vậy, về chuyện này xin ngài hãy nghe ta nói..." Y Á Mạn theo sát phía sau nàng, nói lái nhai, cần nhai một hồi. Chỉ là Từ Đồng đến nửa câu cũng không nghe lọt lỗ tai.

Ngoại trừ cảm thấy nàng đáng ghét, quan trọng là... Nàng còn nghĩ tới chuyện khác.

Ngạc Đồ Khắc muốn chỉ định chính phi ? Tại sao nàng không nghe hắn nói đến. Tối nay, nàng nên hỏi hắn một chút.

*****

Chưa tới hoàng hôn, Ngạc Đồ Khắc đã xuất hiện trước mặt Vu Từ Đồng.

Mới bước vào trong phòng, hắn vội vàng hỏi: "Nghe nói, hôm nay Y Á Mạn đến tìm nàng?"

Có vết xe đổ lần trước, hắn không tránh khỏi lo lắng.

"Cận Xuân là tai mắt của chàng sao ?" Không trả lời, ngược lại nàng nói sang chuyện khác.

Nằm dựa trên giường nệm, lấy một tay chống gò má lúm đồng tiền, nàng nhìn như đang suy nghĩ chuyện gì mà ánh mắt cũng rời khỏi bên ngoài cửa sổ.

Ngạc Đồ Khắc rất nhanh đi tới, ngồi trên giường nệm.

"Chẳng lẽ nàng lại suy nghĩ lung tung, hay là lại nhẹ dạ tin nàng ấy nói chuyện gì đó ?"

"Ta là loại người như thế sao ?" Nàng hơi bất mãn mở miệng.

Ngạc Đồ Khắc ôm chặt cơ thể nàng.

"Ta đây có thể sẽ không biết... Lần trước không biết là người nào, không hiểu tại sao lại ăn rất nhiều dấm "

Nàng có chút không vui.

"Bỏ cô nương ta đây không thích ăn gì đó chua, nhất là dấm "

Ngạc Đồ Khắc cong môi cười một tiếng.

"Đứng, đứng, đứng, ta nhớ kỹ."

Phản ứng của nàng là trợn mắt nhìn hắn một cái.

"Tốt lắm, không đùa nàng, chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh một chút."

"Nói chuyện nghiêm túc gì ?" Hai tay của nàng để trước ngực hắn, để giữ một chút khoảng cách giữa hai người.

"Nàng ấy rốt cuộc tới tìm nàng làm gì?"

"Đưa ta đồ."

"Đưa đồ cho nàng?" Hắn hoài nghi.

"Đứng, đồng vàng bạc châu báu tựa như cửa hàng ở kia kìa." Ngón tay của nàng chỉ về một hướng.

Ngạc Đồ Khắc nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

"Có dụng ý gì ?"

"Mua chuộc ta." Nàng vừa hừ một tiếng vừa nói.

"Mua chuộc ?"

"Bởi vì người ta nghe nói chàng chuẩn bị chọn chính phi, mà vừa đúng lúc chính phi lại do phù thủy ta đây chỉ định." Có lẽ là có chút tâm trạng vui sướng khi người gặp họa, nàng vừa cười vừa nói.

Ngạc Đồ Khắc liếc nàng một cái, không nhận được cú đầu hôn ở môi nàng.

"Nàng thật sẽ quyết tâm giúp ta chọn chính phi?"

Nhìn thẳng hần , Từ Đồng nở nụ cười lớn hơn.

"Chuyện này thế nhưng khó nói."

Nhìn vào mắt nàng, Ngạc Đồ Khắc thờ dài thật sâu.

"Chẳng lẽ nàng còn không hiểu tâm tư của ta hay sao ?"

Không thích nhìn thấy dáng vẻ buồn bã của hần, Từ Đồng nói : "Nhưng bây giờ chúng ta đang ở chung một chỗ gánh vác toàn dân thiên hạ."

Khóe miệng Ngạc Đồ Khắc hơi cong lên.

"Không còn bao lâu nữa." Giọng nói hần mang chút huyền bí.

"Cái gì ?" Nàng nhú mày.

"Không có." Hần cười lảng tránh, không có ý định nói thật với nàng.

"Nhìn dáng vẻ chàng như vậy thật thần bí." Trực giác , nàng cho là hần len lén tiến hành một sự kiện ở sau lưng nàng.

Thời gian bất giác lại qua mấy ngày, ngoài mặt xem như không có gì, nhưng trong lòng Từ Đồng rất rõ ràng, dường như có một chuyện lớn sắp xảy ra.

Sáng sớm ngày hôm đó, Ngạc Đồ Khắc vừa mới rời phòng ngủ, Cận Xuân lập tức mang trang phục đồ thẩm đi tới.

"Phù thủy, thời gian đã không còn sớm, xin mời thay nhanh quần áo."

"Đã canh mấy rồi mà không còn sớm ?" Từ Đồng từ trong chăn tỉnh lại, dụi dụi mắt.

"A, Vương không nói cho ngài sao ?" Về mặt Cận Xuân kinh ngạc.

"Hần nên nói cho ta biết cái gì hay sao?" Từ Đồng đã hoàn toàn tỉnh lại, chẳng lẽ Ngạc Đồ Khắc gạt nàng chuyện gì ?

"Mấy ngày nữa Phật tháp có thể làm xong." Cận Xuân nói.

"Ồ" Nguyên lai là chuyện này, nhưng chuyện này với chuyện nàng thay quần áo có quan hệ gì đâu ?

"Hôm nay có nghi thức phải tiến hành." Cận Xuân vừa nói vừa đưa tay đặt quần áo xuống.

"Nghi thức gì ?" Thấy nàng bận rộn, Từ Đồng trực giác đặt câu hỏi.

"Ngài là phù thủy Lâu Lan, nên phải làm nghi thức kế thừa."

"Nói như vậy thì sau ngày hôm nay, ta có thể phải trở lại Phật tháp?"

Những ngày sau này quan hệ với Ngạc Đồ Khắc sẽ trở nên phức tạp hơn, trong lòng nàng lại có một chút mất mát.

"Chuyện này .... Cận Xuân không biết." Cận Xuân hơi nghiêng đầu suy nghĩ, nàng quả thật không nghe Vương nhắc đến.

"Phù thủy, xin tắm rửa thay quần áo đi."

Những lời nói tiếp theo của Cận Xuân, nàng không có nghe vào bao nhiêu, do nàng vội vàng...

*****

Nàng biết phù thủy ở nước Lâu Lan có địa vị không tầm thường. Nhưng lại không ngờ, chẳng qua chỉ là nghi thức đẳng vị cũng có thể làm phiền đến các quốc gia khác phái sứ giả đến chúc mừng. Trong thành Lâu Lan náo nhiệt phi thường.

Ngạc Đồ Khắc theo nghi lễ truyền thống dẫn nàng cùng nhau tế trời, lạy đất, dập đầu cảm tạ các vị tổ tiên hoàng thất , các phù thủy đời trước bảo hộ Lâu Lan ...

Sau khi chấm dứt lễ tế, nàng chính thức trở thành phù thủy nước Lâu Lan, mà Cận Xuân đương nhiên vẫn tiếp tục đi theo làm nha hoàn bên cạnh nàng.

"Chúng ta theo phía bên này đi thôi!" Buổi lễ mới vừa kết thúc, Cận Xuân lập tức dẫn nàng lui ra.

Các nàng đi qua từng dãy hành lang, Từ Đồng rất nhanh phát giác có cái gì không đúng.

"Cận Xuân, người là không phải là nhầm đường chứ?"

Các nàng không phải là nên đến Phật tháp sao? Như thế nào lại đi theo hướng hoàn toàn ngược lại ?

Cận Xuân dừng bước lại, quay về phía nàng cười một tiếng.

"Không sai, không sai!"

"Đây rõ ràng không phải là hướng Phật tháp." Từ Đồng nheo mắt nghi ngờ. Cận Xuân vào cung đã nhiều năm, sao lại đi nhầm đường? Nàng hoài nghi.

"Không sai, chúng ta. . . . . Ừ. . . . . Chẳng qua là lượn quanh một chút." Nói xong, ngược lại Cận Xuân tăng nhanh bước đi.

Từ Đồng đi theo nàng, trong lòng mặc dù hoài nghi, nhưng biết nàng ta không thể nào hãm hại nàng.

Vì vậy, hai người lại đi một hồi, cho đến đập vào mắt cái sân nhỏ quen thuộc trước mặt, nàng mới không nhịn được mở miệng hỏi:

"Người dẫn ta tới chỗ này làm cái gì?" Nàng biết nơi này là tẩm cung của Ngạc Đồ Khắc.

"Là Vương phân phó !" Cận Xuân cười ngọt một tiếng, bước hai ba bước, rất nhanh đi tới cạnh cửa.

"Vương nói ngài vào phòng sẽ biết." Nàng đẩy cửa ra.

Từ Đồng dừng bước lại, nhìn nàng một cái, rồi sau đó bước chân đi vào bên trong.

*****

Ánh nến chiếu sáng cả nội thất, theo ánh nến, nàng nhìn thấy Ngạc Đồ Khắc, cũng nhìn thấy trên bàn kia một đôi nến long phượng màu đỏ .

"Chàng. . . ." Chưa kịp mở miệng hỏi, Ngạc Đồ Khắc đã đến trước mặt nàng.

"Hôm nay là ngày đại hôn của ta và nàng, nàng đã là thê tử của ta, là chính phi của ta." Ôm nàng, hai người đi tới trước bàn, hấn bụng lên hai ly rượu.

"Theo tập tục ở trung nguyên, sau khi uống xong ly rượu này, chúng ta sẽ là vợ chồng chân chính."

Từ Đồng chậm chạp không đưa tay đón lấy ly rượu.

"Chàng rốt cuộc đang nói cái gì?"

Cái gì mà đám cưới? Cái gì mà chính phi? Nhất thời, nàng bị làm cho hồ đồ.

Hôm nay không phải là nên vì nàng mới nhậm chức phù thủy mà ăn mừng hay sao ?

"Ta nói, hôm nay chúng ta thành thân ." Hấn không để ý tới nàng sửng sò, chủ động đưa tay kéo tay nàng, đem ly rượu nhét vào trong tay của nàng.

Từ đồng ngẩng đầu nhìn hấn.

Chàng nói hôm nay trong thành Loran náo nhiệt như vậy, là bởi vì chàng thành thân?"

"Không " Ngạc Đồ Khắc khoát khoát ngón tay." Là chúng ta thành thân." Hấn không quên cái chính.

"Chúng ta? !" Nàng nhú mày, đứng lên,

"Nhìn dáng vẻ của nàng giống như mất hứng?" Hấn không hề liên tưởng đến nét mặt của nàng sẽ như vậy.

Chỉ là, không sao cả, dù sao nàng chối bỏ cũng không được rồi.

Tay của hấn duỗi tới cùng nàng giao nhau, rồi sau đó ngửa đầu uống cạn rượu trong chén.

Ánh mắt khéo trở về, lại thấy nàng đang ngăn người.

"Uống nhanh đi, trừ phi nàng không muốn gả cho ta!"

Từ Đồng quan sát hấn một lát, sau đó ngửa đầu đem rượu uống cho xong.

"Chàng làm sao làm được ?" Nàng không thể chờ đợi hỏi.

"Muốn cho nàng vui mừng." Hấn nhìn nàng cười cười.

"Chàng biết rõ ta không phải nói cái này." Nàng hờn dỗi đẩy hấn một cái.

Ngạc Đồ Khắc ôm lấy nàng.

"Nàng là nói làm sao để cho toàn bộ con dân Lâu Lan tiếp nhận sự thật ta muốn cưới nàng làm vợ?"

Nàng xoay ngược người lại, thì đâm vào lồng ngực của hắn.

"Nói cho ta biết!"

Hại nàng lo lắng nhiều ngày vô ích.

"Thì Dạ Minh gợi ý cho ta!" Hắn nói xong, cúi người xuống dễ dàng đem nàng ôm lấy.

"Chàng làm cái gì?"

"Còn có thể làm cái gì đây?" Hắn nhìn nàng, cười hai tiếng. "Một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng."

Từ Đồng bị hắn làm cho tức cười.

"Đã không còn đáng giá ngàn vàng." Hai người đã có một khoảng thời gian tốt đẹp ở chung một chỗ, không phải sao?

"Trước tiên nói một chút về Dạ Minh gợi ý cho chàng như thế nào."

"Vậy có phải nên hôn trước một cái hay không?" Hắn ôm nàng đi vài bước, nhưng mà không phải là theo hướng giường, mà là vén một bên màn che, đi tới hành lang.

Hai cánh tay Từ Đồng ôm chặt cổ hắn, ngẩng đầu lên đặt nhẹ lên môi hắn một nụ hôn.

"Được rồi, lần này chàng nói đi."

"Nàng hôn thật là qua loa." Hắn không can tâm trả lời một tiếng, sau đó ôm nàng ngồi xuống trước cây cỏ cảm. "Dạ Minh muốn ta bịa đặt một câu chuyện thần thoại."

"Bịa đặt thần thoại?" Nàng xoay đầu lại nhìn hắn.

"Còn nhớ rõ ở trong lăng tẩm nàng muốn ta chép lại bức văn bia kia?" Hắn nhìn nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, lôi kéo nàng bắt đầu gây đàn.

Từ Đồng gật đầu một cái.

"Chỉ qua ta chỉ theo hình dáng, dựa theo chữ viết sai người làm lại tẩm bia đá." Hắn nói bằng quơ.

Từ Đồng nhướng mày.

"Nội dung bức văn bia kia là do chàng viết?"

Ngạc Đồ Khắc cười một tiếng thâm sâu, hôn nhẹ ở môi nàng, gật đầu một cái.

"Mà rất trùng hợp, tẩm bia đá kia lại được khai quật đúng ở trong huyệt mà phù thủy sẽ hạ táng?" Nàng trong đầu đại khái đem tất cả các chuyện ở chung một chỗ.

"Nàng rất thông minh." Hắn siết chặt cầm của nàng tán dương.

Từ Đồng không cam lòng hừ một tiếng.

"Nhưng chàng chưa bao giờ hỏi ta muốn hay không muốn gả cho chàng?"

Gả cho? !

Hắn nhìn nàng, đột nhiên dừng lại, rồi sau đó cười sang sảng mấy tiếng.

Nàng lại có thể dùng hai chữ "Gả cho" này?

"Đúng, đúng, quý cô xinh đẹp của ta, xin hỏi nàng có nguyện ý gả cho Lâu Lan vương bất tài này không?"

Từ Đồng trừng hắn ước chừng hai giây, sau đó lắc đầu một cái.

"Không muốn?" Hắn không phải nên phiền não hay sao? Nhưng, không có, không một chút nào. "Nhưng mà, coi như nàng không muốn, thì cũng đã quá muộn, huống chi. . . . ."

"Huống chi cái gì?" Hấn dường như còn có điều quan trọng hơn chưa nói.

"Là toàn bộ con dân Lâu Lan thúc ép ta cưới nàng làm vợ !" Hấn nói ra trọng điểm.

"Hả?" Tròng mắt của nàng thiếu chút nữa không có rớt xuống. "Chàng rút cuộc viết gì ở tấm bia đá ?" Nàng nghĩ chuyện mầu chót nhất định ở chỗ này.

Ngạc Đồ Khắc cười cười, đặt lên môi nàng một nụ hôn.

"Nói nàng là tiên tử chuyển thế, mà Lâu Lan vương ta đây không thể lại phụ nàng. Nếu như có thể lấy nàng làm chính phi, Lâu Lan mới có thể hưởng trọn đời phồn hoa, thái bình."

"Cho nên, chàng liền thuận ý dân để gạt cưới?"

"Làm sao có thể nói là gạt cưới đây?" Hấn ôm lấy nàng thật chặt. "Nếu như nàng nói ta có một chút xú thủ đoạn nhỏ, ta ngược lại thừa nhận."

"Như vậy mà coi như thủ đoạn nhỏ?" Nàng tránh ra khỏi ngực của hấn, xoay người nhìn hấn.

"Được rồi, ta thừa nhận, chỉ cần là có thể để cho nàng ở lại bên cạnh ta, ta thủ đoạn gì cũng nguyện ý làm." Hấn thần nhiên nói, trong mắt nồng nặc thâm tình.

Từ Đồng vì chuyện của hấn làm cho cảm động, nhưng vẫn mạnh miệng như cũ: "Chàng cũng không phải là chỉ có mình ta là nữ nhân." Còn có đám oanh oanh yến yến kia đây!

Mặc dù nàng biết hấn thật sự chưa bao giờ chạm qua các nàng, chỉ là, địch nhân tồn tại đối với nàng mà nói chính là uy hiếp, khó đảm bảo một ngày kia sẽ không gây rối chuyện gì.

"Chỉ có nàng, vẫn luôn chỉ có nàng, vĩnh viễn cũng chỉ có nàng. Ta là vị vua đáng thương nhất trong lịch sử, cả hoàng cung trừ cung nữ ra, cũng chỉ có nàng là phi tử."

Hấn mặc dù cố ý bày ra một bộ dáng lắc đầu thờ dài, nhưng Từ Đồng vẫn lấy làm kinh hãi.

"Các nàng đâu?" Các nữ nhân tiến công ấy đâu?

"Đưa đi." Sau khi xảy ra chuyện Y Á Mạn, hấn liền quyết định. "Ta cho các nàng xuất cung chọn phu quân, cho tiền bạc, sau đó đem các nàng đều đưa đi tất cả."

Ai, chuyện này sớm nên làm như vậy, chỉ tại hấn trước giờ quá bận rộn.

"A?" Mặc dù nghe được hấn chứng thật, nhưng nàng vẫn khó tránh khỏi kinh ngạc.

"Không tiễn đi cũng không được, hiện nay tất cả con dân Lâu Lan cũng không cách nào chấp nhận các nàng ấy." Hai tay hấn ngăn lại, cố ý cười nói.

"Sợ dẫm lên vết xe đổ?" Ám chỉ truyền thuyết tiên tử và Lâu Lan vương.

"Lúc này, nàng có đồng ý cùng ta ở bên nhau cả đời hay không?" Hấn kéo tay nàng hỏi.

Từ Đồng cười một tiếng.

"Mặc dù chiều này của chàng làm quá tuyệt, nhưng. . . . Ta có thể nói cái gì đây? Nếu như nói không, sợ rằng không chỉ có chàng không buông tha ta, ngay cả con dân Lâu Lan cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Đến lúc đó, nước sông của sông Không Tước không phải là nước mất vì tiên tử thương tâm mà là bị vui đập tàn bạo, khóc nức nở ra nước mắt."

Nàng ngẩng mặt lên, hai người trong mắt nhìn nhau cười hạnh phúc.

Đúng vậy, bọn họ muốn hẹn ước cả đời, mãi không xa rời, hạnh phúc mỹ mãn ở bên cạnh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Dinh Nàng Thật Chặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.